ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΤΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΗ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 55ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Ι. ΠΡΟΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΗΣ ΣΤΑΣΕΩΣ

21.—Τακτικὴ τῆς διαβρώσεως τοῦ Κράτους.

22.—Δυὸ βδομάδες ἡσυχες.

23.—Ἡ πολιορκία τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.—Διάρρηξις τῶν φυλακῶν Συγγροῦ.

24.—Ἀπόφασις γιὰ τὴ διάλυση τῶν ἀνταρτῶν.

25.—Ὁ ΕΛΑΣ καταλαμβάνει ἐπίκαιρα σημεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

26.—Οἱ τελευταῖες προετοιμασίες τῶν κομμουνιστῶν.—Ἀπαίτηση νὰ διαλυθῇ ἡ Ταξιαρχία τοῦ Ρίμινι καὶ ὁ Ἱερὸς Λόχος.

***

21. Ἂν ἡ ἡμέρα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Ἀθηνῶν πέρασε μέσα σ' ἕνα παραλήρημα χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαινομενικὰ τουλάχιστο ἔλειπε κάθε σκιὰ ἀνησυχίας καὶ φόβου, οἱ ἑπόμενες ἡμέρες ἄρχισαν ν' ἀναδημιουργοῦν πάλι τοὺς φόβους αὐτούς. Μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἀπελευθερώσεως ἄρχισαν οἱ καθημερινὲς σχεδὸν διαδηλώσεις τῶν ἀριστερῶν, τὶς ὁποίες διωργάνωναν κατὰ τρόπο ἀληθινὰ ἀριστοτεχνικὸ ἐπαγγελματίες σκηνοθέται, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ΟΠΛΑ ἡ ὁποία ἀνάγκαζε μὲ τὴ βία συνοικισμοὺς ὁλόκληρους νὰ κατέρχωνται σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις γιὰ τὶς διαδηλώσεις καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν χιλιάδων λιρῶν ποὺ διέθεταν τὰ ταμεῖα τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τοῦ Ε.Α.Μ.

Τὴν Κυριακή, 15 Ὀκτωβρίου, ἰδίως, αἱ διαδηλώσεις αὐτὲς ὄχι μόνον πῆραν ἐνοχλητικὲς διαστάσεις, ἀλλὰ καὶ προκάλεσαν τὶς πρῶτες αἱματηρὲς συγκρούσεις γύρω ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια, ἐνῶ ταυτοχρόνως τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἐνεφανίζετο τὸ περίφημο πλέον «Κουκουὲ» ὡς γενικὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως. Ἀφ' ἑτέρου ὄχι μόνον δὲν εἶχε τηρηθῆ ἡ Ἀγγλοελληνικὴ συμφωνία τῆς Καζέρτας, γιὰ τὴν παραμονὴ τῶν ἐνόπλων δυνάμεων τοῦ ΕΛΑΣ ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς Ἀττικῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐδημιουργεῖτο βαθμιαίως μέσα στὰς Ἀθήνας μία νέα Ἐαμικὴ τρομοκρατία μὲ τὰ Στρα-

τηγεῖα καὶ τὰ Φρουραρχεῖα τοῦ ΕΛΑΣ ἐγκατεστημένα στὰ καλλίτερα κτίρια ὅλων τῶν συνοικιῶν τῶν Ἀθηνῶν καὶ μὲ τὴν Ἐθνικὴ Πολιτοφυλακὴ (ὅπως εἶχε μετονομασθῆ ἡ ΟΠΛΑ) νὰ τρομοκρατῆ τὶς ἀστυνομικὲς δυνάμεις καὶ νὰ προβαίνῃ ἀπεριόριστα σὲ συλλήψεις ἐθνικοφρόνων πολιτῶν, σὲ ἔρευνες διαφόρων σπιτιῶν, σὲ συστηματικὲς διώξεις τῶν ἀντιπάλων τοῦ κομμουνισμοῦ.

22. Μεσολάβησαν ἔπειτα μία ἢ δύο βδομάδες, κατὰ τὶς ὁποῖες τὰ πράγματα ἐφαίνοντο κάπως τακτοποιημένα καὶ σὰν νὰ ἠρέμησαν. Ἦσαν αἱ ἑβδομάδες τῆς ἀφίξεως στὰς Ἀθήνας τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως τοῦ κ. Παπανδρέου, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Συμμαχικῶν Δυνάμεων Μεσογείου στρατηγοῦ Μαϊτλαντ Οὐΐλσων, τοῦ Ἄγγλου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἤντεν, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀφίξεως τῶν πρώτων πλοίων ποὺ ἔφεραν τὰ τρόφιμα γιὰ τὸν Ἑλληνικὸ Λαό. Ἦταν τότε τέτοια ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς τοὺς Ἄγγλους ἐλευθερωτὰς, ὥστε οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κ.Κ.Ε. δὲν μποροῦσαν καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐκδηλώσουν ἐμφανῶς τὴν ἀντίθεσή τους πρὸς τὸ γενικὸ αὐτὸ αἴσθημα.

Ἔτσι κατὰ τὶς 20, 21 καὶ 22 Ὀκτωβρίου ὅταν ἀνεσχηματίσθη ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνηση, οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ «ἀσθμαίνοντες οὐραγοὶ» τους τῆς Ε.Λ.Δ. καὶ τῶν ἄλλων ἀριστερῶν ὀργανώσεων ἐβεβαίωσαν ὅτι πειθαρχοῦν στὴν Κυβέρνηση καὶ περιώρισαν τὶς ἀξιώσεις τους στὴν ἐξασφάλιση μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ ὑπουργικῶν ἑδρῶν γι' αὐτοὺς καὶ στὸ διορισμὸ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν «κοινῆς ἐμπιστοσύνης». Ὅταν δέ, στὶς 26 Ὀκτωβρίου, οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ Κ.Κ.Ε. σύντροφοι Ζεῦγος καὶ Σιάντος εἶχαν μακρὰ σύσκεψη μὲ τὸν Ἄγγλο ὑπουργὸ τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Ἤντεν, τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς τονίζῃ ὅτι θὰ ματαιοπονοῦσαν ἂν ὑπελόγιζαν ἐπὶ συμμαχικῆς ρήξεως καὶ ὅτι ὅλοι οἱ μεγάλοι Σύμμαχοι ἦταν σύμφωνοι γιὰ τὴν πραγματικὴ παγίωση τῆς τάξεως στὴν Ἑλλάδα.

23. Στὸ μεταξὺ ὅμως στὴν πραγματικότητα ἔκαναν ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο. Προπαρασκεύαζαν δηλαδὴ συστηματικὰ τὴν δυναμική τους ἐπικράτηση, πάνω σὲ ἕνα σχέδιο, τὸ ὁποῖο μόνον κεῖνοι ποὺ παρακολουθοῦσαν ὅλες τὶς παρασκηνιακές τους ἐνέργειες μποροῦσαν ἀπὸ τότε νὰ διακρίνουν. Δηλαδὴ προωθοῦσαν διαρκῶς πλησιέστερα πρὸς τὰς Ἀθήνας τὶς ἔνοπλες ἀνταρτικές τους δυνάμεις, ἐδημιουργοῦσαν σὲ διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα ἀποθῆκες πολεμοφοδίων, μετέβαλλαν ἀθηναϊκοὺς συνοικισμοὺς σὲ πραγματικὰ φρούρια καὶ ἔκαναν κάθε ἡμέρα στενότερο τὸν ἀποκλεισμὸ τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ τελευταῖο ἰδίως αὐτὸ μέτρο εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Ὀκτωβρίου νὰ γίνεται ἀληθινὰ ἀφόρητο γιὰ τὴν πρωτεύουσα. Φρουρὲς καὶ φυλάκια τοῦ ΕΛΑΣ ἐγκατεστημένα στὶς πέντε κύριες ἀρτηρίες τῆς προσπελάσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν πόλη, ἀπηγόρευαν ἀπόλυτα ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν ἀναχώρηση ἀπὸ τὴν Ἀθήνα κάθε δημοσίου ὑπαλλήλου ἢ πολίτου, ποὺ δὲν ἦταν δικός τους καὶ ποὺ πήγαινε στὶς ἐπαρχίες καθὼς καὶ κάθε ἐφημερίδας ἢ ἐπιστολῆς ποὺ δὲν ἐξέφραζε τὶς δικές τους ἰδέες, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴ μεταφορὰ ἀπ' τὶς ἐπαρχίες στὴν Ἀθήνα κάθε φορτίου μὲ τρόφιμα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶχε ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Μία τελευταία ἐνέργεια τῶν κομμουνιστῶν ἀποδείχνει ἀκόμη πιὸ τέλεια τὰ σχέδιά τους. Στὶς 4 Νοεμβρίου διέρρηξαν τὶς φυλακὲς Συγγροῦ καὶ ἀπελευθέρωσαν 780 καταδίκους τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου, δολοφόνους, λωποδύτες, διαρρήκτες, ληστές, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχαν ἀπόλυτη ἀνάγκη γιὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν ἐγκληματικῶν τους σχεδίων.

24. Τόσο ἡ Κυβέρνηση—δηλαδὴ ὁ κ. Παπανδρέου καὶ τὰ ἐθνικόφρονα μέλη της—ὅσον καὶ ἡ Βρεταννικὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση εἶχαν ἀντιληφθῆ πλέον ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ δὲν ἠμποροῦσε νὰ παραταθῆ χωρὶς ὀλέθριες συνέπειες γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα. Ὁ στρατηγὸς Σκόμπυ ἰδίως, μὲ τὴν τίμια ἀντίληψη τοῦ πειθαρχικοῦ στρατιώτου, δὲν μποροῦσε ν' ἀντιληφθῆ πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ παραβιάζωνται τόσο κατάφορα διαταγὲς τὶς ὁποῖες εἶχεν ἐκδώσει μὲ τὴ ρητὴ συμφωνία

καὶ ἔγκριση τοῦ πληρεξουσιοδοτημένου ἀρχηγοῦ τῶν Ἐλασιτῶν, στρατηγοῦ Σαράφη.

Ἀπεφασίσθη τότε ἡ διάλυση καὶ ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν ἀνταρτικῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες εἶχαν δημιουργηθῆ μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν Γερμανῶν κατακτητῶν καὶ οἱ ὁποῖες δὲν εἶχαν πλέον κανένα προορισμὸ μετὰ τὴν ὁριστικὴ ἐκδίωξη τῶν Γερμανῶν ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἔδαφος.

Ἤδη ἀπὸ τῆς 25 Ὀκτωβρίου ὁ στρατηγὸς Σκόμπυ ἀναγγέλλοντας τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος εἶχε τονίσει στὴν Κόρινθο, ὅτι οἱ ἀνταρτικὲς δυνάμεις ὅλων τῶν ἀποχρώσεων διατελοῦν ὑπὸ τὰς διαταγάς του καὶ ὅτι ἀναμένει ἀπὸ αὐτὲς νὰ συνεργασθοῦν γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἑνότητα. Στὶς 26 δὲ Ὀκτωβρίου ὁ κ. Παπανδρέου ἀνήγγειλε γιὰ πρώτη φορά, ὅτι οἱ δυνάμεις τοῦ ΕΛΑΣ καὶ τοῦ ΕΔΕΣ θὰ ἀφοπλισθοῦν καὶ θὰ διαλυθοῦν. Στὶς 6 δὲ Νοεμβρίου ὁ ἴδιος ἐδήλωσε δημοσίᾳ γιὰ πρώτη φορά, ὅτι ἡ 10η Δεκεμβρίου ὡρίσθη γιὰ τὴν ἀποστράτευση τῶν ἀνταρτικῶν ὁμάδων ἀντιστάσεως.

25. Σὲ συμπληρωματικές του δηλώσεις ὁ κ. Παπανδρέου ἐτόνισε ὅτι μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ἑλλάδος δὲν συντρέχει πιὰ ὁ λόγος γιὰ τὴν ὕπαρξη ὁμάδων ἀντιστάσεως καὶ ἐπιβάλλεται ἡ ἀποστράτευσις κατὰ τὴν ἡμερομηνία ποὺ ὡρίσθη ἀπὸ κοινοῦ. Οἱ λεπτομέρειες τῆς ἀποστρατεύσεως θὰ καθωρίζοντο σὲ συνεννόηση μὲ τοὺς ἀρχηγοὺς των στρατηγοὺς Σαράφην καὶ Ζέρβαν.

Δὲν ἦσαν τυχαῖες, οὔτε ἡ ἀπόφαση αὐτὴ οὔτε ἡ ἡμερομηνία ποὺ ὡρίσθη. Τόσο ὁ πρωθυπουργὸς καὶ οἱ ἐθνικόφρονες ὑπουργοί του, ὅσο καὶ ὁ Ἄγγλος Ἀρχιστράτηγος, εἶχαν λάβει τότε σειρὰ ἀπὸ ἐκθέσεις ποὺ ἀνέφεραν ὄχι μόνο τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε στὶς Ἑλληνικὲς ἐπαρχίες, ἀλλά, καὶ τὶς σαφεῖς προπαρασκευαστικὲς κινήσεις ἑνὸς κομμουνιστικοῦ κινήματος. Οἱ ἁρμόδιες ἀρχὲς εἶχαν ὑποβάλει ἀναφορὲς γιὰ τὴ διαρκῆ προώθηση ἀνταρτικῶν ὁμάδων πρὸς τὶς παρυφὲς τῆς πρωτευούσης, γιὰ τὴ διείσδυση πολυαρίθμων Ἐλασιτῶν μέσα στὴν πόλη καὶ γιὰ τὴ δημιουργία ἀποθηκῶν ὅπλων, πυρομαχικῶν καὶ ἐκρηκτικῶν ὑλῶν σὲ διάφορα ἐπίκαιρα σημεῖα. Ἡ κατάσταση ἦταν τόσο ἀνησυχαστική, ὥστε οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἐθνικόφρονας ὑπουργούς, σὲ ἰδιαίτερες συνομιλίες μὲ τὸν πρωθυπουργό, τοῦ ἐτόνισαν ὅτι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ παραμείνουν στὴν κυβέρνηση. Ὁ κ. Παπανδρέου εὑρέθη σύμφωνος μαζί τους καὶ ἀπὸ κοινοῦ καθώρισαν τὴν ἡμερομηνία τῆς 10ης Δεκεμβρίου μέχρι τῆς ὁποίας θὰ κατεβάλλετο ἡ τελευταία προσπάθεια μιᾶς ὁμαλῆς ἐξελίξεως, ποὺ θὰ στηρίζονταν ὅμως ἀπαραίτητα στὴ διάλυση τῶν ἀνταρτικῶν δυνάμεων, ἡ ὁποία μόνη θὰ ἔκανε δυνατὴ τὴ δημιουργία πραγματικοῦ κράτους καὶ στὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, πέραν τῶν Ἀθηνῶν.

26. Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες οἱ κομμουνισταὶ ἐφαίνοντο πὼς εἶχαν κατ' ἀρχὴν ἀποδεχθῆ αὐτὴ τὴ συμφωνία. Οἱ λόγοι ἦσαν ἁπλοῖ : Πρῶτον δὲν εἶχαν ἀκόμη εὕρει μία ὁπωσδήποτε ἀνεκτὴ δικαιολογία γιὰ τὴν ἄρνησή τους καὶ δεύτερον δὲν εἶχαν ἀκόμη συμπληρώσει τὶς προετοιμασίες τους γιὰ τὴ βίαιη κατάληψη τῆς ἀρχῆς. Ἔπρεπε νὰ προωθηθοῦν βαθμιαίως ἀκόμη πλησιέστερα πρὸς τὰς Ἀθήνας οἱ ἔνοπλοι σχηματισμοὶ τοῦ ΕΛΑΣ, νὰ μποῦν περισσότεροι ἀπὸ τοὺς Ἐλασίτες μέσα στὴ πόλη, νὰ στερεωθοῦν καλλίτερα τὰ κέντρα ἀντιστάσεως καὶ ἐξορμήσεως ποὺ εἶχαν ἀρχίσει νὰ δημιουργοῦν στὴν Καισαριανή, στὴν Κοκκινιά, στὸ Περιστέρι, στὸ συνοικισμὸ Γκύζη καὶ σὲ ἄλλα σημεῖα τῶν δύο πόλεων. Ἔπρεπε ἀκόμη νὰ καλλιεργηθῆ περισσότερο ὁ τεχνητὸς ἐκνευρισμὸς τοῦ πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐχρειάζετο καὶ τὸν ὁποῖο ἐδημιούργουν μὲ ἀλλεπάλληλες διαδηλώσεις καὶ μὲ πρόκληση ἐπεισοδίων. Οἱ εὐκαιρίες δὲν ἦταν δύσκολο νὰ βρεθοῦν. Ἡ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τοῦ ΕΑΜ ἀπετέλεσε τὴν τελευταία εὐκαιρία καὶ διετηρήθη ἀκόμη ἡ παλαιὰ αὐτή, παραπλανητική, ἐαμικὴ ἐτικέττα. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα τὰ «εἰκοσιεξάχρονα» τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Ἑλλάδος ἐπέτρεψαν νὰ πάρῃ ἡ ὅλη «ἀγκιτάτσια» καθαρὰ πλέον καὶ ἀνεπιφύλακτα κομμουνιστικὸ χρῶμα. Σύμφωνα μὲ τὶς ἐντολὲς ποὺ ἐδόθησαν ἔπρεπε

ἡ πόλη ὁλόκληρη νὰ βουτηχθῆ στὸ «Κόκκινο Μελάνι», τὰ σφυροδρέπανα νὰ γεμίσουν τοὺς τοίχους, τὶς πλατεῖες, τὰ πεζοδρόμια, οἱ διαφημιστικὲς πινακίδες τοῦ «ἡρωϊκοῦ Κ.Κ.Ε.» νὰ ἐξαλείψουν κάθε ἄλλο ἴχνος διαφημίσεως ἀπὸ τὴν πόλη. Ἀκόμη καὶ τὰ περίφημα τραγούδια μετεβλήθησαν ἔτσι ὥστε τὸ «Κάπα—Κάπα—Ἔψιλον καὶ ὄχι Βασιληᾶ» ν' ἀντικαταστήσῃ τὸ «Λαοκρατία καὶ ὄχι Βασιληᾶ». Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς ἦταν ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ παρασυρθῆ ἀσυναίσθητα ὁ κόσμος ποὺ ἀκολουθοῦσε μέχρι τότε τὸ ΕΛΑΜ στὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ἐξερεθισθοῦν οἱ ἀντίπαλοι καὶ νὰ προκληθοῦν ἐπεισόδια αἱματηρά, ποὺ ἐχρειάζοντο ἀπαραίτητα γιὰ τὴ δικαιολογία τῆς στάσεως.

Ἀπὸ τῆς 9 Νοεμβρίου ὅταν ἔφτασεν ἡ ἡρωϊκὴ Ταξιαρχία τοῦ Ρίμινι στὴν Ἀθήνα, ἄρχισαν νὰ ἐκδηλώνωνται κάπως σαφέστερες οἱ προθέσεις τῶν κομμουνιστῶν. Ἐνθυμούμεθα ὅλοι μὲ ποιὸ παραλήρημα ἀγνοῦ καὶ ἀκομματίστου πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὁ Ἀθηναϊκὸς Λαὸς ἐδέχθη τὰ ἡρωϊκὰ ἐκεῖνα παιδιά, ποὺ εἶχαν δοξάσει τὴν Ἑλληνικὴ σημαία στὴν Ἰταλία. Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ κομμουνισταὶ ἐτόλμησαν τότε νὰ προσβάλουν τὸ λαϊκὸν αὐτὸ αἴσθημα, εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς ἀποφάσεως στὴν ὁποία εἶχαν καταλήξει ν' ἀδιαφορήσουν πλέον γιὰ τὴν Κοινὴ Γνώμη καὶ νὰ προχωρήσουν βαθμιαία στὴν ἐφαρμογὴ τῶν σχεδίων τους. Οἱ Ἐαμικοὶ ὑπουργοὶ ἀπέφυγαν νὰ συμμετάσχουν ὁπωσδήποτε στὴν πάνδημο ὑποδοχὴ τῆς Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας. Στὶς 8 Νοεμβρίου, ὁ «Ριζοσπάστης» κατηγόρησε ἀπροκάλυπτα πολλὰ ἀπὸ τὰ στελέχη τῆς Ταξιαρχίας τοῦ Ρίμινι ὡς γνωστοὺς «μοναρχοφασίστες» καὶ πρόσθεσε ὅτι σ' αὐτὴ καὶ τὸν Ἱερὸ Λόχο εἶναι πιθανὸν νὰ προσκολληθοῦν οἱ «Χῖτες» καὶ οἱ «ταγματαλῆτες» τοῦ Ράλλη. Στὶς 9 Νοεμβρίου οἱ σύντροφοι Παρτσαλίδης, Ζέβγος καὶ Σιάντος, παρουσιασθέντες στὸν πρωθυπουργὸ κ. Παπανδρέου, ἐνεφάνησαν γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσημα τὴν ἀξίωση ὅπως διαλυθοῦν ἡ Ὀρεινὴ Ταξιαρχία καὶ ὁ Ἱερὸς Λόχος, προσθέτοντας ὅτι μόνον στὴν περίπτωση αὐτὴ θὰ ἐδέχοντο νὰ διαλυθῆ καὶ ὁ ἀνταρτικὸς στρατὸς τοῦ ΕΛΑΣ.

Στὶς 14 Νοεμβρίου ἡ ἀξίωση αὐτὴ ἐπανελήφθη κατὰ τρόπο ἀκόμη ἐπισημότερο. Ἡ κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ ΕΑΜ παρουσιάσθη στὸν πρωθυπουργὸ κ. Παπανδρέου καὶ τοῦ ὑπέβαλε σειρὰ αἰτημάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ κυριώτερα ἦταν ἡ ἀποστράτευση τῆς Ὀρεινῆς Ταξιαρχίας, τοῦ Ἱεροῦ Λόχου καὶ τοῦ Τάγματος Χωροφυλακῆς Αἰγύπτου πρὸ πάσης ἀποστρατεύσεως τοῦ ΕΛΑΣ, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι αἱ δυνάμεις αὐτές...ἑτοίμαζαν κίνημα πρὸς κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴ Δεξιά. Ὑπέβαλαν δὲ καὶ σχετικὸ ὑπόμνημα.

Ὅλοι ἐνθυμούμεθα τὶς ἀγωνιώδεις ἡμέρες ποὺ πέρασαν τότε, κατὰ τὶς ὁποῖες εἴτε ἐφαίνετο συνεχῶς ἐπικείμενη ἡ ἀνεπανόρθωτη πλέον ρῆξις, εἴτε ἀναγκαζόταν ἡ κυβέρνηση νὰ προβαίνῃ σὲ ὑποχωρήσεις ποὺ ἐξησθένιζαν τὸ Κράτος τοῦ Νόμου καὶ ἐνίσχυαν τοὺς προετοιμάζοντας τὸ κίνημα. Ἐνθυμούμεθα τὴ νύκτα ἐκείνη τῆς 16ης Νοεμβρίου κατὰ τὴν ὁποία ἡ ρῆξις ἐφαίνετο πλέον γιατὶ τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο διελύετο, λόγῳ τῆς ἀδυναμίας οἱασδήποτε ἀντιστάσεως καὶ ὁ Βρεταννὸς στρατηγὸς Σκόμπυ ἐκαλοῦσε πλησίον του πότε τὸν πρωθυπουργὸ κ. Παπανδρέου, πότε τοὺς κομμουνιστὰς ὑπουργοὺς μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχῃ κάποιο συμβιβασμό.

Τὴ νύχτα ἐκείνη ἡ ἄμεση ρῆξις ἀπεφεύχθη. Ἀλλὰ τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο δὲν κατώρθωσε νὰ συνεδριάσῃ πλέον καὶ ἡ ὅλη ἡ εἰκὼν ἦταν ἡ εἰκόνα μιᾶς παρελκυστικῆς προσπαθείας, ποὺ διεξήγετο ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, γιὰ νὰ κερδίσουν τὶς 15 ἢ 20 ἡμέρες, ποὺ τοὺς ἐχρειάζοντο ἀκόμη γιὰ τὴν συμπλήρωση τῶν ἐπαναστατικῶν τους προετοιμασιῶν. Τὴν πραγματικότητα ἄλλωστε ἀπεκάλυψε ὁ ἴδιος ὁ κομμουνιστὴς ἀρχηγὸς σύντροφος Σιάντος, ὅταν κατὰ τὴν περίφημη σύσκεψη τῶν κομμάτων τῆς 28ης Δεκεμβρίου ἀπεκάλυψε σὲ μιὰ στιγμὴ εἰλικρινείας ὅτι ἡ ἀξίωση περὶ διαλύσεως τῆς Ἱερᾶς Ταξιαρχίας ἀπετέλεσε ἁπλὸ πρόσχημα γιὰ νὰ μὴ διαλυθῆ ὁ «ἡρωϊκὸς ΕΛΑΣ».

(Συνεχίζεται)

Η ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Γ. ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς

1.—Σημασία τῆς εὐθανασίας.
2.—Αἴτια ἐξωθοῦντα πρὸς ἐνέργειαν εὐθανασίας.
3.—Ὑποστηρικταὶ ἐνεργείας εὐθανασίας.
4.—Ἀντίπαλοι πρὸς τὸ σύστημα τῆς εὐθανασίας.

1. Σημασία τῆς εὐθανασίας.

Ἡ λέξις Εὐθανασία σημαίνει κατὰ λέξιν πάντα εὔκολον ἢ εὐτυχῆ θάνατον. Παράγεται ἐκ τοῦ ρήματος εὐθανατέω—ῶ, ὁ δὲ ἀποθνήσκων καλὸν καὶ εὐτυχῆ θάνατον καλεῖται εὐθάνατος. Ὁ ὅρος ὅμως Εὐθανασία, ἐχρησιμοποιήθη ὑπὸ τοῦ μεγάλου Ἄγγλου φιλοσόφου Φραγκίσκου Bacon, πρὸς δήλωσιν τῆς ἐπίτηδες προκλήσεως τοῦ θανάτου ἀνθρώπου πάσχοντος ἐκ βασανιστικῆς τινος νόσου, πρὸς ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς νόσου βασάνων.

Ἀποτελεῖ ἡ εὐθανασία θέμα συζητήσεως ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς μέχρι σήμερον, κατὰ περιόδους δὲ προσκτᾶται ἐπικαιρότητα, λόγῳ συνταρακτικῆς περιπτώσεως ἐφαρμογῆς εὐθανασίας, ὁποία ὑπῆρξεν ἡ πρὸ πενταετίας συμβᾶσα ἐν Ἡνωμ. Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς πρόκλησις εὐθανασίας γραίας τινος βασανιζομένης ὑπὸ καρκίνου. Ἡ Εὐθανασία εἶχε προκληθῆ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Sandler, θέλομεν δὲ περὶ ταύτης ὁμιλήσῃ κατωτέρω.

Τὸ θέμα τῆς εὐθανασίας συζητεῖται μετὰ πάθους ὑπὸ ἰατρῶν, ψυχολόγων, θεολόγων, κοινωνιολόγων, νομικῶν, λαογράφων καὶ ἐπιστημόνων ἄλλων εἰδικοτήτων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἐκ τῶν ἀσχοληθέντων μὲ τὸ θέμα τῆς Εὐθανασίας ἄλλοι μὲν τάσσονται ὑπὲρ τῆς ἐνεργείας Εὐθανασίας, ἄλλοι δὲ διαρρήδην κηρύσσονται κατ' αὐτῆς. Παρ' ἡμῖν, εὐρέως ὁπωσδήποτε ἀνεπτύχθη τὸ θέμα τῆς εὐθανασίας εἰς διαφόρους δημοσιεύσεις ἡμῶν (Στοιχεῖα Ἰατρικῆς Δεοντολογίας κλπ.), καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐδημοσίευσε λίαν ἐνδιαφέρουσαν μελέτην ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ δικηγόρος κ. Ι. Λαδᾶς, ὑπὸ τὸν τίτλον : Ἡ Εὐθανασία ὑπὸ τὴν σημερινήν της ἔννοιαν καὶ αἱ περὶ αὐτῆς γνῶμαι («Ἑλληνικὴ Ἰατρική», Δεκέμβριος 1954).

Πρὸς τὴν ἐνταῦθα συζήτησιν τοῦ θέματος, ἀπαιτεῖται μικρά τις ἀνάπτυξις.

2. Αἴτια ἐξωθοῦντα πρὸς ἐνέργειαν εὐθανασίας.

Ὁ οἶκτος πρὸς τὸν πάσχοντα ἄνθρωπον εἶναι συναίσθημα φυσικὸν εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἀνθρωπίνην ἔχοντα καρδίαν. Εἶναι δὲ ὁ οἶκτος μεγαλείτερος ἂν ὁ πάσχων εἶναι φίλος ἢ συγγενὴς καὶ δὴ στενός. Ἂν δὲ τὸ πάθος τοῦ πάσχοντος ἐπὶ μακρὸν παρατείνεται, ἀποβαίνει μαρτύριον ἀληθὲς καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς περὶ αὐτόν. Εἶναι δὲ πολλαὶ αἱ χρόνιαι νόσοι, καθ' ἃς ἄνθρωπός τις ἐπὶ μακρὸν βασανίζεται πολυτρόπως, κυριώτατα ὅμως αἱ συνοδευόμεναι ὑπὸ πόνων ἰσχυρῶν καθιστῶσι μαρτυρικὴν τὴν ζωὴν εἰς τὸν πάσχοντα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν. Εἰς τὰς τοιαύτας νόσους καταλέγονται αἱ κακοήθεις νεοπλασίαι κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλαι, προκαλοῦσαι διάφορα βαρέα συμπτώματα. Τοιαῦται νόσοι εἶναι ἡ φυματίωσις, ἡ κατὰ πλάκας σκλήρυνσις. Ἐπίσης κακώσεις μεγάλαι ὡς ἐν πολέμῳ καὶ τὰ τροχαῖα ἐν γένει δυστυχήματα κλπ.

Κατὰ τοιαύτας περιπτώσεις τὸ παρατεινόμενον μαρτύριον τοῦ ἀρρώστου ἐκνευρίζει τοὺς περὶ αὐτὸν καὶ οἱ ἰατροὶ οὐχὶ σπανίως ἐρωτῶνται ὑπὸ τῶν συγγενῶν μέχρι πότε θὰ παραταθῇ τὸ μαρτύριον τοῦ ἀρρώστου, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Δὲν σπανίζουν δὲ αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς συγγενεῖς στενοί, πρὸς συντόμευσιν τῶν βασάνων τοῦ πάσχοντος μετεβλήθησαν εἰς φονεῖς, δι' οἱουδήποτε τρόπου θανατώσαντες αὐ-

τόν. Οὕτω σύζυγοι ἐφόνευσαν συζύγους, γονεῖς τὰ τέκνα, τέκνα τοὺς γονεῖς, ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφούς. Τοιαῦτα περιστατικὰ φόνων ἐκ συμπαθείας ἢ φιλανθρωπίας συχνὰ παρατηροῦνται. Παρ' ἡμῖν πρὸ ἐτῶν ἀπεστάλη εἰς τὸ Νεκροτομεῖον τὸ πτῶμα ἀνδρός. Οὗτος ἀπηυδήσας ἐκ τῶν πόνων τοὺς ὁποίους ἡ ἐκ καρκίνου πάσχουσα μητέρα του ὑφίστατο, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς εἰς ἣν διὰ τὴν νόσον κατέληξε, ἐτραυμάτισε βαρέως ταύτην καὶ εἶτα ἐπὶ τοῦ σώματός της ηὐτοκτόνησε, συντρίψας τὴν κεφαλήν του διὰ πυροβόλου ὅπλου.

Τοιαύτη ὅμως θανάτωσις τοῦ πάσχοντος ὑπὸ στενοῦ συγγενοῦς πρὸς ἀπολύτρωσιν ἐκ περαιτέρω βασάνων εἶναι φοβερὰ τὴν ἐντύπωσιν καὶ εὐτυχῶς δὲν εὑρίσκει πολλοὺς τοὺς μιμητάς. Πρὸς ἀποφυγὴν ὅθεν τοιούτων ἐπεμβάσεων, αἵτινες καταρρίπτουν τὴν ἰδέαν τῆς συγγενείας εἴτε καὶ τῆς φιλίας, προέτειναν πολλοὶ ὅπως τῆς ταχυτέρας ἐξοντώσεως τοῦ πάσχοντος ἐπιλαμβάνεται ὁ ἰατρός, θανατῶν διὰ καταλλήλων ναρκωτικῶν φαρμάκων τὸν πάσχοντα, παρέχων οὕτω εἰς αὐτόν, ἀντὶ τοῦ μετὰ χρόνον πολυοδύνου θανάτου, ταχὺν τοιοῦτον καὶ ἄνευ πόνων, δημιουργῶν οὕτω διὰ τὸν ἄρρωστον τὴν Εὐθανασίαν.

Τὴν εὐθανασίαν πάντοτε εὔχεται τις δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ πάντα προσφιλῆ του. Τὰ παλληκάρια τῆς τουρκομάχου Ἑλλάδος, οἱ Ἁρματωλοὶ καὶ Κλέφτες ηὔχοντο πρὸς ἀλλήλους καλὸ βόλι, τραῦμα δηλ. καίριον, θανατηφόρον ἀμέσως, ἵνα μὴ βασανισθῶσιν ἐὰν συνελαμβάνοντο. Καὶ ἄλλοι, σοβαρῶς ἀλλὰ οὐχὶ θανατηφόρως τραυματισθέντες ἐπεκαλοῦντο τοὺς συντρόφους των νὰ ἀποκόψωσι τὴν κεφαλήν των, ἵνα οὕτω τύχωσιν εὐθανασίας καὶ οὐχὶ μαρτυρικοῦ θανάτου, ἂν εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν περιέπιπτον.

Ἀλλὰ συγκινητικὸν δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας παράδειγμα εὐχῆς πρὸς εὐθανασίαν εἶναι ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος. Οὗτος ὡς διηγεῖται ὁ Κριτόβουλος, ἀκούων πανταχόθεν τὴν ἐπελπιστικὴν κραυγὴν «ἑάλω ἡ πόλις» ἀνεφώνησε: «**Ἡ πόλις ἁλίσκεται καὶ ἐγὼ ζῶ ἔτι**». Κατὰ δὲ τὸν Δούκαν ἀνεφώνησεν, ἐπιζητῶν εὐθανασίαν: «**Οὐκ ἔστι τις τῶν χριστιανῶν τοῦ λαβεῖν τὴν κεφαλήν μου ἀπ' ἐμοῦ**» καὶ ὁρμήσας εἰς τὸ πλῆθος τῶν εἰσβολέων εὗρε θάνατον ἔνδοξον.

Ὡς ἀνεφέραμεν ὑπὸ πλείστων συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς εὐθανασίας, ἄλλων μὲν ὑποστηριζόντων τὴν ἐφαρμογὴν ταύτης, ἄλλων δὲ δεινῶς κατ' αὐτῆς καταφερομένων.

3. Ὑποστηρικταὶ ἐνεργείας εὐθανασίας.

Φιλόσοφοι ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ὑποστηρικταὶ τῆς ἐφαρμογῆς εὐθανασίας καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὁ Πλάτων. Οὗτος ἐν τῇ Πολιτείᾳ αὐτοῦ (Βιβλ. ΙΙΙ) ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ὁ Σωκράτης λέγει εἰς τὸν Γλαύκωνα: Ἕκαστος πολίτης ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ καθῆκόν τι εἰς πᾶν εὐνομούμενον Κράτος. Οὐδεὶς δικαιοῦται νὰ διέρχεται τὴν ζωήν του ἐν ἀσθενείαις καὶ μὲ φάρμακα καὶ ἐπιλέγει: Οὐκοῦν καὶ ἰατρικήν, οἵαν εἴπομεν, μετὰ τῆς τοιαύτης δικαστικῆς κατὰ πόλιν νομοθετήσεις, αἱ τῶν πολιτῶν σοι, τοὺς μὲν εὐφυεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς θεραπεύσουσι, τοὺς δὲ μή, ὅσοι μὲν κατὰ σῶμα τοιοῦτοι ἀποθνήσκειν ἐάσουσι, τοὺς δὲ κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφυεῖς καὶ ἀνιάτους αὐτοὶ ἀποκτενοῦσι. Καὶ ὁ Γλαύκων ἀπήντησε: Τὸ γοῦν ἄριστον αὐτοῖς τε τοῖς πάσχουσι καὶ τῇ πόλει οὕτω πέφανται».

Κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους ὑπεστήριξαν πολλοὶ τὴν εὐθανασίαν, ἐπὶ τοῦ Πλάτωνος κυρίως στηριχθέντες. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ περίφημος Ἄγγλος φιλόσοφος Φραγκῖσκος Bacon (1561—1626). Οὗτος ὡς εἴπομεν, ἔδωκε τὸ ὄνομα τῆς Εὐθανασίας εἰς τὸ συζητούμενον θέμα. Ὁ Bacon ἐκθύμως ὑποστήριξε τὴν εὐθανασίαν δι' ἀνθρώπους βασανιζομένους ἐκ νόσου τινός, σαφῶς ἀνιάτου. Καινοτομῶν δὲ ὁ Bacon ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ ἰατρὸς ὁ κρίνας ἐπιβαλλομένην τὴν εὐθανασίαν ὤφειλε νὰ προβῇ καὶ εἰς ἐκτέλεσιν ταύτης.

Πολὺ ἐνωρίτερον ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς εὐθανασίας ὁ περίφημος Ἄγγλος φιλόσοφος καὶ πολιτικὸς Θωμᾶς Μῶρος (Th. Morus 1498—1535). Οὗτος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τῆς περιβοήτου Οὐτοπίας, φιλοσοφικοῦ συστήματος ἐκπηγάσαντος κυρίως ἐκ τῆς μελέτης τῆς Πολιτείας τοῦ Πλάτωνος. Ἐν τῇ Οὐτοπίᾳ ὁ Μῶρος ὑποστηρίζει τὴν ἐνέργειαν εὐθανασίας ἐπὶ νόσων ἀνιάτων καὶ συνοδευομένων ὑπὸ πόνων ἰσχυρῶν. Συνίστα πρὸς τοῦτο νὰ πεισθῇ ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ ἄλλων ὁ πάσχων, ἵνα ζητήσῃ νὰ θανατώσωσιν αὐτὸν διὰ μέσου ἀνωδύνου. Διὰ τὴν ἱστορίαν ἀναφέρομεν ὅτι ἡ μοῖρα ἐπεφύλασσεν εἰς τὸν Μῶρον θάνατον ταχὺν μὲν ἀλλ' ἀπαίσιον. Διαφωνήσας ὁ Μῶρος πρὸς τὸν Βασιλέα Ἐρρῖκον Η' ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ἀπεκεφαλίσθη διὰ πελέκεως, νομίμου τότε μέσου τῆς ἐκτελέσεως θανατικῆς ποινῆς.

Ἕτερος διάσημος ὑποστηρικτὴς τῆς εὐθανασίας ὑπῆρξεν ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος Νῖτσε (Nietzche 1844—1900). Οὗτος ὕμνησεν ὡς γνωστὸν τὸν ὑπεράνθρωπον, ὡς τὸν μόνον ἄξιον νὰ ζῇ ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς δὲ λοιποὺς ὑπανθρώπους οὕτως εἰπεῖν κατ' αὐτόν, κατεδίκαζεν εἰς θάνατον, χαριζόμενος μόνον τὸν δι' εὐθανασίας τοιοῦτον. Γνωστὸν ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Νῖτσε παραφρονήσας ἀπέθανεν ἐν πνευματικῇ ἀθλιότητι, ὑπὸ τὴν στοργικὴν φροντῖδα δύο γυναικῶν, τῶν ἀδελφῶν τοῦ πατρός του, μὴ ἐφαρμοσθείσης ἐπ' αὐτοῦ εὐθανασίας.

Δεινὸς ὑποστηρικτὴς τῆς εὐθανασίας ὑπῆρξε καὶ ὁ Βέλγος φιλόσοφος Μαίτερλιγκ. Οὗτος ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ La Mort ἐπιτίθεται κατὰ τῶν ἰατρῶν οἵτινες κατὰ νόσους σαφῶς ἀπελπιστικὰς βασανίζουν τὸν ἄρρωστον δι' ἐνέσεων καρδιοτονοτικῶν. ἐχουσῶν ὡς μόνον ἀποτέλεσμα τὴν δυσθανασίαν, τὴν παράτασιν δηλαδὴ τῆς ἀγωνίας τοῦ πάσχοντος,ἐνῶ ἡ ἐνέργεια εὐθανασίας καὶ τὸν πάσχοντα θὰ ἀπήλλασσε τῶν βασάνων του καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν θὰ ἀνεκούφιζε.

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ὑποστηρικτῶν τῆς εὐθανασίας δύναται νὰ ἀναφερθῇ ὁ ἐξέχων Γερμανὸς δικαστικὸς Binding. Οὗτος ἔδωκεν εἰς τὴν ἔννοιαν τῆς εὐθανασίας εὐρυτάτην ἔννοιαν, ἀνάλογον πρὸς τὴν τοῦ Νίτσε. Οὗτος ἐν ἄρθρῳ του περὶ εὐθανασίας δημοσιευθέντι κατὰ τὸ 1920 ὥρισε τὴν εὐθανασίαν ὡς ἄδειαν καταστροφῆς τῶν ὑπάρξεων αἵτινες δὲν ἀξίζουν τὸν κόπον νὰ ζοῦν.

Παραλείποντες ἄλλους ὑποστηρικτὰς τῆς εὐθανασίας ὑπομιμνήσκομεν ὅτι καὶ ἄλλοι, πάσης εἰδικότητος, διανοούμενοι ὑπεστήριξαν τὴν εὐθανασίαν καὶ λογοτεχνικὰ ἔργα ἀξίας ἐδημοσιεύθησαν καὶ προπαγάνδα διὰ τοῦ κινηματογράφου ἐγένετο ὑπὲρ εὐθανασίας. Πλεῖστοι δὲ ἐξ ἡμῶν ἐνθυμούμεθα τὸ ὡραῖον Γερμανικὸν κινηματογραφικὸν ἔργον, τὸ προβληθὲν κατὰ τὴν περίοδον τῆς κατοχῆς (1942) ὑπὸ τὸν τίτλον : «Κατηγορῶ». Κατ' αὐτὸ ἰατρὸς τις ἐνήργησε θανατηφόρον ἔνεσιν μορφίνης ἐπὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, πασχούσης ἐκ σκληρύνσεως κατὰ πλάκας καὶ δεινῶς βασανιζομένης ἐξ αὐτῆς. Παραπεμφθεὶς εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον ἠθωώθη κατόπιν ἀπολογίας διὰ τῆς ὁποίας ἐπετίθετο κατὰ τῆς κοινωνίας, μὴ ἐγκρινούσης τὴν εὐθανασίαν ἐπισήμως καὶ ἀναγκαζούσης τοὺς ἰδιώτας καὶ δὴ τοὺς ἰατροὺς νὰ προβαίνουν εἰς ταύτην.

4. Ἀντίπαλοι πρὸς τὸ σύστημα τῆς εὐθανασίας.

Πολλοὶ ἐπιστήμονες, διαφόρων ἐπιστημῶν, ἐκηρύχθησαν διὰ διαφόρους λόγους ἀντίθετοι πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν εὐθανασίας, ὁσονδήποτε καὶ ἂν αὕτη κατωχυροῦτο νομοθετικῶς. Κυριώτατα δὲ ἀντεπεξῆλθον κατὰ τῆς ἐνεργείας εὐθανασίας οἱ ἰατροί, ἐφ' ὅσον μάλιστα εἰς αὐτοὺς θὰ ἔπιπτεν ἡ ὑποχρέωσις διενεργείας ταύτης. Ὁ ἰατρικὸς κόσμος ἀκολουθεῖ ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸν πατέρα τῆς Ἰατρικῆς, τὸν δαιμόνιον Ἱπποκράτην, διακηρύσσοντα ἐν τῷ ὅρκῳ αὐτοῦ **«οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ αἰτηθεὶς θανάσιμον, οὐδὲ ὑφηγήσομαι ξυμβολίην τοιήνδε»**.

ΤΑ ΑΣΥΡΜΑΤΑ ΨΥΧΙΚΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ὑπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Τηλεκινητικαὶ τηλεπάθειαι.

Στὸ προηγούμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» διηγήθημεν τὴν περίπτωσιν τοῦ κ. Ἀντ. Ρουμπέν, ὅστις ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ἤκουσε κρότον ἀνοιγομένης θύρας καὶ ἐξυπνήσας εἶδε τὸ ὅραμα τῆς ἀσθενοῦς μητέρας του νὰ τοῦ ἀναγγέλῃ τὸν θάνατόν της.

Καὶ ἐρωτῶμεν:

Διατὶ τάχα δὲν ἐπροτίμησε νὰ τοῦ κάμῃ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ θανάτου της ἐν ὀνείρῳ;... Μήπως διὰ νὰ τοῦ προξενήσῃ ζωηροτέραν ἐντύπωσιν διὰ τοῦ ὁράματος ἐν ἐγρηγόρσει;... Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ γνωρίζωμεν ἀσφαλῶς ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζει ἀκόμη ἡ ἔρευνα τοὺς νόμους τοὺς διέποντας τὰ φαινόμενα αὐτά.

Πάντως ἡ πρόθεσις τῆς θνησκούσης νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν μακρὰν εὑρισκόμενον υἱόν της περὶ τοῦ θανάτου της καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὰς τελευταίας παραγγελίας της εἶναι προφανής, ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ τὸν ἐζητοῦσε ἐπιμόνως κατὰ τὴν ἀσθένειάν της.

Τὸ ὅραμα εἶναι Τηλεπάθεια ἐμφανιστικῆς μορφῆς μετ' ἀκουστικῆς ψευδαισθήσεως, διότι βέβαια οἱ λόγοι αὐτοὶ δὲν ἐπροφέρθησαν οὔτε ἐπροκάλεσαν ἠχητικὰ κύματα. Ἡ τηλεπάθεια ἐπροκάλεσε στὸν ἐγκέφαλον τοῦ κ. Ρουμπὲν τὴν ἐντύπωσιν ἠχητικῆς διατυπώσεως τῆς σκέψεως τῆς θνησκούσης.

Δὲν ἀποκλείεται ἐν τούτοις ἡ Τηλεπαθικὴ ἐντύπωσις τοῦ θανάτου νὰ ἐπροκάλεσεν αὐτομάτως τὰς σκέψεις περὶ προστασίας τῶν ἀδελφῶν του στὸν κ. Ρουμπέν ποὺ θὰ τὰς εἶχεν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τῆς πληροφορίας τοῦ ἰατροῦ περὶ τῆς ἀπελπιστικῆς καταστάσεως τῆς μητρός του.

Ἄλλη περίπτωσις :

Ὀλίγην ὥραν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Νικολάου Κουτσογιάννη διευθυντοῦ τοῦ δικαστικοῦ τμήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ὁ ἰατρὸς του κ. Γεώργιος

Τὴν ἐπιταγὴν ταύτην τοῦ Ἱπποκράτους ἠκολούθησαν οἱ ἰατροὶ πάντων τῶν αἰώνων, πλὴν τῶν ἀπαραιτήτων, εἰς πάντα κανόνα, ἐξαιρέσεων. Οὕτω οἱ ἐπίσημοι κατὰ τὴν ἐποχήν των ἰατροὶ Cabanis καὶ Petit, τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσει τοῦ βαρέως πάσχοντος Mirabeau, τοῦ ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς μεγάλης Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἐχορήγησαν εἰς αὐτὸν θανατηφόρον δόσιν ὀπίου καὶ ἀπήλλαξαν αὐτὸν τῆς ἀγωνίας του καὶ τῆς ζωῆς, ἴσως δὲ καὶ μεταγενεστέρας κακοτυχίας, παρομοίας πρὸς τὴν τοῦ Danton καὶ ἄλλων πρωτεργατῶν τῆς ἐπαναστάσεως, τῆς διὰ τῆς λαιμητόμου δηλ. θανατώσεως.

Καὶ ἄλλοι ὅμως ἰατροὶ ἐμφανίζονται ἐνίοτε παραβαίνοντες τὸν ὅρκον τοῦ Ἱπποκράτους, ὡς ὁ ἐν ἀρχῇ ἀναφερθεὶς Ἀμερικανὸς ἰατρὸς Sandler κλπ.

Αἱ ἐξαιρέσεις ὅμως αὗται δὲν ἀντιπροσωπεύουσι τὴν γνώμην τοῦ Ἰατρικοῦ σώματος. Τοῦτο εἰς πάσας τὰς χώρας πιστῶς καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἀκολουθεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἱπποκράτους θεσπισθέντα. Καὶ παράδειγμα τούτου εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ Sandler. Ἐνήργησεν οὗτος θανατηφόρον ἔνεσιν ἐπὶ γυναικὸς βασανιζομένης ὑπὸ καρκίνου καὶ ὁ ἴδιος κατήγγειλε τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς Ἀρχάς. Δικασθεὶς ἠθῳώθη. Ὁ Ἀμερικανικὸς ὅμως Ἰατρικὸς Σύλλογος, (American Medical Association) διέγραψε τὸν Sandler ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν μελῶν του, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἐστερήθη τοῦ δικαιώματος ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος, μόλις δὲ μετὰ διετίαν ἐπετράπη αὐτῷ, χαριστικῶς, ἡ ἐκ νέου ἄσκησις. (Συνεχίζεται)

Μοσχίδης συνώδευσε τὴν ἀδελφὴν τοῦ ψυχορραγοῦντος κυρίαν Μαρίαν Μόσχου, στὴν οἰκίαν της διὰ νὰ μὴ παρευρεθῇ ἐκεῖ κατὰ τὸν θάνατον.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι τῆς κ. Μόσχου ἐκάθησαν σ' ἕνα καναπὲ ἀναμένοντας νὰ πάρουν καφέ, ὅταν ἔξαφνα προτοῦ περάσῃ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἤκουσαν μιὰν κιθάρα, ποὺ ἦτο κρεμασμένη στὸν τοῖχο ἀπέναντί των καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο περίπου μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ν' ἀντηχῇ ἰσχυρότατα.

Ἦτο ἕνα δυνατὸν «γκρίν...» κατὰ τὰ λεγόμενά των, σὰν νὰ ἐδονήθησαν διὰ μιᾶς ὅλαι αἱ χορδαί της.

Ἐκυττάχθησαν τότε καὶ οἱ δύο τρομαγμένοι καὶ εἶπαν ὅτι τὴν στιγμὴν αὐτὴν θὰ ἐπῆλθε τὸ τέλος τοῦ ψυχορραγοῦντος καὶ συγχρόνως ἐκύτταξαν τὸ ὡρολόγι των.

Πράγματι τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς αὐτὴν εἶχεν ἐκπνεύσει ὁ ἑτοιμοθάνατος ὁ ὁποῖος σημειωτέον ἠγάπα ἰδιαιτέρως νὰ παίζῃ κιθάραν καὶ ἐσυνήθιζε συχνὰ νὰ τὸν συνοδεύῃ τραγουδῶν ὁ κ. Μοσχίδης μεθ' οὗ συνεδέετο στενῶς.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ ὁμοῦ μὲ τὸ ἄλλο ποὺ περιεγράψαμε στὸ προηγούμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» καὶ ποὺ συνέβη στὴν οἰκίαν τοῦ καθηγητοῦ κ. Βαρθ. Γκύζη, εἶναι χαρακτηριστικὰ τῆς συγκλονιστικῆς αὐτῆς μορφῆς τῆς Τηλεπαθείας κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου.

Καὶ ἐδῶ ὅμως δύο ἐξηγήσεις δύνανται νὰ δοθοῦν.

Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι ὁ θνήσκων διὰ τῆς ἀπηχήσεως τοῦ ἀγαπημένου του ὀργάνου — ἠθέλησε νὰ δώσῃ σημεῖον τῆς παρουσίας του στὰς δύο προσφιλεῖς του ὑπάρξεις. Τὴν ἀδελφήν καὶ τὸν φίλον του. Ἡ ἐξήγησις δὲ αὐτὴ ὄντως εἶναι ἡ ἁπλουστέρα, ἡ κατ' ἐπιφάνειαν λογικωτέρα καὶ συγχρόνως ἡ πλέον ἱκανοποιητικὴ διὰ τὴν ἀνθρωπίνην μυστικοπάθειαν.

Ἐν τούτοις δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποκλεισθῇ καὶ δευτέρα ἐξήγησις ἡ ὁποία παρ' ὅλον ὅτι δὲν ἔχει τὴν σημασίαν τῆς πρώτης, πάντως λύει ἓν ἀπὸ τὰ σοβαρώτερα προβλήματα ποὺ ἐτέθησαν ἀνέκαθεν ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ ζήτημα ὑπάρξεως Ψ υ χ ῆ ς, θέμα ποὺ ἀνελύθη ἐν ἐκτάσει στὸν τόμον τοῦ 1930 τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν».

Κατ' αὐτήν, εἷς ἐκ τῶν δύο πενθούντων, ἴσως μάλιστα ἡ κ. Μαρία Μόσχου, ποὺ ἔχει καὶ ἰσχυροτάτας διαισθητικὰς ἰδιότητας νὰ ὑπῆρξεν ἡ ἀσυναίσθητος αἰτία τοῦ φαινομένου.

Ἡ κ. Μόσχου διῃσθάνθη ὑ π ο σ υ ν ε ι δ ή τ ω ς τὸ τέλος τοῦ ἀδελφοῦ της, τὸ Ὑ π ο σ υ ν ε ί δ η τ ο ν ὅμως, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους ἀγνοοῦμεν, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μεταβιβάσῃ τὴν ἐντύπωσιν στὸν ἐγκέφαλον ὑπὸ μίαν τῶν μορφῶν ποὺ εἴδομεν στὰ προηγούμενα τεύχη: Μορφὴν ἐμφανιστικὴν—ἀναπαραστατικὴν—ψυχοπαθητικὴν κλπ.

Τὸ δυναμόλυτον.

Πρὸ τῆς δυσκολίας λοιπὸν αὐτῆς, ἐπροξένησε τὴν ἐκπομπὴν δ υ ν α μ ο λ ύ τ ο υ, τὸ ὁποῖον ἐδόνησε συμβολικῶς τὰς χορδὰς τῆς κιθάρας διὰ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ ἐννοήσουν τὸ δυστύχημα, ποὺ καὶ πράγματι συνέβη. Ἡ λαϊκὴ πεῖρα, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἀπατᾶται εἰς ὁμοίας περιστάσεις κρίνει τὰς ἐκδηλώσεις αὐτὰς ὡς ἀναμφισβήτητα τεκμήρια.

Τὸ δ υ ν α μ ό λ υ τ ο ν ὅμως αὐτό, εἶδος ἀ ν θ ρ ω π ί ν η ς ρ α δ ι ε ν ε ρ γ ε ί α ς—δὲν δρᾷ ὡς τυφλὴ δύναμις, ὅπως π.χ. μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις. Ἀλλὰ ὡς β ο ύ λ η σ ι ς λ ο γ ι κ ὴ καὶ ἐ ν σ υ ν ε ί δ η τ ο ς, ἐ π ι δ ι ώ κ ο υ σ α ὡ ρ ι σ μ έ ν ο ν σ κ ο π ό ν.

Μία ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσις ἠμπορεῖ ν' ἀνατρέψῃ ἓν ὑλικὸν ἀντικείμενον, ὡς π.χ. ὁ κεραυνός. Δ ὲ ν ἠ μ π ο ρ ε ῖ ὅ μ ω ς ν ὰ ἐ κ τ ε λ έ σ ῃ ἐ ν σ υ ν ε ι δ ή τ ο υ ς κ α ὶ λ ο γ ι κ ὰ ς π ρ ά ξ ε ι ς π ο ὺ ἔ χ ο υ ν ὡ ρ ι σ μ έ ν ο ν σ κ ο π ό ν, ὅ π ω ς σ υ μ β α ί ν ε ι σ τ ὰ τ η λ ε κ ι ν η τ ι κ ὰ φ α ι ν ό μ ε ν α.

Ὥστε, παρὰ τοὺς δογματισμοὺς τοῦ ὑλισμοῦ καὶ τῶν θεωριῶν του, βλέπομεν νὰ ἐκπέμπεται εἰς κρισίμους στιγμὰς ἀπὸ τὸ σῶμα ὡρισμένων ἀτόμων κάποιος ἄγνωστος δυναμικὸς παράγων, μὴ προσπίπτων εἰς ὑλικὰς μας αἰσθήσεις καὶ ὁ ὁποῖος μολονότι δὲν ἔχει σάρκας, μῦς, ὀστᾶ καὶ ἐγκέφαλον, δρᾷ ὡσὰν νὰ τὰ εἶχε ὅλα αὐτά.

Ἡ δὶς Ἑλένη Παλλαδᾶ, μέντιουμ τῆς «Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν» μὲ φαινόμενα ψυχομετρείας.

Φθάνομεν δηλαδή, στὴν πιστοποίησιν τοῦ ὅρου Ψυχή. Ἐπειδὴ δὲ τὰ τηλεκινητικὰ φαινόμενα ἀποδεικνύονται πειραματικῶς, ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκεται σήμερον πρὸ τῆς πειραματικῆς ἀποδείξεως, ἑνὸς τῶν μεγαλειτέρων προβλημάτων τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον ἐπροσπάθησε ἐπὶ τόσας χιλιάδας ἐτῶν νὰ λύσῃ ἡ φιλοσοφία.

Ὥστε, ἂν μὲ τὴν δευτέραν αὐτὴν ἐξήγησιν, δὲν ἱκανοποιῶνται ἡ μυστικοπάθεια καὶ ὁ φυσικὸς πόθος τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς νεκρούς, ὅσους ἠγάπησε καὶ ἐστερήθη, πάντως τοῦ δίδεται ἡ ἀπόδειξις μιᾶς ἄλλης μεγάλης ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν ἐπέμεινε πάντοτε νὰ πιστεύῃ ἐκ διαισθήσεως: Ὅτι ὅλα δὲν εἶναι ὕλη καὶ τυφλὴ μηχανικὴ ἐνέργεια στὴν ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὅτι δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ἀποτέλεσμα τυφλῶν νόμων καὶ συμπτώσεων. Κάτι πνευματικὸν ἄϋλον, ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον ὑπάρχει ἐντός του, τὸ ὁποῖον ὡς ἀποδεικνύεται κατέχει ὑπεράνθρωπους ἰδιότητας καὶ τὸ ὁποῖον εἰς μερικὰς στιγμὰς ἠμπορεῖ νὰ δρᾷ ἐνσυνειδήτως ΕΚΤΟΣ τοῦ σώματός του.

Περίπτωσις ὀσφρητικῆς τηλεπαθείας.

Ὁ κ. Σταῦρος Χαλκιόπουλος, ἔμπορος, διατηρῶν πρὸ τοῦ πολέμου κατάστημα ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ εὑρισκόμενος ἐν Ἀθήναις, ἠσθάνθη ἔξαφνα ἐπίμονον καὶ ἐνοχλητικὴν ὀσμὴν ἀμμωνίας, ἡ ὁποία τὸν παρηκολούθει ὅπου καὶ ἂν ἐπήγαινε.

Τὸ πρᾶγμα τὸν ἐξενεύρισε καὶ τὸ συνεζήτησε διὰ μακρῶν μὲ τὴν σύζυγόν του, ὑποθέτων ὅτι θὰ εἶχαν χύσει ἀμμωνίαν ἐξ ἀπροσεξίας στὰ ροῦχα του. Ἡ σύζυγός του, ἐν τούτοις, διεμαρτύρετο ζωηρῶς, ὅτι δὲν εἶχαν στὸ σπίτι οὔτε ἴχνος ἀμμωνίας, ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ ἡ ἰδία ὅσον καὶ ἂν ἐμύριζε τὰ ροῦχα του, δὲν ἠσθάνετο τίποτα ποὺ νὰ τῆς ἐνθυμίζῃ τὴν διαπεραστικὴ ὀσμὴν τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ.

Τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος ἦλθε νὰ δώσῃ τὴν ἐπομένην ἕνα τηλεγράφημα, ποὺ ἀνήγγειλε ὅτι ἡ μητέρα του εἶχεν ἀποθάνει ἀκριβῶς τὴν ὥραν τῆς ὀσμῆς αὐτῆς ἐκ συγκοπῆς· ὅπως δὲ βραδύτερον ἐπληροφορήθη ἐκ νεωτέρας ἐπιστολῆς, οἱ παριστάμενοι ἐκλαβόντες τὴν νεκρὰν ὡς λιπόθυμον προσεπάθησαν ἐπὶ ὥραν νὰ τὴν συνεφέρουν μὲ ἀμμωνίαν καὶ ὅτι τὸ φιαλίδιον, χυθὲν στὸ κρεβάτι, ἐνεπότισε τὰ σκεπάσματα.

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν εὑρισκόμεθα πρὸ μιᾶς τῶν περιεργοτέρων μορφῶν τηλεπαθείας: Τῆς ὀσφρητικῆς.

Εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος θὰ ἴδωμεν τὴν ἐξήγησιν τῆς καταπληκτικῆς ταύτης περιπτώσεως.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ*

- ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ -

(ΑΡΘΡΑ 361 - 359 Π.Κ.)

Ὑπὸ κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ** Ὑπαστ. Α'.

Α'. ΓΕΝΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Β'. ΠΕΡΙ ΕΞΥΒΡΙΣΕΩΣ (Π. Κ 361)

I. Γενικά.
II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
III. 1. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
2. Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «τιμή».
3. Οἱ ἀκαταλόγιστοι καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα, ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.
4. Εἰδικώτερον περὶ προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος Π. Κ. 365.
IV. Τρόποι καθ' οὓς εἶναι δυνατὴ ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς ἑτέρου.
V. Ὁ δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος. Ἀμέλεια.
VI. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα ἐξυβρίσεως.
VII. Ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένη ποινή. Εἰδικὰ τινὰ θέματα.

Α. ΓΕΝΙΚΑΙ ΤΙΝΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ὁ καταργηθεὶς Ποινικὸς ἡμῶν Νόμος τὰ κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλήματα διελάμβανεν εἰς τὸ ΙΘ' κεφάλαιον τοῦ Β' Βιβλίου αὐτοῦ καὶ δὴ εἰς τὰ ἄρθρα 334—343, ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ προσβολῶν κατὰ τῆς τιμῆς». Αἱ διατάξεις ὅμως αὗται τοῦ Π.Ν. ὑπέστησαν ἐπανειλημμένας τροποποιήσεις διατυπωθεῖσαι τελικῶς εἰς τὸν περὶ τύπου Νόμον 5060/1931. Ὁ νέος Κῶδιξ περὶ τῶν κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλημάτων προβλέπει εἰς τὸ ΚΑ' κεφάλαιον τοῦ εἰδικοῦ μέρους αὐτοῦ, συγκεκριμένως δὲ εἰς τὰ ἄρθρα 361—369 τούτου, τὰ ὁποῖα καὶ ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 20—28 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου 5060/1931. Ὁ Κῶδιξ, τὰς διατάξεις ταύτας τοῦ περὶ τύπου Νόμου, ἐπαναλαμβάνει κατὰ τὰ οὐσιώδη αὐτῶν μέρη μὲ ἀσημάντους τινὰς μεταβολάς, τὰς ὁποίας καὶ θὰ ἐκθέσωμεν κατὰ τὴν κατωτέρω εἰδικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐπὶ μέρους διατάξεων τούτων. Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν μόνον, ὅτι ἡ ἐπελθοῦσα μεταρρύθμισις εἰς τὸν Π. Ν. ἔγινεν ἐπὶ τῇ βάσει νεωτέρων καὶ συγχρονισμένων ἀντιλήψεων, μὲ πρότυπον τὸν Γερμανικὸν Κώδικα τοῦ 1870. Τονίζομεν τοῦτο, διότι, ὡς ἐκ τῆς ἐν συνεχείᾳ ἀναπτύξεως τῆς προκειμένης μελέτης μας θὰ καταδειχθῇ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συστηματικὴν διάρθρωσιν καὶ τὰς διακρίσεις τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς τιμῆς εἰς διαφόρους μορφὰς κρατεῖ ἀμφισβήτησις, μεταξὺ τῶν νομοθεσιῶν τῶν διαφόρων κρατῶν. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος εἰδικώτερον παρατηροῦμεν, ὅτι δύο εἶναι τὰ ἀντιτιθέμενα ἐν προκειμένῳ συστήματα καὶ δὴ τὸ Γερμανικόν, ὅπερ διακρίνει τρεῖς μορφὰς ἐγκλημάτων κατὰ τῆς τιμῆς, ἤτοι τὴν ἐξύβρισιν, τὴν δυσφήμησιν καὶ τὴν συκοφαντικὴν δυσφήμησιν, ἅτινα ὅμως εἶναι διακεκριμένα ἀλλήλων καὶ αὐτοτελῆ, καὶ τὸ Γαλλικόν, ὅπερ καθιεροῖ τὴν διάκρισιν εἰς ἁπλῆν ἐξύβρισιν καὶ συκοφαντίαν. Κατ' αὐτήν, ἡ μὲν συκοφαντία πραγματοῦται, διὰ τῆς ἀποδόσεως κατηγορίας τινὸς δι' ὡρισμένην πρᾶξιν ἢ γεγονός, ἱκανῆς ὅπως προσβάλῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ καθ' οὗ αὕτη, ἡ δὲ ἁπλῆ ἐξύβρισις, διὰ μόνης τῆς ἐκφράσεως προσβλητικῆς τινὸς κρίσεως, χωρὶς καὶ νὰ ἀναφέρεται γεγονός τι ἢ πρᾶξις. Οὐσιώδης ἐπίσης διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Π.Ν. καὶ τοῦ νέου Κώδικος, ὅσον ἀφορᾷ τὰ κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλήματα, εἶναι ὅτι ὁ τελευταῖος οὗτος δὲν διαλαμβάνει μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν ψευδῆ καταμήνυσιν. Τοῦτο ἔπραξεν ὁ Κῶδιξ, διότι κατὰ τὰς ἀντιλήψεις τῶν συντακτῶν αὐτοῦ ναὶ

* Ἡ Βιβλιογραφία παρατίθεται εἰς τὸ τέλος τῆς μελέτης.

μὲν καὶ ἡ ψευδὴς καταμήνυσις συνιστᾷ καθ' ἑαυτὴν προσβολὴν τῆς τιμῆς, κυρίως ὅμως δι' αὐτῆς δυσχεραίνεται ἢ κωλύεται ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης, πλήττεται δὲ κατὰ κύριον λόγον ἡ ὀρθότης τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ δευτερευόντως τὸ ἔννομον ἀγαθὸν τῆς τιμῆς.

Διακρίνει οὕτω ὁ νέος Κῶδιξ τὴν ἐξύβρισιν (Π.Κ. 361) καὶ τὴν δισφήμησιν —ἁπλῆν— (Π.Κ. 362), καὶ—συκοφαντικὴν— (Π.Κ. 363) ὡς κυρίως κατὰ τῆς τιμῆς στρεφόμενα ἐγκλήματα ὡς ἐπίσης καὶ τὴν δυσφήμησιν ἀνωνύμου ἑταιρείας (Π.Κ. 364) καὶ προσβολὴν τῆς μνήμης τεθνεώτος (Π.Κ. 365), αἵτινες ὅμως (πράξεις) δὲν συνιστῶσι καθαρὰς κατὰ τῆς τιμῆς προσβολάς. (1) (2)

Εἰσερχόμεθα ἤδη εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν καθ' ἕκαστον διατάξεων τῶν περὶ τιμῆς ἐγκλημάτων, ἀκολουθοῦντες τὴν σειρὰν τοῦ Κώδικος, κατὰ τὴν μελέτην μας ταύτην.

Β'. ΠΕΡΙ ΕΞΥΒΡΙΣΕΩΣ (Π.Κ. 361)

I. Γενικά.

Ὁ νέος Κῶδιξ περὶ τῆς ἐξυβρίσεως ὁμιλεῖ εἰς τὸ ἄρθρον 361 αὐτοῦ. Κατ' αὐτό: «1. Ὅστις ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῆς δυσφημήσεως (ἄρθρα 362 καὶ 363) προσβάλλει διὰ λόγου ἢ δι' ἔργου ἢ καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον τὴν τιμὴν ἑτέρου, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἑνὸς ἔτους ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. Ἡ χρηματικὴ ποινὴ δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ σὺν τῇ ποινῇ τῆς φυλακίσεως. 2. Ἐὰν ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ προσώπου τοῦ προσβληθέντος, δὲν εἶναι ἰδιαζόντως βαρεῖα, ὁ ὑπαίτιος τιμωρεῖται διὰ κρατήσεως ἢ προστίμου. 3. Ἡ διάταξις τῆς § 3 τοῦ ἄρθρου 308 ἔχει καὶ ἐν προκειμένῳ ἐφαρμογήν».

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως ταύτης καὶ συγκεκριμένως τῆς ἐν αὐτῇ διαλαμβανομένης φράσεως «ὅστις ἐκτὸς τῶν περιπτώσεων τῆς δυσφημήσεως (ἄρθρα 362 καὶ 363)» δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν τὴν ἐξύβρισιν, ὡς βοηθητικὸν κατὰ τῆς τιμῆς ἔγκλημα. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ τιμὴ προστατεύεται, ἐν αἷς περιπτώσεσιν δὲν δύναται νὰ προστατευθῇ διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 362 καὶ 363 τοῦ Κώδικος. Ἀποτελεῖ οὕτω αὕτη τὴν ἐλαφροτέραν μορφὴν τῶν κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλημάτων.

II. Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος.

Ὑποκείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐξυβρίσεως δύναται νὰ εἶναι πᾶς τις μὲ μοναδικὴν ἐξαίρεσιν τὸν αὐτοεξυβριζόμενον (περίπτωσις οὐχὶ σπανία καὶ παρ' ἡμῖν). Διὰ τὴν συγκρότησιν ὅμως τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐξυβρίσεως, ἕτερον ἐπὶ πλέον ἀπαιτούμενον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον εἶναι τὸ ὅτι αὕτη πρέπει νὰ εἶναι παράνομος. Οὕτω ἂν μεταξὺ τοῦ ὑβρίζοντος καὶ τοῦ ἐξυβριζομένου ὑπάρχει σχέσις οἰκογενειακῆς ἐξαρτήσεως, τότε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀξιόποινος ἡ πρᾶξις τοῦ γονέως. Καὶ τοῦτο, διότι τὸ συμφέρον πρὸς διαπαιδαγώγησιν καὶ νουθεσίαν τῶν ἀνηλίκων ἐπιτρέπει τὴν ὑπὸ ὡρισμένους ὅρους καὶ ἐντὸς ὡρισμένων ὁρίων προσβολὴν αὐτῶν, ἀπὸ μέρους τῶν γονέων των, ὑπὸ προϋποθέσεις δὲ καὶ τῶν ἐπιτρόπων των. Τὸ δικαίωμα τοῦτο πηγάζει ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, περὶ ἐπιμελείας καὶ ἐπιτροπείας τῶν ἀνηλίκων. Δέον ὅμως ὅπως, εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, μὴ παραβλέπηται ὁ ἐπιδιωκόμενος διὰ τοῦ τρόπου

(1) Ἀλλαχοῦ τοῦ Κώδικος ἀναφέρονται ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα καθ' ἑαυτὰ μὲν συνιστοῦν προσβολὴν τῆς τιμῆς, δι' αὐτῶν ὅμως προσβάλλεται κυρίως ἡ αὐθεντία τῆς Πολιτειακῆς ἐξουσίας (ἄρθρον 168 «Προσβολαὶ κατὰ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Διαδόχου», ἄρθρον 181 «περιύβρισις τῆς ἀρχῆς καὶ συμβόλων») ἢ ἐκτίθεται εἰς κίνδυνον ἡ ἐξωτερικὴ ἀσφάλεια τῆς Χώρας (ἄρθρα 153 καὶ 154 Προσβολὴ ξένου Κράτους. Ἀρχηγοῦ αὐτοῦ καὶ διπλωματικῶν ἀντιπροσώπων»).

(2) Ἴδε Χωραφᾶ, Ἑλληνικὸν Ποιν. Δίκαιον Πανεπιστημιακὴ Διδασκαλία 1945 σελ. 73.

τούτου σκοπός, ὁ ὁποῖος πρέπει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ ἀνηλίκου, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν μείωσιν, μάλιστα ἐνίοτε, κατὰ τρόπον κακόβουλον, τῆς ἀξιοπρεπείας αὐτῶν. Τὸ αὐτὸ δικαίωμα, παρὰ τὰς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοσαύτας ἀντιρρήσεις, φρονοῦμεν ὅτι ἀνήκει καὶ εἰς τοὺς διδασκάλους. Τὶς ἐξ ἡμῶν δὲν ἐξυβρίσθη ὑπὸ τῶν διδασκάλων του, πολὺ δὲ περισσότερον ἐξ ἐκείνων, οἵτινες κατὰ τὴν διδασκαλίαν των ἐφήρμοζον τὰ παλαιότερα συστήματα καὶ δὴ τοῦ Ἐρβάρτου; Οὐδεὶς ὅμως ἢ ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, οἵτινες δὲν εὐγνωμονοῦν πάντοτε τοὺς διδασκάλους των αὐτούς. Ὅσον ἀφορᾷ ἐξ ἄλλου τοὺς προϊσταμένους ἀναμφισβητήτως, τοιοῦτον δικαίωμα, δὲν ὑφίσταται οὔτε καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναγνωρισθῇ. Εἰς τοὺς εἰρημένους ὅμως ἀνήκει τὸ καλούμενον δικαίωμα ἐπιτιμήσεως, διὰ μὴ συμμόρφωσιν πρὸς δοθεῖσαν διαταγὴν ἢ δι' ἐκτέλεσιν ταύτης κατὰ τρόπον πλημμελῆ. Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐπιτίμησις ἔχει πάντοτε ὅρια, πέραν τῶν ὁποίων καὶ ἀποτελεῖ ἐξύβρισιν. Τὸ πότε ἐξ ἄλλου ἐπιτίμησις προϊσταμένου, ἀποτελεῖ ἀληθῆ προσβολὴν κατὰ τῆς τιμῆς, εἶναι ζήτημα ἀναγόμενον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστοῦ τῆς οὐσίας.

III. Ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος

1. Ὑλικὸν ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐξυβρίσεως εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ δὴ ὁ συγκεκριμένος ἄνθρωπος, ὅστις καὶ ἐξυβρίζεται, κατὰ τὰ κατωτέρω εἰδικώτερον ἐκτιθέμενα. Ποῖον ὅμως τὸ νομικὸν ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος; Ἄλλαις λέξεσιν τίνος ἀτομικοῦ ἢ κοινωνικοῦ συμφέροντος τὴν προστασίαν ἐπιδιώκει ὁ νομοθέτης, ὅταν ἀπειλῇ ποινὴν κατὰ τοῦ δράστου τῆς ἐξυβρίσεως; Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα εἶναι εὐχερής· τοῦ ἐννόμου ἀγαθοῦ τῆς τιμῆς. Δυσχερείας ὅμως ἐμφανίζει ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου τιμή. Καὶ ἤδη περὶ αὐτοῦ ὁ λόγος.

2. Παρατηρήσεις τινὲς ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅρου «τιμή».

Τὶ εἶναι τιμή; Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὁ Κῶδιξ δὲν δίδει ὁρισμόν, μάλιστα δὲ κατὰ τρόπον λίαν γενικὸν προσδιορίζει τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγκλήματος. Ἀπαντῶμεν λοιπὸν ὅτι «τιμὴ εἶναι ἡ ἀξία τὴν ὁποίαν ἔχει ἓν πρόσωπον εἰς τὴν ἀνθρωπίνην Κοινωνίαν, ἐντὸς τῆς ὁποίας διαβιοῖ, ἀναλόγως πρὸς τὸν τρόπον, καθ' ὃν τοῦτο ἐκπληροῖ τὰ νομικά, ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ αὐτοῦ καθήκοντα». Ἐν τούτοις, ὁ ὁρισμὸς οὗτος δὲν εἶναι ἀπόλυτος.

Νομίζομεν ὅτι ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου, χωρὶς ὅμως νὰ παραγνωρίζωμεν τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ὑπὸ τῶν διαφόρων συγγραφέων διδόμενοι ὁρισμοὶ εἶναι πολλοί, διαφέρουν δέ, ἐνίοτε μάλιστα οὐσιωδῶς, ἀλλήλων. Τοῦτο διότι, ὡς καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως τοῦ Κώδικος τονίζεται, «ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου τιμή, ἀποτελεῖ κατ' ἐξοχὴν ζῶσαν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ λαοῦ, γνωστὴν καὶ δεδομένην ἔννοιαν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι προτιμωτέρα, ἡ παράλειψις ἑνὸς οἱουδήποτε ὁρισμοῦ, παρὰ ἡ εἰσαγωγὴ αὐτοῦ. Διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀντὶ νὰ διασαφηνίσῃ τὰ μὴ χρήζοντα διασαφηνισμοῦ, ἴσως νὰ δημιουργήσῃ ζητήματα καὶ ἀμφιβολίας». Μεταξὺ τῶν διαφόρων παραδοξοτήτων τὰς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, συγκαταλέγεται καὶ ἐκείνη, καθ' ἣν, κατὰ Περσικὸν ἔθιμον τῆς ἐποχῆς, ὁ μὴ συνουσιαζόμενος μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης φιλοξενούμενος τῆς οἰκίας, διέπραττε μεγάλην ἀτιμίαν εἰς βάρος τῆς οἰκογενείας!!! Ἀρνούμενος τοῦτο προσέβαλε τὴν τιμὴν τοῦ οἰκοδεσπότου. Καθ' ὅμοιον τρόπον αἱ κατὰ δεκάδας λουόμεναι σήμερον μὲ «μαγιὸ» εἰς τὴν πλάζ τῆς Βουλιαγμένης, παραμένουσιν ἐντελῶς ἀπαρατήρητοι, ὅπως ἐπίσης ὁ Ἕλλην Εἰσαγγελεὺς οὐδόλως ἐνδιαφέρεται ἄν, κατὰ τρόπον πλέον ἢ ἐπίσημον, διοργανοῦνται σήμερον διάφορα καλλιστεῖα, πρὸς ἀνάδειξιν τῶν ὡραιοτέρων καὶ εὐμορφοτέρων Ἑλληνίδων. Ἀμφιβάλλομεν ὅμως ἄν, εἰς παρομοίας περιπτώσεις, θὰ παρέμεινεν ἀδιάφορος ὁ συνάδελφός του τοῦ ἔτους 1900, ὅστις ἂν ὄχι δι' ἐξύβρισιν, τοὐλάχιστον διὰ προσβολὴν τῆς δημοσίας αἰδοῦς, μὲ πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνωτέρω θὰ ἀπησχολεῖτο.

Διὰ ταῦτα λοιπὸν καὶ ὁ συντάκτης τοῦ Κώδικος ἔκρινε σκόπιμον «νὰ ἀφεθῇ εἰς τὴν Ἐπιστήμην καὶ τὴν Νομολογίαν τὸ ἔργον, ὅπως ἐκτιμῶσαι τὰς ἑκάστοτε

κοινωνικὰς συνθήκας καθορίζουν ποῖον εἶναι ἐν δεδομένῃ περιπτώσει τὸ νομικὸν ἀντικείμενον τῆς τιμῆς καὶ ποία ἡ ἐκ τοῦ νόμου προστασία αὐτῆς». Ἀκολουθεῖ ὅθεν ὁ νέος Κῶδιξ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου τὴν εἰς τὰς ξένας νομοθεσίας ἐπικρατήσασαν ἀρχήν, καθ' ἣν οὐδεμία τούτων δίδει ὁρισμὸν τῆς ἐννοίας τῆς τιμῆς. Ἐκ πάντων τούτων προκύπτει, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καθορισθῇ ἀντικειμενικῶς καὶ κατὰ τρόπον σταθερὸν ἡ ἔννοια τοῦ ὅρου τῆς τιμῆς, τοῦ ζητήματος ἐξαρτωμένου, ἀπὸ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι καὶ συντελοῦν ὥστε νὰ δίδεται εἰς τὰς διαφόρους ἑκάστοτε ἐκφράσεις ἐξυβριστικὸς χαρακτὴρ ἢ νὰ τοῖς ἀφαιρῆται οὗτος (3). Οὕτω λ.χ. ἡ κοινὴ λέξις «λωποδύτης» ἢ «κουτσαβάκης» κλπ. δυνατὸν ἐνίοτε νὰ μὴν ἔχωσιν ἐξυβριστικὸν χαρακτῆρα. Ἀντιθέτως μία ἀστειότης γενομένη μὲ πρόθεσιν μειώσεως τῆς ἀξιοπρεπείας ἑτέρου, ἀποτελεῖ ἐξύβρισιν, κατὰ τὰ ἐπὶ μέρους εἰδικώτερον κατωτέρω ἐκτιθέμενα, ὅπως ἐπίσης κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ μία ἀθῴα ἔκφρασις δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἐξυβριστικὸν χαρακτῆρα, ἐνῷ κατ' ἀντίθεσιν, προσβλητική τις καθ' ἑαυτὴν ἔκφρασις νὰ στερῆται τοιούτου. Ἐπαναλαμβάνομεν λοιπόν, τὸ πότε ὑφίσταται προσβολὴ τῆς τιμῆς εἶναι ζήτημα πραγματικόν, ἐξαρτώμενον ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, ὅστις διὰ νὰ κρίνῃ τὸν ὑβριστικὸν χαρακτῆρα τῶν λεχθέντων πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀποδίδουν εἰς ὡρισμένον μέρος εἰς τὰς χρησιμοποιουμένας λέξεις ἢ φράσεις, τὸ Κοινωνικὸν περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον ζῇ ὁ παθὼν ἢ ὁ δράστης, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν πρόθεσιν τοῦ τελευταίου τούτου.

Οὐχ' ἧττον ὅμως τὸ ἐὰν ὑπόκεινται εἰς τὸν ἔλεγχον τοῦ Ἀκυρωτικοῦ ὁ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τῆς οὐσίας χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως ὡς ὑβριστικῆς, δὲν ἐπικρατεῖ ὁμόφωνος γνώμη. Ἐπὶ τοῦ θέματος ἡ νομολογία τοῦ Α.Π. κυμαίνεται. Ἀποφάσεις τινὲς αὐτοῦ ἐδέχοντο ὅτι εἶναι ἀνεξέλεγκτος ὑπὸ τοῦ Α.Π. ἡ κρίσις καὶ ἐκτίμησις τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας, ὅτι συνέτρεχον πάντες, οἱ τὸ ἀδίκημα τῆς ἐξυβρίσεως ἀπαιτούμενοι ὅροι (Α.Π. 170/1903, Α.Π. 109/1917 καὶ Α.Π. 166/1917). Ἀντιθέτως κατὰ τὴν ἑτέραν νομολογίαν αὐτοῦ δικαιοῦται ὁ Α.Π. νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὀρθότητα τοῦ εἰς τὰ ἐκ τῆς συζητήσεως προκύψαντα καὶ τὰ ἐν τῇ ἀποφάσει τοῦ δικαστηρίου τῆς οὐσίας δεκτὰ γενόμενα περιστατικά, δοθέντος χαρακτηρισμοῦ καὶ νὰ χαρακτηρίζῃ ὀρθῶς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τὴν πρᾶξιν (Α.Π. 343/24 Α.Π. 380/25 καὶ Α.Π. 131/1905).

Σκοπουμένη ἡ τιμὴ ἀπὸ ἀντικειμενικῆς πλευρᾶς διακρίνεται εἰς ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν τοιαύτην. Εἶναι δὲ ἐσωτερικὴ τιμὴ ἡ ἀξία τὴν ὁποίαν πράγματι ἔχει τὸ πρόσωπον, ὡς ἐκ τοῦ ὅτι ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις (νομικάς, ἠθικάς, Κοινωνικὰς) τοῦ περιβάλλοντος ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαβιοῖ, ἐξωτερικὴ δὲ τοιαύτη ἡ ἐκτίμησις τῆς ὁποίας ἀπολαμβάνει τὸ πρόσωπον, ἀπὸ μέρους τῶν συνανθρώπων του καὶ ἤτις τοῦ ἀνήκει δυνάμει τῶν ἰδιοτήτων καὶ ἐπιδόσεών του, ἐν τῇ Κοινωνίᾳ. Ἡ ἐσωτερικὴ τιμὴ κατὰ ταῦτα σημαίνει τὸ «τὶ εἶναι πρόσωπόν τι» ἐν ᾧ ἐξωτερικὴ τοιαύτη τὸ «τὶ νομίζουν οἱ ἄλλοι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξίαν αὐτοῦ».

Τίθεται λοιπὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἐρώτημα· τὸ συμφέρον τοῦ ἀτόμου ἐπὶ τὴν ἐσωτερικὴν τιμὴν αὐτοῦ, ἢ τὸ τοιοῦτον ἐπὶ τὴν ἐξωτερικὴν τοιαύτην, πρέπει νὰ ἀποτελῇ ἀντικείμενον ποινικῆς προστασίας; Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀπάντησις εἶναι ὅτι προστατεύεται ἡ ἐξωτερικὴ τιμή, διότι ἡ ἐσωτερικὴ τοιαύτη δὲν ἔχει ἀνάγκην ποινικῆς προστασίας. Θίγεται δὲ ἡ ἐξωτερικὴ τιμὴ περισσότερον, ὅταν τρίτος τις ἀντιλαμβάνεται, τὸν προσβλητικὸν ἰσχυρισμόν. Προσβολαὶ κατ' ἰδίαν γενόμεναι θίγουν βεβαίως καὶ αὐταὶ τὴν ἐξωτερικὴν τιμήν, ἀφοῦ διὰ τούτων ἐκφράζεται ἡ ἰδία τοῦ πράττοντος καταφρόνησις, ὅστις διὰ τὸν ὑβριζόμενον εἶναι πάντως τρίτος, πολὺ ὀλιγώτερον ὅμως ἢ αἱ λοιπαί. Ἐντεῦθεν λοιπὸν καὶ ἡ διάκρισις τοῦ Νόμου εἰς δυσφήμησιν, περὶ ἧς κατωτέρω καὶ ἐξύβρισιν, ἥτις ἤδη μᾶς ἀπασχολεῖ.

(3) Ἴδε πλείονα αἰτιολ. ἔκθεσιν Ζαχαροπούλου Ἐκδ. 1950 σελ. 338 ἐπ.

3. Οἱ ἀκαταλόγιστοι καὶ τὰ νομικὰ πρόσωπα, ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος.

Ἐλέχθη, ὅτι ἀντικείμενον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐξυβρίσεως (ὡς καὶ τῆς δυσφημήσεως), εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ δὴ πᾶς ἄνθρωπος, οὗτινος θίγεται ἡ τιμή. Ἐρωτᾶται ὅμως· ὁ ἀκούων τὴν προσβολὴν πρέπει νὰ ἔχῃ συνείδησιν τῆς σημασίας ταύτης; Ἐρωτᾶται δηλ. ἂν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐξύβρισις κατὰ προσώπων στερουμένων τῆς ἱκανότητος πρὸς καταλογισμόν, ὅπως λ.χ. τῶν παίδων, τῶν παραφρόνων, τῶν κωφαλάλων εἰς οὓς δὲν καταλογίζεται ἡ πρᾶξις (Π.Κ. 33) κλπ. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἡ κρατοῦσα γνώμη, ἀκολουθοῦσα τὰ ἐν Γερμανίᾳ κρατοῦντα, δίδει καταφατικὴν ἀπάντησιν. Οὕτω κατὰ τὴν γνώμην ταύτην καὶ οἱ παῖδες καὶ οἱ παράφρονες, δύνανται νὰ ὑποστοῦν προσβολὴν τῆς τιμῆς αὐτῶν, ἐπὶ τῷ ὅτι καὶ τὰ πρόσωπα ταῦτα, δὲν στεροῦνται οἱασδήποτε ἠθικῆς προσωπικότητος, ἥτις καὶ πρέπει νὰ προστατεύηται ὑπὸ τοῦ δικαίου. Τὸ γεγονὸς ἐξ ἄλλου, ὅτι δὲν ἔχουν συνείδησιν τῆς κατ' αὐτῶν προσβολῆς, δὲν ἔχει σημασίαν, διότι ἡ ὕπαρξις ταύτης ἐξετάζεται ἀντικειμενικῶς. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἀντίθετος γνώμη, ὅπως ἐπίσης καὶ μία ἐνδιάμεσος τοιαύτη, τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξεν ὁ μεγάλος Γερμανὸς ποινικολόγος Frank. Κατ' αὐτὸν τὰ παιδία ἔχουν ἀναμφιβόλως μίαν μελλοντικὴν ἀξίαν, ἐξυβριζόμενα δὲ θίγονται, διότι ἡ τοιαύτη ἐξύβρισις ἰσοδυναμεῖ μὲ ἄρνησιν τῆς ἐν λόγῳ ἀξίας των. Ἀντιθέτως, ὁ αὐτὸς συγγραφεύς, διά τοὺς διανοητικῶς πάσχοντας δέχεται ἐξύβρισιν, ὅταν αὕτη ἀφορᾷ εἰς τὴν ὑπάρχουσαν σημερινήν των ἀξίαν ἢ τὴν τοιαύτην τοῦ παρελθόντος των (Γάφος ἀπὸ τῆς ἕδρας).

Ἀμφισβητούμενον εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ ζήτημα ἂν ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς δύναται νὰ ὑπάρξῃ καὶ καθ' ὁμάδος ἀτόμων ἢ νομικῶν προσώπων, ἀφοῦ καὶ ἐπ' αὐτοῦ δὲν δίδεται ὁμόφωνος ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἀπάντησις. Κατὰ μίαν γνώμην, ἡ προσβολὴ αὕτη δύναται νὰ στρέφεται καὶ καθ' ὁμάδος προσώπων, πολὺ δὲ περισσότερον κατὰ νομικῶν προσώπων. Τὴν ἄποψιν ταύτην ἐδέχετο καὶ ὁ καταργηθεὶς Π.Ν. ἡμῶν, ὅστις ἐν ἄρθρῳ 338, ρητῶς ὥριζεν, ὅτι ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐναντίον ὁμάδος προσώπων, ὡς καὶ νομικῶν τοιούτων, οἷον «οἰκογενείας, πολιτικοῦ ἢ θρησκευτικοῦ σωματείου, τάξεως ἢ κλάσεως ἀνθρώπων ἢ ἔθνους ὁλοκλήρου».

Ἑτέρα ἄποψις δέχεται ὅτι ἐξύβρισις δύναται νὰ ὑπάρξῃ μόνον κατὰ νομικῶν προσώπων, ὑπὸ τὴν κυρίαν τοῦ ὅρου ἔννοιαν, οὐχὶ δὲ καὶ καθ' οἱασδήποτε ἑτέρας ὁμάδος προσώπων. Τρίτη τέλος ἄποψις δέχεται ὅτι ὡς παθόντες δέον νὰ ἀναγνωρίζωνται μόνον τὰ φυσικὰ πρόσωπα, οὐχὶ δὲ τὰ νομικὰ τοιαῦτα. Αὕτη φρονοῦμεν εἶναι καὶ ἡ ὀρθοτέρα. Διότι, ἀφοῦ ἐλέχθη ὅτι τιμὴ εἶναι ἰδιότης ἀνθρώπου τινὸς συγκεκριμένου, δὲν εἶναι νοητὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι τοιαύτην κέκτηνται καὶ τὰ νομικὰ κλπ. πρόσωπα, ἅτινα στεροῦνται τῆς ἀνθρωπίνης ἰδιότητος, κατὰ fictio juris δέ, χαρακτηρίζονται ὡς πρόσωπα.

Τὴν τελευταίαν ταύτην ἄποψιν, δέχεται φρονοῦμεν καὶ ὁ νέος Κῶδιξ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Π.Ν., ὅστις καθιέρου ἀντίθετον ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρχήν. Τοῦτο δὲ συνάγεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Κῶδιξ, οὐδὲν διαλαμβάνει περὶ προσβολῆς ὁμάδος προσώπων, ἀφ' ἑτέρου δέ, ἐπειδὴ ὁσάκις ὁ νομοθέτης τοῦ Κώδικος, θέλει νὰ προστατεύσῃ τὰ νομικὰ πρόσωπα ρητῶς ἀναφέρει τοῦτο (4) (5). Τώρα, τὸ ἄν τις δι' ὁμαδικοῦ χαρακτηρισμοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξυβρίσῃ ἄτομόν τι συγκεκριμένον, τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα, ἄσχετον πρὸς τὸ προκείμενον, κατ' ἐξοχὴν δὲ πραγματικὸν ἐπαφιέμενον εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας. Οὕτω ἄν τις κατηγορήσῃ ἀπρο-

(4) Οὕτω π.χ. εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν ἄρθρων 155 «Περιύβρισις συμβόλων» 181 «Περιύβρισις ἀρχῆς καὶ συμβόλων» καὶ 364 «Δυσφήμησις ἀνωνύμου Ἑταιρείας».

(5) Ἴδε ἐπίσης Παπαδάτου Ἐγκλήματα κατὰ τῆς τιμῆς Ποιν. Χρονικὰ Τόμ. Ε' σελὶς 167.

σώπως τοὺς ἐφοριακοὺς ὑπαλλήλους ἢ τὸν Κλῆρον τῶν Ἀθηνῶν, εἶναι ζήτημα κρίσεως τοῦ δικαστοῦ, νὰ κρίνῃ ἂν πρόκειται περὶ ἁπλῆς κρίσεως τοῦ μέσου ὅρου τῶν ἀτόμων τούτων (ἐφοριακῶν ἢ κληρικῶν) ὁπότε δὲν πρόκειται ἐξύβρισις, ἢ ἂν ἡ κατηγορία αὕτη ἀφορᾷ εἰς συγκεκριμένον ἢ συγκεκριμένα ἄτομα, ὁπότε ὑπάρχει ἐξύβρισις. Κατὰ ταῦτα, λέγων ὅτι «ὁ ἀναμορφωτικὸς σύνδεσμος τῶν ἀπανταχοῦ Κορινθίων δὲν ἀνταποκρίνεται πλήρως πρὸς τὴν ἀποστολήν του καὶ ὑστερεῖ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ἐνεργειῶν του, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν τοιοῦτον τῶν Ἀργείων» οὐδένα ἐξυβρίζω, ἐκτὸς ἐὰν ἐκ τῆς κρίσεώς μου ταύτης συνάγεται, ὅτι ἀπεσκόπουν (βουλόμενος ἢ ἀποδεχόμενος) εἰς τὸ νὰ θίξω τὴν τιμὴν συγκεκριμένων ἀτόμων, ὡς λ.χ. τοῦ προέδρου, τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ μελῶν τοῦ συνδέσμου Κορινθίων κλπ. Δι' ὃ καὶ ὁ σύνδεσμος οὗτος, ὡς σύνδεσμος, ὡς νομικὸν δηλ. πρόσωπον, δὲν δύναται νὰ μὲ μηνύσῃ ἐπὶ ἐξυβρίσει ἢ δυσφημήσει. Ἀντιθέτως εἶναι δυνατὴ ἡ ἐναντίον μου ὑποβολὴ ἐγκλήσεως ἀπὸ μέρους τοῦ Προέδρου τοῦ συλλόγου, ἢ καὶ μέλους τινὸς αὐτοῦ κλπ. (6). Τέλος παρατηροῦμεν, καὶ περὶ αὐτοῦ οὐδεμία δύναται νὰ γεννηθῇ ἀμφιβολία, ὅτι ἐξύβρισις πλειόνων διὰ τῆς αὐτῆς φράσεως εἶναι δυνατή. Οὕτω ὁ ἀποκαλῶν τινα «παιδὶ τῆς πόρνης» ἐξυβρίζει συγχρόνως καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ.

4. Εἰδικώτερον περὶ προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος Π.Κ. 365.

Ἐλέχθη ἀνωτέρω, ὅτι φορεὺς τοῦ ἐννόμου ἀγαθοῦ τῆς τιμῆς εἶναι μόνον ὁ ζῶν ἄνθρωπος, ἀφοῦ τιμὴν κέκτηνται οἱ ζῶντες οὐχὶ δὲ καὶ οἱ νεκροί. Διὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ κατὰ νεκροῦ προσβολὴ δὲν συνιστᾷ τὸ ἔγκλημα τῆς ἐξυβρίσεως. Ἕνεκα τούτου ὑφίστανται ἰδιαίτεραι, ἐπὶ τοῦ θέματος διατάξεις καὶ δὴ ἡ τοῦ ἄρθρου 365 τοῦ Κώδικος, ὁμιλοῦντος περὶ προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος. Ἐρωτᾶται ὅμως εὐθὺς ἀμέσως, ποῖον τὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου προστατευούμενον ὑπὸ τοῦ νόμου ἔννομον ἀγαθόν;

Ὀρθότερον εἶναι νὰ εἴπωμεν ὅτι τοῦτο εἶναι, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ τιμὴ τῆς οἰκογενείας τοῦ τεθνεῶντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ πρὸς τὴν μνήμην τῶν νεκρῶν ὀφειλομένη εὐλάβεια τῶν ζώντων. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος τὰ motifs τοῦ Ἑλβετικοῦ Π.Ν. τοῦ 1912 σημειοῦσι τὰ ἑξῆς: «Ἕνας θανὼν δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκην ποινικῆς προστασίας. Ἐγκαταλείπει (καταλείπει) ὅμως τήν ἀνάμνησιν τῆς προσωπικότητός του καὶ τῶν πράξεών του. Τὸ νὰ ἐκδικεῖται ὅθεν τις, ἕνα νεκρὸν ἐκτοξεύων ἐναντίον του κακοβούλους ὕβρεις, γνωρίζων μάλιστα, ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγει, δυνατὸν νὰ εἶναι ψευδῆ ἢ καὶ τῶν ὁποίων δὲν ἔχει λάβει τὸν κόπον νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀκρίβειαν, ἀποτελεῖ μίαν μικροπρέπειαν, περαιτέρω, δέ, οἱ τρόποι οὗτοι ἐνεργείας δύνανται νὰ προσβάλλουν βαθέως αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἄφησε ὀπίσω του ὁ θανὼν δηλ. τὰ συναισθήματα ἄτινα συνέδεον τοὺς λοιποὺς πρὸς τὸν ἐξαφανισθέντα, ὅπως ἐπίσης καὶ τὴν οἰκογενειακὴν του τιμήν. Τὰ συναισθήματα ταῦτα εἶναι βεβαίως ἄξια προστασίας». Ἡ πρὸς τὸν νεκρὸν ὅθεν εὐλάβεια ὑπαγορεύει ἐν προκειμένῳ κυρίως τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ποινικὴν προστασίαν. Ἀλλὰ τοῦτο, τὸ ὅτι δηλ. διὰ τῆς πράξεως προσβάλλεται τὸ συναίσθημα τῆς εὐλαβείας πρὸς τὸν θανόντα, εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ ὑποστηριχθῇ παρά τινων, ὅπως ἡ διάταξις αὕτη περιληφθῇ εἰς ἰδιαίτερον κεφάλαιον τοῦ Κώδικος περὶ περιϋβρίσεως νεκρῶν καὶ τάφων. Ἡ ἄποψις ὅμως αὕτη δὲν ἐγένετο τελικῶς δεκτή, θεωρηθέντος ὅτι ἡ προσβολὴ τῆς μνήμης τεθνεῶτος ἔδει νὰ περιληφθῇ εἰς τὸ παρὸν κεφάλαιον τὸ ἀσχολούμενον μὲ τὰ κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλήματα, διὰ τὸν λόγον, ὅτι μεταξὺ τοῦ προκειμένου ἀδικήματος καὶ τῶν λοιπῶν κατὰ τῆς τιμῆς τοιούτων, ὑπάρχει μεγάλη ὁμοιότης, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὰ μέσα τελέσεως. Ἀκόμη δὲν παραλείπομεν ν' ἀναφέρωμεν ὅτι πρὸ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς διατάξεως ταύτης ἐν τῷ Νόμῳ, τὸ ζήτημα τοῦ δυνατοῦ τῆς ἐξυβρίσεως τεθνεώτων παρουσιάζετο παρ' ἡμὲν ἀμφισβητούμενον. Τὴν ἀρνητικὴν γνώμην ὑπεστήριξε παρ' ἡμῖν ἰδίᾳ ὁ Κωστῆς.

(6) Ἴδε Χωραφᾶ op. cit. § 97 σελ. 76 ἑπ.

Κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου ἔνοχος τοῦ ἐγκλήματος καθίσταται «ὁ προσβάλλων τὴν μνήμην τεθνεῶτος εἴτε δι' ἐξυβρίσεως βαναύσου ἢ κακοβούλου, εἴτε διὰ συκοφαντικῆς δυσφημίσεως (ἄρθρον 363), ὅστις καὶ τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἓξ μηνῶν». Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῆς διατάξεως ταύτης πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς ἐξυβρίσεως ζῶντος, διαπιστοῦμεν ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξύ των. Διότι τὸ προκείμενον ἔγκλημα δὲν πραγματοῦται διὰ τῆς καθ' οἱονδήποτε τρόπον προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος, ἀλλὰ διὰ προσβολῆς κακοβούλου καὶ βαναύσου ἀφ' ἑνός, συκοφαντικῆς δὲ δυσφημήσεως ἀφ' ἑτέρου. Καὶ συκοφαντικὴν μὲν δυσφήμησιν ἀποτελεῖ, κατὰ τὰ λεπτομερέστερον κατωτέρω ἐκτεθησόμενα, ἡ ἐν γνώσει τῆς ἀναληθείας ὡρισμένου γεγονότος, διάδοσις ἢ ἰσχυρισμὸς περί τινος, βάναυσον δὲ ἢ κακόβουλον ἐξύβρισιν, ἡ χυδαία ἢ ἡ ἐκ ταπεινῶν ἐλατηρίων προερχομένη τοιαύτη (Τζωρτζόπουλος) (7). Ἐρωτᾶται ὅμως διατὶ ὁ νόμος προστατεύει τὸν καθ' οἱονδήποτε τρόπον ἐξυβριζόμενον ζῶντα ἄνθρωπον, ἐνῷ διὰ νὰ χαρακτηρίσῃ τινὰ ὡς ἔνοχον προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος, ἀπαιτεῖ βάναυσον ἢ κακόβουλον προσβολὴν τῆς τιμῆς; Τὴν ἐπὶ τοῦ ἐρωτήματος ἀπάντησιν μᾶς τὴν δίδει ἡ αἰτιολογικὴ ἔκθεσις τοῦ Κώδικος καὶ μάλιστα κατὰ τρόπον εὔγλωττον. Περὶ ταύτης ἀμέσως κατωτέρω. Ἤδη παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς· ἐπὶ τοῦ θέματος τρεῖς ὑφίστανται νομοθετικαὶ κατευθύνσεις. Κατὰ τὴν πρώτην ἀκολουθουμένην ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Ποιν. Κώδικος, ὡς ἐπίσης καὶ ὑπὸ τοῦ Νορβηγικοῦ καὶ Πορτογαλλικοῦ τοιούτου, ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἀδικήματος περιλαμβάνεται, οὐ μόνον ἡ κακοβούλως καὶ βαναύσως τελουμένη προσβολὴ τῆς μνήμης τεθνεῶτος, ἀλλὰ καὶ ἡ καθ' οἱονδήποτε τρόπον τοιαύτη, ὡς καὶ μὲ τὴν ἐξύβρισιν ζῶντος συμβαίνει. Κατὰ τὴν δευτέραν νομοθετικὴν κατεύθυνσιν, τότε χαρακτηρίζεται τις ὡς δράστης τοῦ προκειμένου ἐγκλήματος (Ὁλλανδικὸς Π.Κ. Ἑλβετικὸν Σχέδιον 1916) ὅταν ἐν γνώσει ἐπικαλεῖται ἢ ἀνακοινοῖ ψευδῆ γεγονότα προσβλητικὰ τῆς τιμῆς. Ἡ τρίτη τέλος νομοθετικὴ κατεύθυνσις, ἀκολουθουμένη καὶ ὑπὸ τοῦ Κώδικος ἡμῶν, ἀκολουθεῖ μέσην ὁδὸν τιμωροῦσα μόνον τὴν διὰ συκοφαντικῆς δυσφημήσεως καὶ βαναύσου ἢ κακοβούλου ἐξυβρίσεως καὶ οὐχὶ οἱασδήποτε τοιαύτης προσβολὴν τῆς μνήμης τεθνεῶτος καὶ τοῦτο διότι «ἡ προστασία τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ πρώτη ὁμάς, εἶναι ἀνεπαρκὴς καὶ περιωρισμένη, δυνατὸν δὲ καθ' ὅμοιον τρόπον ἢ καὶ κατὰ πολὺ χείρονα νὰ ἀσεβήσῃ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ νεκροῦ, ὁ μὴ ἀναφέρων μὲν ὡρισμένον τι ψευδὲς περιστατικόν, προπηλακίζων ὅμως καὶ χυδαίως ὑβρίζων. Ἐξ ἑτέρου ὑπερβολικὴ εἶναι καὶ ἡ τιμώρησις πάσης ἐκδηλώσεως ὑβριστικῆς περὶ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐκλιπόν, κατ' οὐδὲν ἐκ τῆς ἐκδηλώσεως ταύτης ἐπηρεάζεται πλέον, ἐκδηλώσεως ἡ ὁποία οὐδὲν ἔχουσα τὸ βάναυσον καὶ σκαιόν, οὐδὲ πηγάζουσα ἐκ κακοβουλίας, κατ' οὐδὲν προσβάλλει τὴν ὀφειλομένην πρὸς τὸν νεκρὸν εὐλάβειαν καὶ τὸ κοινὸν συναίσθημα» (8).

Ἀπαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος εἶναι ὁ δόλος τοῦ δράστου, ἤτοι ἡ βούλησις ἢ ἀποδοχὴ τούτου ὅπως προσβάλῃ τὴν τιμὴν τοῦ τεθνεῶτος καὶ ἡ γνῶσις ὅτι ὁ καθ' οὗ ἡ ἐξύβρισις ἢ συκοφαντία εἶναι νεκρός. Ἀλλ' ἂν τις πεπλανημένως ὑπολάβῃ ζῶντα τινὰ ὡς νεκρὸν καὶ ἐξυβρήσῃ ἢ δυσφημίσῃ τοῦτον, πράττει τὸ ἔγκλημα τῆς προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος; Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Χωραφᾶ, ἥτις οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶναι καὶ ἡ ὀρθωτέρα, ἐξύβρισιν ἢ συκοφαντικὴν δυσφήμησιν ἐναντίον ζῶντος δὲν διαπράττει, διότι ἡ δολία αὐτοῦ προαίρεσις ἀποβλέπει εἰς τὴν προσβολὴν τῆς τιμῆς τεθνεῶτος καὶ οὐχὶ ζῶντος. Ὑπάρχει ὅμως ἀπρόσφορος ἀπόπειρα λόγῳ ἀντικειμένου (ἐκλαμβάνω τὸν Α' ὡς νεκρὸν ἐνῷ εἶναι ζῶν, οὕτω δὲ ἡ πρᾶξις μου ἀποκλείεται νὰ ἀγάγῃ εἰς πραγμάτωσιν

(7) Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τοῦ Κώδικος καὶ Ν. 5060/31, διότι κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον ἤρκει καὶ ἁπλῆ δυσφήμησις, διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ ἐγκλήματος.

(8) Ἴδε σχετικῶς αἰτιολ. ἔκθεσιν Ζαχαροπούλου 1950 σελ. 345.

τῆς ἀντικειμ. ὑποστάσεως τοῦ ἐγκλήματος), ἥτις καὶ τιμωρεῖται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 43 Π.Κ. διὰ τῆς ποινῆς τοῦ ἄρθρου 83 καὶ μάλιστα μειωμένης κατὰ τὸ ἥμισυ ('Επὶ τοῦ προκειμένου ὁ δικαστὴς δύναται νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἐλαχίστην φυλάκισιν, ἤτοι 10 ἡμερῶν).

Ἕν ἄλλο ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπησχόλησε τὴν ἐπιστήμην εἶναι, ἂν αἱ προκείμεναι διατάξεις περὶ προσβολῆς τῆς μνήμης τεθνεῶτος ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ εἰς περιπτώσεις προσβολῆς κηρυχθέντος τινὸς εἰς ἀφάνειαν. Κατὰ τὴν κρατοῦσαν γνώμην ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου αἱ αὐταὶ διατάξεις πολλῷ μᾶλλον ἀφοῦ κατὰ τὸ 'Αστικὸν Δίκαιον (ἄρθρα 35 ἐπ. Α.Κ.) αἱ ἔννοιαι «ἀποθανὼν» καὶ «κηρυχθεὶς ἄφαντος» εἶναι ταυτόσημοι. Τούτου δοθέντος δὲν παραβιάζεται καὶ ἡ ἀρχὴ n.c.n. p.s.l. (9).

Περὶ τοῦ χρόνου καθ' ὃν προστατεύεται ἡ μνήμη τοῦ νεκροῦ, ὁ Κῶδιξ οὐδὲν διαλαμβάνει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλας νομοθεσίας, ὅπως λ.χ. ὁ 'Ελβετικὸς Π.Κ., ὅστις θέτει ἕνα χρονικὸν περιορισμὸν καὶ δὴ 30 ἐτῶν, καὶ τοῦτο διότι πέραν τῶν 30 ἐτῶν τὸ πρόσωπον ἀνήκει πλέον εἰς τὴν 'Ιστορίαν, ἥτις καὶ καλεῖται νὰ τὸ κρίνῃ. Κατὰ τὸν Κώδικα ὅμως τὸ ζήτημα τοῦτο εἶναι ζήτημα ἐπαφιέμενον εἰς τὸν δικαστήν, ὅστις καὶ θὰ κρίνῃ ἂν πρόκειται περὶ ἱστορικῆς κρίσεως ἢ περὶ προσβολῆς τῆς μνήμης τοῦ θανόντος.

Κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ ἄρθρου 368 § 2 τὸ ἔγκλημα διώκεται κατ' ἔγκλησιν τοῦ ἐπιζήσαντος συζύγου καὶ τῶν τέκνων τοῦ τεθνεῶτος, ἐν ἐλλείψει δὲ τοιούτων τῶν γονέων καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ. Παρ' ἄλλων νομοθεσιῶν παρέχεται ἐπέκτασις τοῦ δικαιώματος τούτου καὶ εἰς ἀνωτέρους συγγενεῖς ἤτοι τὸν πάππον, μάμμην καὶ ἐγγόνους τοῦ θανόντος, παρ' ἄλλων δὲ καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους ἀκόμη (ἐκ διαθήκης καὶ ἐξ ἀδιαθέτου τοιούτους). Ἡ ἐπέκτασις αὕτη ἐθεωρήθη ὡς ὑπερβολική, διότι ἐκρίθη ὅτι ἡ ἐν ζωηρότητι εὐλαβὴς διατήρησις τῆς μνήμης τοῦ θανόντος, δὲν δύναται νὰ ἐπεκταθῇ πέραν τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ.

ΙΥ. Τρόποι καθ' οὓς εἶναι δυνατὴ ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς ἑτέρου.

Ἡ προσβολὴ ἐπὶ τῆς ἐξυβρίσεως κατὰ τὸν ἡμέτερον Νόμον δύναται νὰ γίνῃ, εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἔργου, εἴτε καθ' οἱονδήποτε ἄλλον τρόπον. Ἡ λόγῳ ἐξύβρισις περιλαμβάνει οὐ μόνον τὸν προφορικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν γραπτὸν λόγον. Ἡ δι' ἐγγράφου ὅμως γενομένη τοιαύτη τότε εἶναι δυνατὴ ὅταν ἐκφράζεται ἐν αὐτῷ σκέψις νοητὴ ἀφ' ἑνὸς καὶ προοριζομένη δι' ἄλλους ἀφ' ἑτέρου. Διότι τὰ κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλήματα ἀποτελοῦν κατ' ἐξοχήν, ἐγκλήματα ἐξωτερικεύσεως τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων. Κατὰ συνέπειαν ὁ μονολογῶν οὐδένα ἐξυβρίζει ἔστω καὶ ἂν καταφέρεται δριμύτατα κατά τινος καὶ ὅταν ἀκόμη τρίτος τις ὠτακουστὴς λαμβάνει γνῶσιν τῶν ὕβρεων αὐτῶν. Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ κρατῶν σημειώσεις, εἰς ἀτομικὸν ἡμερολόγιον πρὸς ἰδιωτικὴν χρῆσιν, δὲν πράττει ἐξύβρισιν ἔστω καὶ ἂν τρίτος τις ἄνευ ἢ ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ κατόχου λάβῃ γνῶσιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἐν λόγῳ σημειώσεων. Ἐπίσης καὶ ὁ ἐκφραζόμενος εἰς γλῶσσαν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τῶν παρισταμένων κατανοεῖ, δὲν διαπράττει ἐξύβρισιν, διότι ἡ τοιαύτη ἐξωτερίκευσις ἰσοδυναμεῖ μὲ μονόλογον. Ἀντιθέτως δὲν ἔχει σημασίαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὑπὸ ποίας προϋποθέσεις πραγματοποιεῖται ἡ ἐξωτερίκευσις τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων. Οὕτω σκέψεις ἀνακοινούμεναι εἰς στενὸν οἰκογενειακὸν κύκλον ἢ καὶ ὑπὸ τύπον ἐμπιστευτικότητος δὲν ἀποκλείουν τὴν ὕπαρξιν ἐγκλήματος κατὰ τῆς τιμῆς στρεφομένου (10).

(9) Ἴδε καὶ Παπαδάτον op. cit. σελ. 216.

(10) Contra ὁ Νορβηγικὸς Ποιν. Νόμος, καθ' ὃν ἡ ἔννοια τῆς ἐξυβρίσεως περιορίζεται μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς πρὸς τὸν παθόντα γνωστοποιήσεως ὕβρεως, εἴτε δηλ. προσαφθείσης αὐτῷ ἀπ' εὐθείας, εἴτε περιελθούσης εἰς γνῶσιν αὐτοῦ δι' ἀνακοινώσεως τρίτου συμφώνως τῇ θελήσει τοῦ ὑπαιτίου γενομένης.

Κατὰ τὴν αἰτιολογικὴν ἔκθεσιν τοιαῦται ἐξυβρίσεις δύνανται νὰ ἐπηρεάσουν τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβρισθέντος παρὰ τρίτοις καὶ νὰ θίξωσι τὸ περὶ τιμῆς συναίσθημα αὐτοῦ περιερχόμεναι εἰς γνῶσιν του, ἔστω καὶ ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ ὑβριστοῦ. Ἡ ἐν προκειμένῳ ἀτιμωρησία θὰ ἦτο ἀνάρμοστος ἀμοιβή, πρὸς τὸν ἄνανδρον καὶ τὸν ἐπωφελούμενον τῆς ἀπουσίας τινός, ὅπως περιϋβρίσῃ τὴν τιμὴν αὐτοῦ καὶ μειώσῃ τὴν ὑπόληψίν του, ἔχοντα δὲ καὶ τὸν φαρισαϊσμὸν νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ περιέλθωσι τὰ λεχθέντα, εἰς γνῶσιν τοῦ ὑβρισθέντος.

Ἐξύβρισιν ἔργῳ ἀποτελεῖ καὶ ὁ ἰσχυρισμὸς ὡρισμένου δυσφημιστικοῦ καὶ ἀναληθοῦς γεγονότος, ἐφ' ὅσον οὗτος γίνεται ἐνώπιον τοῦ ὑβριζομένου ἢ ἀ ο ρ ί σ τ ο υ τ ο ι ο ύ τ ο υ ἔστω καὶ ἂν παρίσταται τρίτος. Οὕτω λ.χ. λέγων ὅτι ὁ Α δὲν εἶναι ἔντιμος εἰς τὰς συναλλαγάς του, ἢ ὁ Β στρατιωτικὸς εἶναι δειλός, ἢ ὁ Γ ὑπάλληλος δὲν ἔχει πρωτοβουλίαν καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀνέλθῃ διὰ τῶν ὑποκλίσεων του πρὸ τῶν προϊσταμένων του κλπ. πράττω ἐξύβρισιν. Ὁμοίως αἱ λέξεις «γουροῦνι» «ζῷον» «ἄθλιος» κ.λ.π. εἶναι ὑβριστικαί. Τέλος καὶ αἱ φράσεις «διαρκοῦντος τοῦ πολέμου εἶχε σχέσεις μὲ τὸν ἐχθρόν» ἢ «ἀπέκτησεν ἐκ τοκογλυφίας τὴν περιουσίαν του» ἢ προκειμένου περὶ ἐμπόρου «ἀφήνει καὶ διαμαρτύρονται αἱ συναλλαγματικαί του» ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ὑβριστικαὶ καὶ οὐχὶ ὡς δυσφημιστικαί, διότι τὰ ἐν αὐταῖς ἀναφερόμενα γεγονότα ἐθεωρήθησαν καὶ ὄντως εἶναι ἀόριστα.

Ἡ ἔ ρ γ ῳ ἐξύβρισις τελεῖται, ὅταν ἡ προσβολὴ ἐκδηλοῦται διὰ μιᾶς ἐκ προθέσεως ἀδίκου σωματικῆς ἐπιδράσεως, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὑβριζομένου. Ἀπαιτεῖται δὲ πρόθεσις περιφρονήσεως, μὴ σκοποῦσα ὅμως τὴν βλάβην τοῦ καθ' οὗ αὕτη στρέφεται, ὁπότε πρόκειται καὶ σωματικὴ βλάβη. Οὕτω ἐλαφρὸν ράπισμα ἀποτελεῖ ἐξύβρισιν, ἐνῷ ἀντιθέτως «δυνατώτερον τοιοῦτον διδόμενον μὲ πρόθεσιν ἐξυβρίσεως, συνιστᾷ κατὰ τὰς περιπτώσεις ἐξύβρισιν ἐν συρροῇ (κατ' ἰδέαν) μετὰ σωμ. βλάβης. Ἐξύβρισιν ἔργῳ ἀποτελεῖ καὶ ἡ ῥίψις ἀκαθαρσιῶν, ἡ περιφρονητικὴ ὤθησις, ἡ ἐμπτυσμός, ὁ ἀσπασμὸς κυρίας τινὸς ἄνευ τῆς θελήσεώς της κ.λ.π. Κατὰ Γάφον ὁ ἀποτυχὼν «χαστουκισμὸς» δὲν ἀποτελεῖ ἐξύβρισιν.

Ἡ ἐξεταζομένη ἐνέργεια δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ καὶ κ α θ' ο ἱ ο ν δ ή π ο τ ε ἄ λ λ ο ν τ ρ ό π ο ν. Ὁ νομοθέτης χρησιμοποιεῖ τὴν ἔκφρασιν ταύτην, ἵνα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περιλάβῃ εἰς τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόστασιν τοῦ ἐγκλήματος, ὅλας τὰς ἐξυβριστικὰς ἐκδηλώσεις ὑφ' οἱασδήποτε μορφὰς καὶ ἂν ἐμφανίζονται αὗται ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ. Οὕτω λ.χ. διὰ συμβολικῶν παραστάσεων, διὰ μορφασμοῦ τοῦ προσώπου, διὰ περιφρονητικῆς κινήσεως τῶν χειρῶν (κερατᾶς) ἢ τοῦ σώματος (κίναιδος). Ἐνταῦθα περιλαμβάνεται καὶ ἡ σάτυρα καὶ γελοιογραφία αἵτινες καὶ συνιστοῦν ἐξύβρισιν, ὁσάκις ἐξ αὐτῶν παράγεται ἐξωτερικῶς ἡ ἐντύπωσις καταφρονήσεως, ἡ ἐντύπωσις δηλ. ὅτι ὁ εἰς ὃν ἀφορῶσι ταῦτα δέον νὰ θεωρῆται, ὡς ἠλαττωμένης ἀξίας μέλος τῆς Κοινωνίας (11). Ἐξύβρισιν τῆς μορφῆς ταύτης ἀποτελεῖ καὶ ἡ ἀποστολὴ εἴς τινα, φωτογραφίας ἀτόμου μὲ παραμορφωμένον τὸ σῶμα καὶ ὦτα λ.χ. ὄνου, ἐν ᾗ ἀναγράφεται ἡ λέξις «ΕΙΣΑΙ», ἥτις ὅμως δὲν ἀποστέλλεται χάριν ἀστεϊσμοῦ ὁ δὲ ἀποστολεὺς ἀποκλείει τὴν περίπτωσιν ὅτι ἡ πρᾶξις του αὕτη δυνατὸν νὰ θίξῃ τὴν τιμὴν τοῦ παραλήπτου. Διαρκούσης τῆς ὑπηρεσίας μας εἰς τὸ Α' Ἄστυν. Τμῆμα Ἀθηνῶν ἐδέχθημεν καταγγελίαν νέας, καθ' ἣν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀνομαστικῆς της ἑορτῆς ἔλαβεν ὡς δῶρον παρ' ἀγνώστου δέμα κατὰ τρόπον ἄψογον (ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐμφάνισίν του δηλ.)συσκευασμένον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου περιείχοντο πάσης φύσεως προϊόντα τοῦ ὀπωροπώλου, οἷον ξηρὰ «μπιζέλια», «φασόλια», «ρεβύθια», ὅπως καὶ μικρὰ «ἀγγουράκια» φρέσκα, «τομάτες», «κολοκυθάκια» κλπ. Ἐπρόκειτο περὶ κλασσικῆς περιπτώσεως ἐξυβρίσεως τῆς μορφῆς ταύτης. Κατὰ τὴν Νομολογίαν τῶν δικαστηρίων μας 1) ἄρνησις μητροπολίτου, ὅπως ἐπιτρέψῃ θείαν

(11) Ἴδε Χωραφᾶ op. cit. § 111 σελ. 84 ἐπ.

μετάληψιν Χριστιανοῦ ('Εφ. Δωδεκανήσου 3/1950) καὶ 2) ἁπλαῖ ἐκφράσεις συνοδευόμεναι ὑπὸ κινημάτων καὶ ὀνειδιστικῶν ἀπειλῶν (Α.Π. 73/13) ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἐξυβρίσεις. 'Ομοίως τὸ 'Εφετεῖον 'Αθηνῶν (Βουλ. 1272/40) ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ Α Δικηγόρος εἰπὼν «αὐτὰ ποὺ λέγει εἶναι ψέμματα» καὶ «αὐτὸς δὲν εἶναι δικαστής, δὲν πρέπει νὰ εἶναι δικαστής» συνιστᾷ ἐξύβρισιν καὶ οὐχὶ δυσφήμησιν, διότι ἡ γενικότης τῶν φράσεων τὰς ὁποίας, εἰς βάρος τοῦ μηνυτοῦ ἐξεστόμισεν ὁ κατηγορούμενος, ἄνευ εἰδικεύσεως γεγονότος τινός, δυναμένου νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν τοῦ μηνυτοῦ Πρωτοδίκου, συνιστᾷ ἐξύβρισιν.

Υ. 'Ο δόλος ὡς ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος.—'Αμέλεια.

'Απαραίτητον ὑποκειμενικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἐξυβρίσεως εἶναι ὁ δόλος τοῦ δράστου ἤτοι ἡ βούλησις ἢ ἀποδοχὴ αὐτοῦ, ὅπως ἡ προσβλητικὴ τῆς τιμῆς ἐκδήλωσις περιέλθῃ εἰς γνῶσιν ἄλλου τινὸς καὶ ἡ συνείδησις, ὅτι αὕτη εἶναι παράνομος καὶ δύναται νὰ βλάψῃ τὴν τιμὴν ἢ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ὑβριζομένου. Συνίσταται δηλ. ἡ ἐγκληματικὴ διαγωγὴ τοῦ δράστου εἰς τὴν ἠθελημένην ἐνέργειαν τοῦ ὑβρίσαντος, μετὰ τῆς γνώσεως τῆς ὑβριστικῆς σημασίας ταύτης. Ζήτημα ὅμως γεννᾶται, ἂν ὁ δόλος οὗτος πρέπει νὰ εἶναι γενικὸς ἢ μήπως ἀπαιτῆται εἰς εἰδικὸς τοιοῦτος animus injuriandi, ἐνέργεια δηλ. κατευθυνομένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν προσβολὴν τῆς τιμῆς τοῦ ὑβριζομένου. 'Υπεστηρίχθη παλαιότερον ἡ ἄποψις, ὅτι ὁ εἰδικώτερος αὐτὸς σκοπὸς ἦτο ἀπαραίτητος. Τὴν ἄποψιν ταύτην ἐδέχετο καὶ ἡ Νομολογία τοῦ Α.Π. μέχρι τινός. Κατὰ τὴν κρατοῦσαν ὅμως καὶ ὀρθωτέραν γνώμην δὲν ἀπαιτεῖται εἰς animus injuriandi (12). Δι' ὃ καὶ ἐξύβρισις ἐπὶ σκοπῷ ἀστεϊσμοῦ γενομένη δὲν παύει νὰ εἶναι ἀξιόποινος, ἐὰν ἀποδειχθῇ ἐν γνώσει τοῦ δράστου ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται αἰσθάνεται ἑαυτὸν θιγόμενον, ἔλαβεν αὕτη χώραν. 'Αστεϊσμὸς ὅθεν τότε ἀποκλείει τὴν ἐξύβρισιν, ὅταν λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν περιστατικῶν ὑφ' ἃ ἐτελέσθη καὶ τῆς προσωπικῆς σχέσεως τῶν μερῶν, ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ δράστης δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ ὅτι ὁ ἕτερος δὲν θὰ ἐξελάμβανε τὴν πρᾶξιν ὡς ἀστεϊσμόν.

'Εκ πάντων λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι ὁ μὴ τελῶν ἐν γνώσει τῆς ὑβριστικῆς ἐννοίας τῆς ἐκδηλώσεως, ὅπως καὶ ὁ ἐξ ἀμελείας προβαίνων εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκδήλωσιν δὲν πράττουν τὸ ἔγκλημα. 'Επὶ τῆς τελευταίας παρατηρήσεως μάλιστα τινὲς δέχονται ὅτι ἐξύβρισις ἐξ ἀμελείας δὲν εἶναι κἂν νοητή. Οὕτω κατὰ τὸν κ. Μπουρόπουλον ἡ ἔννοια τῆς τιμῆς ἀπορρέει ἐκ τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς ἠθικῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις μόνον ἐκ προαιρέσεως γίνεται (Κωστῆς—Μπουρόπουλος ΙΙ § 165 σελ. 566). Κατὰ τὸν ὀρθωτέραν ὅμως καθ' ἡμᾶς γνώμην αὕτη δὲν τιμωρεῖται μέν, εἶναι ὅμως νοητή. 'Ο κ. Γάφος ἐπ' αὐτοῦ ἀναφέρει τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου παράδειγμα. 'Ο Α συντάσσει ἐξυβριστικὴν ἐπιστολὴν μὲ πρόθεσιν νὰ πέμψῃ ταύτην εἰς τὸν Β. 'Αργότερον ὅμως μετανοεῖ καὶ τὴν θέτει εἰς τὸ ἀρχεῖον του μάλιστα δὲ ἐντὸς φακέλλου μὲ τὴν σύστασιν τοῦ Β. Ἂν μετὰ ταῦτα τὴν ἀποστείλῃ κατὰ λάθος (ἐξ ἀπροσεξίας του) διέπραξεν ἀναμφισβητήτως ἐξύβρισιν ἐξ ἀμελείας, μὴ τιμωρητὴν ὅμως.

Ἕν ἄλλο ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὸν δόλον τοῦ δράστου εἶναι καὶ τὸ ζήτημα, ἂν πραγματοῦται τὸ ἔγκλημα, ἐν ᾗ περιπτώσει τις ἀπὸ τηλεφώνου ἐξυβρίσῃ ἐκ πλάνης ἄλλο ἀντ' ἄλλου πρόσωπον. Κατὰ τὴν Γερμανικὴν Νομολογίαν ἥτις καὶ ὀρθῶς φρονοῦμεν κρίνει, ἐν προκειμένῳ πρόκειται ἓν εἶδος πλάνης περὶ τὸ ἀντικείμενον

(12) Ἡ ἄποψις αὕτη ἐνισχύεται καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὅπου ὁ Νόμος ἀπαιτεῖ animus injuriandi, ἤτοι εἰδικὴν πρόθεσιν ἐξυβρίσεως, ὁμιλεῖ ρητῶς περὶ τούτου. Οὕτω λ.χ. ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἄρθρου 366 § 3 Π. Κ. περὶ ἧς κατωτέρω.

(error in objecto) ἤτις, κατὰ τὰ εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς διαλαμβανόμενα, εἶναι ἀσήμαντος καὶ συνεπῶς ὑπάρχει ἐξύβρισις, στρεφομένη ὅμως κατὰ τοῦ ἀκούοντος τὰς ὕβρεις.

ΥΙ. Τετελεσμένον καὶ ἀπόπειρα ἐξυβρίσεως.

Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐξυβρίσεως θεωρεῖται τετελεσμένον ὅταν ἡ καταφρονητικὴ ἐκδήλωσις τῇ θελήσει τοῦ δράστου περιέλθῃ εἰς γνῶσιν οὐ μόνον τοῦ καθ' οὗ αὕτη ἀλλὰ καὶ οἱουδήποτε τρίτου (13). Κατὰ τὴν νομολογίαν τοῦ Γερμανικοῦ ἀκυρωτικοῦ δὲν ἔχει σημασίαν διὰ τὸ τετελεσμένον τῆς πράξεως, ἐὰν ὄντως ἡ προσβλητικὴ ἔκφρασις ἔγινε γνωστὴ εἰς τὸν παθόντα, ἔστω καὶ ἂν κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ δράστου τοῦτο ἦτο ἀπαραίτητον. Τὴν γνώμην τούτων δέχονται παρ' ἡμῖν ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ μεγάλοι Ἑρμηνευταὶ τοῦ Δικαίου μας (Τζωρτζόπουλος Σχολ. ΙΙ σελ. 97—Χωραφᾶς op. cit. σελ. 87, Κωστῆς ΙΙ § 165 σελ. 565 κλπ.), καθὼς καὶ ὁ Α.Π. Κατ' αὐτὸν διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἀδικήματος εἶναι ἀδιάφορον, ἂν ἡ ὕβρις περιῆλθεν εἰς γνῶσιν τοῦ ὑβρισθέντος. Ἀρκεῖ μόνον ὅτι ἡ ὕβρις περιῆλθεν εἰς γνῶσιν ἑτέρου, εἴτε ὁ ὑβρισθεὶς εἶναι οὗτος εἴτε οἱοσδήποτε τρίτος (Α.Π. 57/1917 καὶ 635/1927). Ὑπὸ τὴν ἰσχὺν τοῦ νέου Κώδικος οὐδεμία δύναται νὰ προκύψῃ ἐπ' αὐτοῦ ἀμφιβολία, διότι ὡς εἶναι διετετυπωμένη ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 361 σαφῶς συνάγεται τοῦτο. Ἄλλως τε καὶ ὑπὸ τῆς αἰτιολογικῆς ἐκθέσεως ρητῶς ἀναφέρεται, ὅτι ἀφ' ἧς ἡ ὕβρις περιῆλθεν εἰς ἄλλον τινὰ (τὸν ὑβρισθέντα ἢ τρίτον) τὸ ἔγκλημα θεωρεῖται τετελεσμένον. (Ζαχαρόπουλος ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 341). Παρὰ τὰ ἀνωτέρω διὰ θεωρητικοὺς λόγους, ἀναφέρομεν, ὅτι εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν διετυπώθη καὶ ἀντίθετος γνώμη. Οὕτω ὁ Κόλλερ διακρίνει τετελεσμένην ἐξυβριστικὴν ἐνέργειαν καὶ τελελεσμένον ἔγκλημα ἐξυβρίσεως, πραγματοποιούμενον μόνον ὅταν ἡ ὑβριστικὴ ἐκδήλωσις περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ καθ' οὗ αὕτη. Τρίτη τέλος ἐνδιάμεσος γνώμη δέχεται ὅτι, ὅταν τὸ τρίτον πρόσωπον μηχανικῶς καὶ μόνον λάβῃ γνῶσιν τοῦ ἐξυβριστικοῦ περιεχομένου, ὅπως λ.χ. συμβαίνει μὲ τὸν ταχυδρομικὸν διανομέα ἢ τὸν τηλ/τὴν οἵτινες ἀναγιγνώσκουν ταχυδρομικὸν δελτάριον, τότε δὲν τελειοῦται τὸ ἔγκλημα. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι παρ' ἡμῖν τοιαύτη ἄποψις δὲν δύναται νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ διότι καὶ ὁ διανομεὺς καὶ ὁ τηλ/τὴς ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐνδιαφέρωνται ἀμέσως, πάντως εἶναι τρίτα πρόσωπα, ἅτινα ἐνδιαφέρονται ἀμέσως καὶ λαμβάνουν γνῶσιν μιᾶς ἐξυβριστικῆς ἐκδηλώσεως.

Εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων τὸ ἔγκλημα τῆς ἐξυβρίσεως εἶναι τυπικόν. Κατὰ συνέπειαν τὸ ζήτημα περὶ τοῦ ἐὰν ἐπ'αὐτῆς χωρεῖ ἀπόπειρα ἐμφανίζει δυσχερείας καὶ δή, ὅσον ἀφορᾶ τὰς περιπτώσεις τῆς προφορικῆς ἐξυβρίσεως. Τὸ ὅλον θέμα σχετίζεται μὲ τὸ ζήτημα περὶ τοῦ κατὰ πόσον εἶναι νοητὴ ἀπόπειρα ἐπὶ τυπικῶν ἐγκλημάτων. Ὡς καὶ ἄλλοτε μᾶς ἐδόθη εὐκαιρία νὰ τονίσωμεν, κατὰ τοὺς ἑρμηνευτὰς τοῦ Δικαίου μας καὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παλαιότερον διδασκόμενα (Μπουρόπουλος «ὁ περὶ τύπου Νόμος 5060/31 σελ. 79), καὶ ἐπὶ τοιούτων ἐγκλημάτων νομικῶς δὲν ἀποκλείεται ἡ ἀπόπειρα. Βεβαίως τοιαῦται περιπτώσεις εἶναι σπάνιαι καὶ δυσχερεῖς, οὐχὶ ὅμως καὶ ἀδύνατοι. Οὕτω ὁ Ἠλιόπουλος (Τόμ. Α' 1927 σελ. 394) δέχεται ἀπόπειραν ἐξυβρίσεως ἐν περιπτώσει ἀτελοῦς ἐκφράσεως, μὴ πλήρους δηλ. ἐκστομίσεως τῆς ὕβρεως. Ὁμοίως ὁ κ. Γάφος (Τόμος Α' 1947 σελ. 232) ἀναφέρει τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν πρόσωπόν τι, λόγῳ τῆς μεγάλης ἀποστάσεως δὲν ἀκούει τὴν ὕβριν ἢ εἶναι βαρύκοον. Καθ' ἡμᾶς ἂν ὁ Α προτιθέμενος νὰ ὑβρίσῃ τὸν Β διὰ τῆς λέξεως π.χ. «κερατᾶ» ἐξεστόμισε μόνον τὸ «Κε» διότι ὁ πλησίον ἱστάμενος ἀδελφός του, δι' εὐνοήτους λόγους, τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα ἀποτόμως, ἔπραξεν ἀπόπειραν ἐξυβρίσεως, ἤτις βεβαίως καὶ δὲν τιμωρεῖται. (Οὕτω καὶ Τούσης—Γεωργίου σελ. 450 § 16).

(13) Οὐχὶ ὀρθῶς ἑπομένως ὁ Μοσχανδρέας σελ. 311.

VII. Ἡ ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπομένη ποινή. Εἰδικὰ τινὰ θέματα.

Κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου τὸ ἔγκλημα τῆς ἐξυβρίσεως τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρις ἐνὸς ἔτους ἢ διὰ χρηματικῆς ποινῆς. (ἄρθρον 361 § 1 ἐδ. 1). Κατὰ τὴν ἰδίαν διάταξιν ἡ χρηματικὴ ποινὴ δύναται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ σὺν τῇ ποινῇ τῆς φυλακίσεως. Σχετικὴ πρὸς τὴν διάταξιν ταύτην εἶναι καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ ἄρθρου 80 § 2 Π.Κ. Κατ' αὐτὴν «ἐν αἷς περιπτώσεσιν ὁ νόμος ἀπειλεῖ διαζευκτικῶς ποινὴν στερητικὴν τῆς ἐλευθερίας ἢ χρημ. ποινὴν ἢ πρόστιμον, τὸ δικαστήριον δύναται νὰ καταγνώσῃ ἀμφοτέρας τὰς ποινάς, ἐὰν κρίνῃ ὅτι ἡ ἑτέρα μόνον τῶν ποινῶν δὲν ἐπαρκεῖ, ἵνα ἀποτρέψῃ τὸν ὑπαίτιον ἀπὸ τῆς τελέσεως ἄλλων ἀξιοποίνων πράξεων». Δι' ὃ καὶ προβάλλει τὸ ἐρώτημα· διατὶ ὁ νομοθέτης καθιεροῖ καὶ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 361 ἐδ. 2 ἀφοῦ αὕτη δὲν ἀποτελεῖ εἰ μὴ ἐπανάληψιν τοῦ ἄρθρου 80 § 2 τοῦ Π.Κ.; Ἡ ἐν προκειμένῳ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι μόνον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται ὅτι ἡ μία τῶν διατάξεων τούτων ἀποτελεῖ ἐπανάληψιν τῆς ἄλλης. Διότι ἐγγυτέρα ἐξέτασις καταδεικνύει, ὅτι ἡ πρώτη ἐξ αὐτῶν ἔχει τὴ ἔννοιαν, ὅτι ὁ δικαστὴς δύναται νὰ καταγνώσῃ ἀμφοτέρας τὰς ποινὰς ἐν ὄψει ο ὐ χ ὶ τ ῆ ς ε ἰ δ ι κ ῆ ς π ρ ο λ ή ψ ε ω ς, ὡ ς ἀ π α ι τ ε ῖ τ ὸ ἄ ρ θ ρ ο ν 80 § 2, ἀ λ λ ὰ τ ῆ ς β α ρ ύ τ η τ ο ς τ ῆ ς τ ε λ ε σ θ ε ί σ η ς π ρ ά ξ ε ω ς, ἤτοι τοῦ γεγονότος, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτίμησιν τοῦ δικαστοῦ ἡ in concreto πρᾶξις τοῦ κατηγορουμένου κατὰ τὰ ἐν ἄρθρῳ 89 § 2 διαλαμβανόμενα, εἶναι τοιαύτη ὥστε νὰ ἐνδείκνυται, λόγῳ τῆς βαρύτητος αὐτῆς ἀρθροιστικὴ ποινή (14).

Συμφώνως πρὸς τὴν 2αν § τοῦ ἐξεταζομένου ἄρθρου «ἐὰν ἡ προσβολὴ τῆς τιμῆς λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ προσώπου τοῦ προσβληθέντος, δὲν εἶναι ἰδιαζόντως βαρεῖα, ὁ ὑπαίτιος τιμωρεῖται διὰ κρατήσεως ἢ προστίμου». Χαρακτηρίζεται ὅθεν ἡ ἐξύβρισις, εἰς ὡρισμένας τινὰς περιπτώσεις, ἐκτιμωμένας ἀπὸ τὴν κυρίαρχον in concreto κρίσιν τοῦ δικαστοῦ τῆς οὐσίας, ὡς πταῖσμα. Ἐπὶ τοῦ ζητήματος ὁ Κῶδιξ καινοτομεῖ, καθ' ὅσον ἐγκαταλείπει τὰς διακρίσεις καὶ τὰ γνωρίσματα τοῦ Π.Ν., ἐξ ὧν οὗτος ἐξήρτα τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς πράξεως ὡς πλημ/τος ἢ πταίσματος, διακρίσεις ἐν πολλοῖς ἀσαφεῖς, προκαλούσας δὲ ἴσως καὶ χαρακτηρισμοὺς ἐνίοτε αὐθαιρέτους. Ἐνιαῖον ἀδίκημα ἐξυβρίσεως, ἄνευ διακρίσεως εἰς Πλημμέλημα καὶ Πταῖσμα διακρίνει καὶ ὁ Ἰταλικὸς Π.Κ. Κατὰ τὸν Γαλλικὸν Δίκαιον, ἀποφασιστικὸν στοιχεῖον τῆς βαρύτητος τῆς πράξεως ἐπὶ ἐξυβρίσεως (καὶ δυσφημίσεως) εἶναι τὸ ἐὰν τὰ ἐγκλήματα ταῦτα διεπράχθησαν δημοσίᾳ ἢ μή. Εἰς τὴν α' περίπτωσιν αὕτη ἀποτελεῖ πλημ/μα, ἐν ᾧ εἰς τὴν β' πταῖσμα. Χαρακτηρισθείσης λοιπὸν ἐξυβρίσεως τινὸς ὡς πταισματικῆς ἡ ὑπόθεσις παραπέμπεται εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποφεύγεται ἡ ἐπιβάρυνσις τῶν Πλημ/κείων ἀπὸ σοβαρὸν ἀριθμὸν ἀσημάντων ὑποθέσεων, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ταλαιπωρία τῶν διαδίκων καὶ μαρτύρων ὑποχρέων νὰ ἐγκαταλείπουν τὰς ἐργασίας των, μὲ τὰς γνωστὰς συνεπείας διά τε τὸ Κράτος καὶ τοὺς ἰδίους. Ἐξ ἄλλου δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ καταδίκη προσώπων εἰς ποινὰς Πλημ/τος, δι' ἀσήμαντα καὶ ἀναπόφευκτα, ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ ἐπεισόδια, εἶναι πραγματικῶς βαρεῖα καὶ ἐπομένως οὐχὶ σύμφωνος πρὸς τὸ λαϊκὸν περὶ δικαίου συναίσθημα. (Σχετ. καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 69501/52 ἐγκύκλιος Ὑπ. Δικαιοσύνης προτρέπουσα τοὺς εἰσαγγελεῖς, ὅπως χαρακτηρίζουν τοιαύτας περιπτώσεις, ὡς πταίσματα).

Τὸ ἔγκλημα τῆς ἐξυβρίσεως διώκεται κατ' ἔγκλησιν. Ἐνίοτε αἴρεται ὁ ἄδικος τῆς πράξεως χαρακτὴρ ἄλλοτε δὲ ἐπιβάλλεται ἡ δημοσίευσις τῆς ἀποφάσεως. Περὶ πάντων τούτων ὡς καὶ περὶ ἑτέρων εἰδικῶν τινῶν θεμάτων θὰ ὁμιλήσωμεν εἰς τὸ τέλος τῆς ὅλης ἀναπτύξεως μας τῶν περὶ τιμῆς ἐγκλημάτων, διότι τὰ θέματα ταῦτα σχετίζονται μὲ ὅλα τὰ κατὰ τῆς τιμῆς ἐγκλήματα. *(Συνεχίζεται)*

(14) Ἴδε Χωραφᾶ: Ποιν. Δίκαιον καὶ Δικονομία 1955 σελ. 169.

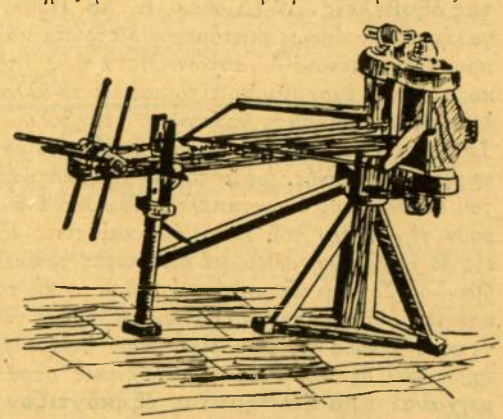
Ο ΚΑΤΑΠΕΛΤΗΣ

Ὑπὸ κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗ**
(Τέως Γυμνασιάρχου)

Ὅταν τις ἀκούσῃ σήμερον τὰς κρίσεις εἰδικῶν ἐπιστημόνων περὶ τῶν ἀτομικῶν ὅπλων καὶ τὰς συγκλονιστικὰς βεβαιώσεις αὐτῶν περὶ τοῦ ὀλέθρου τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς ἐνδεχόμενον γενικὸν πόλεμον, ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἀνάμνησις τῆς συνταρακτικῆς καταπλήξεως τῆς δημιουργηθείσης ἀπὸ τοῦ 4ου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος ἐκ τῆς τότε ἐφευρέσεως τρομακτικοῦ ἐκηβόλου ὅπλου, ὅπερ ἐκλήθη «καταπέλτης». Ὅτε δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀρχίδαμος κατὰ τὸ ἔτος 361 π. Χ. εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὸ βλῆμα τοῦ ὅπλου ἐκείνου καὶ ἤκουσε τὰ ἐπακόλουθα τῆς βολῆς αὐτοῦ, κατεπλάγη, ὡς γράφει ὁ ἱστορικὸς Πλούταρχος, καὶ ἀνεφώνησεν ὅτι διὰ τοῦ ὅπλου τούτου ἔχει χαθῇ πλέον ἡ ἀνδρεία τοῦ ἥρωος πολεμιστοῦ: **«ἀπόλωλεν ἀνδρὸς ἀρετά».** (Πλουτ. Λακων. Ἀποφθ. 8).

Τί θὰ ἔλεγεν ἆρά γε ὁ Ἀρχίδαμος, ἐὰν ἔζη σήμερον καὶ ἐπληροφορεῖτο τὴν προκαλοῦσαν τὸν ἴλιγγον ἐνέργειαν τῶν ὄντως τρομακτικῶν νεωτέρων ὅπλων τῶν προσφάτως ἐφευρεθέντων καὶ ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τελειωθέντων;

Τὸ ὅπλον ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀρχιδάμου, ὁ «ὀξυβελὴς καταπέλτης», ἦτο ξύλινον μηχάνημα στηριζόμενον ἐπὶ τετραγώνου βάσεως καφέρον μεγάλην σύριγγα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξεσφενδονίζοντο μεγάλα ἀκόντια καὶ βέλη, ἢ καὶ ὀγκόλιθοι, ὡς γράφει ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος· (ἰδὲ Πολυβ. Α' 53). Τὸν τρόπον τῆς χρήσεως τοῦ ἐν λόγῳ ὅπλου περιγράφει ὁ ἀρχαῖος μαθηματικὸς Ἥρων ὁ Ἀλεξανδρεὺς περὶ τὸ 2000 π.Χ. (Ἰδὲ Ἥρ. Βελ. 122).

Ἀναπαράστασις καταπέλτου.
(Μουσεῖον Ἀγ. Γερμανοῦ)

Περὶ τοῦ ὅπλου ἐκείνου ἠσχολήθησαν μετὰ διαφέροντος σημαίνοντες ἀρχαῖοι συγγραφεῖς. Τὸ ἐκτοξευόμενον βέλος εἶχε μῆκος πρωτοφανὲς τότε, πλέον τοῦ 1½ μέτρου· ἐβάλλετο δὲ ἐπιτυχῶς ἀπὸ ἀποστάσεως 760 μέτρων, ἥτις ἐθεωρεῖτο ἐκπληκτικὴ κατὰ τὴν ἐποχήν, καθ' ἣν ἐτελειοποιήθη τὸ ὅπλον. Κατὰ τὸν ἱστορικὸν τοῦ 1ουμ. Χ. αἰῶνος Ἰώσηπον, τὸ ὅπλον ἐκεῖνο ἔβαλλε καὶ μέγαν ὀγκόλιθον, εἰς τὸ πλῆγμα τοῦ ὁποίου δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ οὔτε τεῖχος δέκα πήχεων πάχους.

Τὸ περιλάλητον λοιπὸν ἐκεῖνο ὅπλον ἐφευρέθη κατὰ τὸ ἔτος 399 πρὸ Χριστοῦ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Σικελίᾳ ὑπὸ εἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ κατεσκευάσθη μερίμνῃ τοῦ Ἕλληνος ἄρχοντος τῶν Συρακουσῶν Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου κατὰ τὰς προετοιμασίας διὰ τὴν κατὰ τῶν Καρχηδονίων ἐκστρατείαν του. Ἀλλ' αἰφνιδίως ἐνεφανίσθη ὁ στόλος τῶν Καρχηδονίων εἰς τὰ παράλια τῆς Σικελίας· τότε διὰ πρώτην φορὰν

ἐχρησιμοποιήθη τὸ βαρὺ ἐκεῖνο ἐκηβόλον ὅπλον μὲ τὴν μοναδικὴν βλητικήν του δύναμιν ἐναντίον τῶν Καρχηδονίων.

Οἱ Συρακόσιοι Ἕλληνες ἔβαλλον κατὰ τῶν ἐπιδρομέων λίαν ἐπιτυχῶς μὲ τοὺς «ὀξυβελεῖς καταπέλτας» καὶ ἐφόνευον πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, ὡς πληροφορεῖ ὁ ἱστορικὸς Ἕλλην Διόδωρος ὁ Σικελιώτης (30 π. Χ.) γράφων :

«...**ἀπὸ δὲ τῆς γῆς τοῖς ὀξυβελέσι καταπέλταις οἱ Συρακόσιοι χρώμενοι συχνοὺς τῶν πολεμίων ἀνῄρουν· καὶ γὰρ κατάπληξιν εἶχε μεγάλην τοῦτο... πρώτως εὑρεθῆναι κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρόν· ὥστε Ἰμίλκων οὐ δυνάμενος κρατῆσαι τῆς ἐπιβολῆς, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Λιβύην...**» (Διοδώρ. Σικ. ΙΔ΄. 50).

Κατὰ τὴν πληροφορίαν ταύτην, ὁ ἐχθρικὸς στόλος ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἰμίλκωνος μὴ δυνάμενος νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὰ ἀπροσδόκητα πλήγματα τοῦ νέου ἐκείνου ὅπλου ἀπεχώρησεν ἐκ τῆς Σικελίας καὶ ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Λιβύην μὲ τὴν κατάπληξιν ἀπὸ τὸ φοβερὸν βλῆμα τοῦ ἐφευρεθέντος τότε ὅπλου.

Τὸ περιβόητον ἐκεῖνο ὅπλον παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Συρακοσίους τῆς Σικελίας καὶ οἱ ἄλλοι Ἑλληνικοὶ λαοί, ὡς καὶ οἱ Ρωμαῖοι καὶ μετέπειτα οἱ Χριστιανικοὶ Ἑλληνικοὶ στρατοὶ τοῦ Βυζαντίου. Ὁ καταπέλτης ἀνέκαθεν ἐχρησιμοποιεῖτο κυρίως εἰς τὰς πολιορκητικὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις, οὐ μόνον ὑπὸ τῶν πολιορκουμένων πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πολιορκουμένης πόλεώς των, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν πολιορκητῶν πρὸς ἐκπόρθησιν αὐτῆς, ὡς ἔπραξεν ὁ Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς τῷ 306 π. Χ. πολιορκῶν τὴν Σαλαμῖνα τῆς Κύπρου· οὗτος μετὰ τῶν ἄλλων πολιορκητικῶν μηχανῶν κατεσκεύασε καὶ καταπέλτας ὀξυβελεῖς: «**ἔκρινε... κατασκευάζειν καὶ καταπέλτας ὀξυβελεῖς...**» (Διοδώρ. Κ΄. 48. Πρβλ. Πολυβ. Α΄ 53).Τὸ βλῆμα ἀπὸ τόσον μεγάλης ἀποστάσεως ριπτόμενον διετρύπα καὶ ἀσπίδα καὶ θώρακα καὶ ἐφόνευε τοὺς προστατευομένους δι' αὐτῶν. Μετὰ τοὺς ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεώς του χρόνους ὁ ὀξυβελὴς καταπέλτης ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ εἰς τὰ ἄλλα εἴδη τῶν πολέμων. Πρῶτος ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐποιήσατο χρῆσιν τοῦ ἐκηβόλου ἐκείνου ὅπλου ἐναντίον τῆς φρουρᾶς τοῦ Τανάϊδος ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ διαβῇ ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, ὡς πληροφορεῖ ὁ Ἀρριανός, ὁ ἐξιστορῶν τὴν ἐκστρατείαν τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου· δοθέντος τοῦ συνθήματος οἱ καταπέλται ἔβαλλον ἐναντίον τῶν Σκυθῶν ἱππέων, οἵτινες ἐφρούρουν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ...καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐτραυματίζοντο ἐκ τῶν βελῶν, εἰς δὲ ἥρως πληγωθεὶς μὲ διαμπερὲς τραῦμα, πίπτει ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ ἀποθνήσκει· ὅθεν οἱ Σκύθαι κατεπλάγησαν διὰ τὰ ἐκ τόσον μακρᾶς ἀποστάσεως ριπτόμενα βέλη καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἰδὼν αὐτοὺς τεταραγμένους ἐκ τῶν ριφθέντων βελῶν ἤρξατο διαβαίνων πρῶτος τὸν ποταμόν, ἠκολούθει δὲ καὶ ὁ ἄλλος Ἑλληνικὸς στρατός· γράφει λοιπὸν ὁ Ἀρριανός: «**αἵ τε μηχαναὶ ἀπὸ ξυνθήματος ἐξηκόντιζον εἰς τοὺς Σκύθας περιππεύοντας ἐπὶ τῇ ὄχθῃ... ἐτιτρώσκοντο ἐκ τῶν βελῶν, εἷς δὲ δὴ διὰ... τοῦ θώρακος διαμπὰξ πληγεὶς πίπτει ἀπὸ τοῦ ἵππου, οἱ μὲν ἐξεπλάγησαν πρός τε τῶν βελῶν τὴν διὰ μακροῦ ἄφεσιν καὶ ὀλίγον ἀνεχώρησαν ἀπὸ τῆς ὄχθης· Ἀλέξανδρος δὲ τεταραγμένους πρὸς τὰ βέλη ἰδὼν ὑπὸ σαλπίγγων ἐπέρα τὸν ποταμὸν αὐτὸς ἡγούμενος· εἵπετο δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἄλλη στρατιά.**» (Ἀρρ. Ἀλεξ. Ἀνάβ. Δ΄. δ΄. 4).

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐνίοτε ὁ καταπέλτης ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ὡς βασανιστήριον ὄργανον κατὰ τὴν πληροφορίαν τοῦ Σουΐδα: «**Καταπέλτης εἶδος κολαστηρίου**». Ἰδίως διὰ τοὺς καταδικαζομένους εἰς θάνατον ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἐκτελεστικὸν ὄργανον. Οἱ μελλοθάνατοι ἐτίθεντο ἐντὸς τοῦ καταπέλτου καὶ ἐξετοξεύοντο ὡς λίθοι. Ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν Ἀγαθοκλῆς (320 π.Χ.) ἐθανάτωσε χιλιάδας πολιτῶν· ἄλλους μὲν ἔσφαξε παρὰ τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν τῆς Σικελίας, ἄλλους δὲ

Η "ΙΝΤΕΡΠΟΛ„ ΕΓΚΑΘΙΣΤΑ ΙΣΧΥΡΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΝ ΠΟΜΠΟΝ

Ἡ «ΙΝΤΕΡΠΟΛ», ἡ διεθνὴς δηλαδὴ ἀστυνομικὴ ἐπιτροπὴ κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἀπεφάσισε νὰ συγχρονίσῃ καὶ νὰ διευρύνῃ τὰς ἐγκαταστάσεις της, διὰ νὰ ἀγωνισθῇ ἀποτελεσματικώτερον κατὰ τῶν διεθνῶν ἐγκλημάτιῶν.

Ἡ διεθνὴς αὐτὴ ἀστυνομία, ἡ ὁποία συνεστήθη ἀπὸ τοῦ 1923 καὶ ἐδρεύει εἰς τὸ Παρίσι, διαθέτει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἕνα ἀξιόλογον ραδιοτηλεγραφικὸν δίκτυον τὸ ὁποῖον συνέδεε μεταξύ των τὰ 51 γραφεῖα τῆς ὀργανώσεως εἰς τὰς διάφορους χώρας ποὺ συμμετέχουν εἰς αὐτήν.

Ἡ ἀποτελεσματικότης τοῦ δικτύου αὐτοῦ θὰ αὐξηθῇ σημαντικῶς διὰ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τοῦ νέου πομποῦ τοῦ Λανὺ Πομπόν, τοῦ ὁποίου αἱ πρῶται δοκιμαὶ θὰ γίνουν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν. Ὁ γενικὸς αὐτὸς πομπὸς θὰ ἐπιτρέπῃ τὴν ἀπ' εὐθείας συνεννόησιν μὲ τοὺς κεντρικοὺς σταθμοὺς ὅλου τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ καταφεύγῃ εἰς ἀναμεταδόσεις.

Ὁ σταθμὸς τοῦ Λανὺ Πομπόν, ποὺ θὰ λειτουργήσῃ ἀρχικῶς μὲ δύο συχνότητας ἐπὶ τριῶν κιλοβάτ, προβλέπει, εἰς τὸν ὁριστικὸν ἐφοδιασμόν του, ὀκτὼ συχνότητας. Ἡ ραδιοτηλεγραφικὴ ὑπηρεσία ποὺ θὰ χρησιμοποιηθῇ θὰ ἀποφύγῃ κάθε σφάλμα εἰς τὰς μεταδόσεις, ὀφειλόμενον εἰς τὴν διαφορὰν γλωσσῶν καὶ θὰ ἐπιτρέπῃ τὴν χρησιμοποίησιν ἑνὸς μυστικοῦ κώδικος.

Τέλος, τὸν ἐρχόμενον Σεπτέμβριον θὰ ἀρχίσῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ ἐτήσιον συνέδριον τῆς διεθνοῦς ἀστυνομικῆς ἐπιτροπῆς κατὰ τοῦ ἐγκλήματος. Ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας ἀστυνομικοὶ προερχόμενοι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον θὰ μελετήσουν τὰ καλύτερα μέσα διὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς πλαστογραφήσεως ἐπιταγῶν, ἡ ὁποία ἀπό τινων ἐτῶν, ἔχει λάβει ἀνησυχητικὰς διαστάσεις.

ἐξετέλεσε διὰ τῶν καταπελτῶν, ὡς γράφει ὁ εἰρημένος Διόδωρος ὁ Σικελιώτης: «**Ὁ δ' Ἀγαθοκλῆς...τοὺς μὲν...παρὰ τὸν Σκάμανδρον ποταμὸν ἀπέσφαξε, τοὺς δὲ... βασανίζων... εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευεν...**» (Διοδώρ. Κ. 71).

Ἀλλὰ συνήθως τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ὅπλον ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τοὺς πολέμους καὶ μάλιστα, ὡς εἴρηται, εἰς τὰς πολιορκίας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐφευρέσεώς του 399 π. Χ. ὅτε κατὰ πρῶτον ἐχρησιμοποιήθη ἐναντίον τῶν πολιορκούντων τὴν Σικελίαν Καρχηδονίων, οἵτινες κατὰ τὰ εἰρημένα, διὰ τοῦ ὅπλου τούτου ἐπλήγησαν καὶ ἀπεκρούσθησαν καὶ οὕτως ἐσώθη ἡ νῆσος αὕτη.

Ἐκ τῆς Σικελίας δὲ μετεκομίσθη βραδύτερον εἰς τὴν Σπάρτην τὸ βλῆμα τοῦ νικηφόρου ἐκείνου περιβοήτου ὅπλου· τοῦτο ἰδὼν ὁ βασιλεὺς τῆς Σπάρτης Ἀρχίδαμος ἐξεπλάγη, ὡς προείρηται, θαυμάσας τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἐνεργείας του· δὲν ἦτο δυνατὸν τότε τῷ 361 π. Χ. νὰ συλλάβῃ ἡ φαντασία τοῦ Ἀρχιδάμου τὴν ἀλματικὴν ἐξέλιξιν τῆς κατασκευῆς τῶν ὅπλων διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Σήμερον μάλιστα, ὁπότε ἡ ἐπινόησις καὶ ἐφεύρεσις τῆς τελειώσεως τῶν νέων ὅπλων ἀνῆλθον εἰς τὸ κορύφωμα, ἰλιγγιᾷ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς καὶ ἀγωνιᾷ ἡ ἀνθρωπότης διὰ τὰ φρικτὰ ἐπακόλουθα τῆς χρήσεως αὐτῶν εἰς ἐνδεχόμενον διεθνῆ πόλεμον γενικοῦ ὀλέθρου. Ὁ Ἀρχίδαμος, διὰ τὴν ἐποχήν του βέβαια, ἐθεώρησεν ὡς τὸ φοβερώτερον καὶ καταπληκτικώτερον εἰς ἀποτελέσματα ὅπλον, τὸν καταπέλτην· ὅθεν: «**Καταπελτικὸν δὲ βέλος ἰδὼν τότε πρῶτον ἐκ Σικελίας κομισθέν, ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, ἀπόλωλεν ἀνδρὸς ἀρετά**». (Πλουτάρχ. Λακων. Ἀποφθ. 8 ἢ 2187).

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

9. Ἐξάρτησις καὶ Διοίκησις Ἀστυνομικῶν Σωμάτων.
10. Ἀστυνομικὴ Ἱεραρχία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

1. Ὑπαγωγὴ Ἀστυνομικῶν Σωμάτων.
2. Εὐθύνη Ἐπιτροπῶν Ἀσφαλείας.
3. Ἐξάρτησις Τοπικῶν Ἀρχῶν ἐκ τοῦ Ὑπουργείου.
4. Ἁρμοδιότητες Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν.

9. Παρ' ἑκάστῳ Ὀργανισμῷ Τοπικῆς Αὐτοδοικήσεως (ΚΟΜΗΤΕΙΑ—ΥΠΟΚΟΜΗΤΕΙΑ)[12] ὑπάρχει ἡ Ἀστυνομικὴ Ἐπιτροπὴ (Ἀρχὴ—Police—Authority[13]) ἥτις καταβάλλει τὸ ἥμισυ τῶν ἐξόδων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος[14] καὶ ἔν τινι βαθμῷ διοικεῖ αὐτό. Διοικητὴς ἑκάστου Ἀστυνομικοῦ Σώματος εἶναι Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, φέρων τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ (Chife Constable καὶ Commissioner διὰ τὸ Λονδῖνον) καὶ εἶναι ὑπεύθυνος ἔναντι τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς (Police Authority). Ἡ ἱεραρχία (βαθμοί), αἱ ἀποδοχαί, ὁ τρόπος ἐκτελέσεως τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἡ πειθαρχία εἶναι ὁμοιόμορφοι καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν. Πλὴν ὅμως ἡ ὁμοιομορφία περιορίζεται σ' αὐτὰ καὶ μόνον. Ἡ ὀργάνωσις καὶ μέθοδοι ἑκάστου Σώματος διαφέρουν. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ τελευταίου τούτου κριτηρίου τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα διακρίνονται εἰς τρεῖς κατηγορίας.

α) Ἡ Μητροπολιτικὴ Ἀστυνομία (Metropolitan Police).
β) Ἀστυνομικὰ Σώματα Κομητειῶν (County Constabularies).
γ) Ἀστυνομικὰ Σώματα Πόλεως (City).
καὶ δ) Ὑποκομητεῖαι (County Borouch Police).

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας ἑδρεύει εἰς τὴν Νέαν Σκώτλαντ—Γυάρντ. Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ δι' αὐτὴν εἶναι τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἔναντι τοῦ ὁποίου ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας εἶναι ὑπεύθυνος. Ὑπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τελοῦν εἷς Ὑποδιευθυντὴς (Deputy Commissione) τέσσαρες Βοηθοὶ Διευθυνταὶ (Assistant Commissioner) καὶ ὁ Γραμματεὺς (Secretary).

Ὑπάρχει προσέτι Οἰκονομικὸς Διευθυντὴς (Receiver) ὅστις φροντίζει διὰ τὰ οἰκονομικὰ θέματα καὶ περιουσιακὰ στοιχεῖα αὐτῆς.

Τὸ Ἀρχηγεῖον ἔχει τέσσαρας κλάδους, Ἀστυνομίας Τάξεως, Τροχαίας, Ἀσφαλείας καὶ Ὀργανώσεως. Ἡ περιοχὴ ἐφ' ἧς ἀστυνομεύει ἡ Μητροπολιτικὴ

---

12) Ἡ Μ. Βρετανία διαιρεῖται εἰς Κομητείας, κάτι ἀνάλογον πρὸς τοὺς παρ' ἡμῖν Νομούς, καὶ Ὑποκομητείας. Ἡ διοικητικὴ διαίρεσις τῆς χώρας αὐτῆς εἶναι δύσκολον καὶ οὐχὶ ἀπαραίτητον νὰ ἐξηγηθῇ ἐνταῦθα.

13) Διὰ λόγους ἀκριβεστέρας ἀποδόσεως, ὡρισμένοι ὅροι παρατίθενται καὶ ἀγγλιστί.

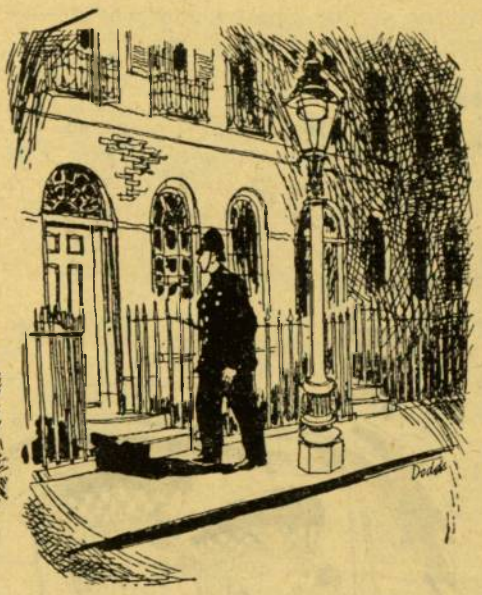
14) Διὰ τὰς κατὰ τόπους Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας, αἵτινες ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν εἰδικῶν Ἐπιτροπῶν τῶν Τοπικῶν Ἀρχῶν Αὐτοδιοικήσεως, χρησιμοποιοῦμεν τὸν ὅρον «Ἀστυνομικὰ Σώματα» ἀντὶ τοῦ «Ἀστυνομικαὶ Δυνάμεις» ἢ «Ὑπηρεσίαι».

Ἀστυνομία ἔχει ἔκτασιν 700 τετραγωνικὰ μίλλια, καλύπτει τὸ Λονδῖνον—ἐξαιρέσει τῆς Περιοχῆς τοῦ Κέντρου (City) καὶ Ὑποδιαιρεῖται εἰς τέσσαρα Διαμερίσματα. Ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὑποδιαιρεῖται εἰς Διευθύνσεις, Ὑποδιευθύνσεις καὶ Τμήματα.

Ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας, ἀναλόγου βαθμοῦ ὁρίζεται εἰς Διοικητὴς ἑκά-

Σκοπὸς ἀστυφύλαξ (ὑπαίθρου)

Σκοπὸς ἀστυφύλαξ (πόλεως)

στου Σώματος καὶ ὡς βάσις τῆς πυραμίδος θεωρεῖται ὁ ἀστυφύλαξ ἐν τῇ σκοπιᾷ αὐτοῦ.

Εἰς τὴν ὕπαιθρον ἡ Ὀργάνωσις εἶναι διάφορος. Ἑκάστη Ὑποκομητεία, ἐξαιρέσει τῶν μικρᾶς ἐκτάσεως τοιούτων αἱ ὁποῖαι ἑνοῦνται μετὰ τῶν μεγαλυτέρων γειτονικῶν, ἔχει ἴδιον Ἀστυνομικὸν Σῶμα ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐποπτείαν Μονίμου Μικτῆς Ἐπιτροπῆς (Standing joint Committee) τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον διοίκησιν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διοικητοῦ. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον κάθε μεγαλύτερη Ὑποκομητεία καὶ πόλις—καὶ πάλι μετά τινων ἐξαιρέσεων—ἔχει ἴδιον Ἀστυνομικὸν Σῶμα ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν Ἀστυνομικῆς Ἐπιτροπῆς (Wath Committee). Ἡ διοίκησις ἀνατίθεται, ὡς καὶ εἰς τὰ Σώματα τῶν Κομητειῶν, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διοικητάς. Ἡ κυριωτέρα διαφορὰ μεταξὺ μιᾶς κομητείας καὶ μιᾶς Ὑποκομητείας εἶναι ὅτι ἡ Ἀστυνομικὴ Ἀρχὴ (Police Authority) εἶναι ἡ Ἀστυνομικὴ Ἐπιτροπὴ (Watch Committee) ἥτις εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὸν διορισμόν, πειθαρχίαν καὶ προαγωγὴν ἐνῷ εἰς τοὺς Νομοὺς διὰ τὰ ἀντικείμενα αὐτὰ ὑπεύθυνος εἶναι ὁ Ἀστυνομικὸς Διοικητής. Ὁ Ἀστυνομικὸς Διοικητὴς μιᾶς Κομητείας ἔχει, κατ' ἀκολουθίαν, μεγαλυτέραν δύναμιν ἀπ' ὅτι ὁ συνάδελφός του τῆς Ὑποκομητείας.

Μερικαὶ μικρότεραι Κομητείαι ἔχουν ἑνώσει τὰς Ἀστυνομικὰς Δυνάμεις εἴτε εἰς ἕνα Σῶμα εἴτε ὑπὸ κοινὸν Διοικητήν.

Σήμερον ὑπάρχουν 51 Ἀστυνομικὰ Σώματα Κομητειῶν ὑπὸ 47 Ἀστυνομικοὺς Διοικητάς. Ταῦτα ποικίλουν ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα τῆς Κομητείας Langashire (Λανγκασάϊρ) ὅπερ διαθέτει δύναμιν 2.500 μέχρι τὸ τοῦ Rutland (Ρούτλαντ) μὲ μόνον 25 ἄνδρας. Ἅπαντα διαθέτουν συνολικὴν δύναμιν 26.000, περιλαμβανομένων καὶ τῶν 500 Γυναικῶν—Ἀστυνομικῶν. Ἐπίσης ὑπάρχουν 73 Ἀστυνομικὰ Σώματα τῶν Ὑποκομητειῶν ἅτινα ποικίλουν ἀπὸ Σώματα τῶν 2.000

ὡς τὸ Μπίρμιχαν, ἕως τὰ τοιαῦτα τῶν 80 'Αστυνομικῶν ὡς τὸ Dewsbury (Ντιούσμπαρι). Τὸ σύνολον τῆς προβλεπομένης δυνάμεώς των εἶναι 20.600 περιλαμβανομένων καὶ 400 'Αστυνομικῶν τοῦ γυναικείου Σώματος. Ὑπάρχουν προσέτι 12.000 'Αστυνομικοὶ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν 'Αστυνομίαν τοῦ Λιμένος τοῦ Λονδίνου, ἀποβάθρας καὶ Ναυπηγείων, Σιδηροδρόμων καὶ 'Αεροδρομίων ὡς καὶ ἡ Εἰδικὴ 'Αστυνομία. Ἡ τελευταία αὕτη ἀποτελεῖται ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναῖκας, ὑποστάντας βασικὴν 'Αστυνομικὴν 'Εκπαίδευσιν, οἵτινες εἶναι ἄμισθοι καὶ ἀποτελοῦν 'Αστυνομικὴν ἐφεδρείαν.

Οὗτοι ἔχουν δώσει νενομισμένον «ὅρκον» διὰ νὰ βοηθήσουν τὴν ἐν «ἐνεργείᾳ» 'Αστυνομίαν ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ἢ εἰδικῶν συνθηκῶν.

Τέλος, ὑπάρχει τὸ 'Αστυνομικὸν Σῶμα τῆς Πόλεως τοῦ Λονδίνου (City) ὅπερ διαφέρει τῶν ἄλλων Σωμάτων. Τοῦτο καλύπτει μίαν περιοχὴν ἑνὸς περίπου τετραγωνικοῦ μιλίου (1.6 X 1.6 χιλ.) καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ 1.000 'Αστυνομικοὺς ὑπὸ τὴν Διοίκησιν ἑνὸς Διευθυντοῦ (Commissioner). 'Οφείλει τὴν ὕπαρξίν του εἰς ἐθιμικὰς διατάξεις καὶ εἶναι ἐντελῶς ἀνεξάρτητον. Παράδειγμα τῆς ἀνεξαρτησίας των ἀναφέρεται τὸ γεγονὸς ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν συνεφώνησε μετὰ τῆς Σκώτλαντ Γυὰρδ διὰ τὴν ἵδρυσιν «'Ομάδος 'Απατεώνων» (Fraud Squad) διότι μόνον διὰ συνεργασίας τὰ δύο Σώματα θὰ δυνηθοῦν ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν ἀπάτην καὶ ἄλλα παρεμφερῆ ἀδικήματα.

Περίπολος ἐπ' αὐτοκινήτου. (Σκωτία).

Εἶναι ἀναπόφευκτον, ὅταν ὑπάρχουν τόσα πολλὰ 'Αστυνομικὰ Σώματα ὑπὸ διάφορον διοίκησιν ἕκαστον, αἱ συνθῆκαι ὑφ' ἃς διεξάγεται ἡ 'Αστυνομικὴ Ὑπηρεσία καὶ αἱ μέθοδοι αἱ ὁποῖαι ἐφαρμόζονται ἐν αὐτῇ νὰ διαφέρουν μεταξύ των. 'Εν τῇ πραγματικότητι τὸ τοιοῦτον εἶναι ἄνευ σημασίας. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐπιτυχίας τῆς 'Αστυνομικῆς προσπαθείας ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς φιλοτιμίας τῶν 'Αστυνομικῶν ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐκ τῆς γνώσεως ἣν οὗτοι ἔχουν περὶ τῶν τοπικῶν συνθηκῶν. 'Αλλ' εἶναι ἀπαραίτητος ἡ ἐπίτευξις συντονισμοῦ ἐνεργειῶν, ὅστις ἐν περιπτώσει ἐπιχειρήσεων (ἐκτελέσεως εἰδικῆς ὑπηρεσίας) ἐπιτυγχάνεται διὰ προσωπικῆς ἐπαφῆς τῶν 'Αστυνομικῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνετέθη μία ὑπόθεσις, μέσῳ εἰδικῶν Ὑπηρεσιῶν τῆς Σκώτλαντ Γυὰρδ καὶ ἐν ἐξαιρετικῇ περιπτώσει μέσῳ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἡ 'Αστυνομία τοῦ Μπίρμιχαν, λ.χ., δὲν ἐγκαταλείπει τὴν δίωξιν ἐγκλήματίου διὰ τὸν λόγον ὅτι οὗτος εἰσῆλθεν εἰς περιοχὴν ἁρμοδιότητος τῆς 'Αστυνομίας τοῦ Γωργουϊκσάϊρ (Warwicshire) ἀλλὰ πληροφορεῖ τὴν τελευταίαν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου καὶ ἐν τοιοῦτον σῆμα ἢ τηλεφώνημα εἶναι ὅτι χρειάζεται διὰ νὰ ἔχουν γνῶσιν τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν περιοχήν των ἢ νὰ παράσχουν βοήθειαν. Ἕνα πολύπλοκον σύστημα διαβιβάσεων (Τηλεπικοινωνιῶν) συνδέει τὰ 'Αστυνομικὰ Σώματα μεταξύ των, τὸ ὁποῖον διευκολύνει τὴν συνεργασίαν των. Μέχρι σήμερον τὰ Σώματα αὐτὰ συνεργάζονται ἁρμονικῶς.

10. Ἡ ἱεραρχικὴ κλίμαξ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν παρ' ὅλας τὰς διαφορᾶς, ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Διοικητὴς (Chief Constable)
Ὑποδιοικητὴς (Assistant) (βοηθὸς) ἢ
Deputy (Ἀναπληρωτὴς) (Chief Constable)
Ἐπιτελεῖον (Προσωπικὸν Διοικήσεως) (H. Q. Staff)
Διαμέρισμα (Division)
Ἀστυνομικὸν Τμῆμα (Police Stations)
(Ἓν ἐξ αὐτῶν ἕδρα διαμερίσματος).
Σκοπὸς Ἀστυφύλαξ. Περιπολικὰ αὐτοκίνητα.

Εἰς τὴν ὑπαιθρον Χώραν τὰ Ἀστυνομικὰ καθήκοντα ἀσκοῦνται ὑπὸ Ἀστυνομικῶν, διαβιούντων μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των εἰς Ἀστυνομικὰ καταστήματα. Ὁ βαθμὸς τῶν διοικούντων εἰς διάφορα Ἀστυνομικὰ Σώματα διαφέρει, ἀναλόγως τῆς δυνάμεως ἑκάστου, ἀπὸ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ μέχρι τοῦ κατωτάτου Ἀξιωματικοῦ. Ἄλλοι Ἀξιωματικοὶ διαφόρων βαθμῶν πλαισιώνουν τοὺς διαφόρους κλάδους τῶν Ἐπιτελείων (Κλάδος Ἀστυνομίας Τάξεως, Κλάδος Ἀσφαλείας κλπ.).

Οἱ βαθμοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ αὐτοὶ δι' ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, εἶναι οἱ ἀκόλουθοι :

Ἀστυφύλαξ	(Constable)
Ἀρχιφύλαξ	(Sergeant)
Ὑπαστυνόμος Β'.	(Inspector)
Ὑπαστυνόμος Α'.	(Chief Inspector)
Ἀστυνόμος Β'.	(Superintendent)
Ἀστυνόμος Α'.	(Chief Superintendent)
Ἀστυν. Δ/ντὴς Β'.	(Assistant Chief Constable)
Ἀστυν. Δ/ντὴς Α'.	(Chief Constable)

Μετὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι διέπουν τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν εἰς γενικὰς γραμμὰς ἀνάπτυξιν τῆς ὀργανώσεως αὐτῆς ὑπολείπεται ἕνα θέμα τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν πρὶν προχωρήσωμεν εἰς τὰς λεπτομερείας τοῦ Ἀστυνομικοῦ ἔργου. Καὶ τοῦτο εἶναι: «Χρειάζεται ἡ Ἀστυνομία ἢ μήπως θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ μὴ ὑπάρχῃ». Ἡ ἀπάντησις εἶναι προφανής: «ἡ Κοινωνία διὰ τῆς Ἀστυνομίας προστατεύεται ἐκ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς». Ἀλλ' ἐρωτᾶται: «ἡ ὕπαρξις Ἀστυνομίας δὲν εἶναι μιὰ σοβαρὰ ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας;» Ὁ Sir Robert Peel ἀπήντησε εἰς τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ πρὸ 121 ἐτῶν, λέγων ὅτι ἡ ἐλευθερία νὰ κλέπτῃ κανεὶς δὲν συμπίπτει μὲ τὴν ἐλευθερίαν κάθε ὑγειῶς σκεπτομένου. Ἡ ἀπάντησις αὐτὴ καλύπτει τὸ θέμα κατὰ τὸ ἥμισυ. Οἱ κομμουνισταί, ἐπὶ παραδείγματι, θὰ ἔλεγον ὅτι ἡ ἀπατηλὴ ἐλευθερία τῶν ἀδίκων πολιτευμάτων δὲν εἶναι ἐλευθερία ὅπως αὐτοὶ ἐννοοῦν τὴν ἐλευθερίαν τῶν πολιτῶν.

Ἡ διαφορὰ ὅμως, τῆς ἀποστερήσεως τῆς ἐλευθερίας διὰ τὴν ἀποτροπὴν κλοπῶν—ἀδικημάτων ἀπὸ τὴν στέρησιν τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας δὲν εἶναι μεγάλη. Θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ δευτέρα εἶναι ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς πρώτης. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ κατανοηθῇ καλλίτερον εἰς τὰ ἑπόμενα κεφάλαια ἔνθα ἀναλύεται τὸ ὅλον Ἀστυνομικὸν ἔργον καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν τὰ Ἀστυνομικὰ Σώματα διοικοῦνται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

1. Ὀλίγον μετὰ τὸ τέλος τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ἐχήρευσεν ἡ θέσις τοῦ Διοικητοῦ ἑνὸς Ἀστυνομικοῦ Σώματος μίας πόλεως τῆς Μ. Βρεταννίας. Ἁρμοδία διὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὸν διορισμὸν τοῦ διοικητοῦ τοῦ Σώματος αὐτοῦ ἦτο ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀσφαλείας (Watch Committee) τῆς πόλεως. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἐνέκρινε

τὸν διορισμὸν ἑνὸς 'Αξιωματικοῦ τῆς 'Αστυνομίας, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ 'Υπουργοῦ τοῦ 'Εσωτερικῶν, δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν ἐκκενωθεῖσαν θέσιν. Οὕτω, ὁ ὡς ἄνω 'Υπουργὸς ἠρνήθη νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν διορισμὸν καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὴν ἐν λόγῳ 'Επιτροπὴν 'Ασφαλείας ν' ἀνεύρῃ ἄλλον 'Αξιωματικὸν μὲ τ' ἀπαιτούμενα προσόντα. Πλὴν ὅμως ἡ 'Επιτροπὴ ἠρνήθη νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ἀξίωσιν τοῦ 'Υπουργοῦ καὶ ἐπέμεινε ἐπὶ τοῦ ἀρχικῶς ἐκλεγέντος. Τὸ θέμα περὶ τοῦ ποῖος διευθύνει τ' ἀστυνομικὰ Σώματα ἦλθε τότε ἐπὶ σκηνῆς.

Σήμερον τὰ μέλη τῆς 'Επιτροπῆς 'Ασφαλείας δὲν εἶναι μόνιμοι ὑπάλληλοι, ἐκλέγονται δι' ἓν ἔτος ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦν μέλη καὶ δὲν ὑφίστανται τὰς συνεπείας τυχὸν σφαλμάτων παρ' ἐκτὸς ἂν ἐπανεκλεγοῦν(15).

2. Συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους Νόμους αἱ 'Επιτροπαὶ 'Ασφαλείας ἀποτελοῦν τὴν 'Αστυνομικὴν 'Αρχὴν διὰ τ' 'Αστυνομικὰ Σώματα τῆς πόλεως καὶ τῶν 'Υποκομητειῶν (Borouch). Εὐθύνονται διὰ τὴν πρόσληψιν ὑπαλλήλων τοῦ Σώματος, τὴν οἰκονομικὴν διαχείρισιν, διὰ τὰς προαγωγάς, καί, ὅλως περιέργως, διὰ τὴν πειθαρχίαν.

Πλὴν ὅμως, συμφώνως πρὸς τὸν περὶ 'Αστυνομίας Νόμον τοῦ 1919, ἀπαιτεῖται ἔγκρισις τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εσωτερικῶν διὰ τὸν διορισμὸν Διοικητῶν τῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων καί, συμφώνως πρὸς νεωτέρους νόμους, κάθε 'Αστυνομικὸς δύναται νὰ προσφύγῃ εἰς τὸν ὡς ἄνω 'Υπουργὸν διὰ ποινὴν ἀπολύσεως ἢ ἄλλην τοιαύτην ἐπιβληθεῖσαν ὑπὸ τῆς 'Επιτροπῆς 'Ασφαλείας. Οἱ νόμοι οὗτοι σκοπὸν εἶχον νὰ προλάβουν ἐπιδράσεις τοπικῶν πολιτικῶν παραγόντων ἐπὶ τῶν 'Αστυνομικῶν ὀργάνων. "Οσον ἀφορᾷ δὲ τὸν 'Υπουργὸν τῶν 'Εσωτερικῶν, οὗτος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ δικαιολογήσῃ εἰς τὴν Βουλὴν πᾶσαν ἐνέργειάν του.

3. Εἶναι πολὺ δύσκολον τόσον πολιτικῶς ὅσον καὶ νομικῶς διὰ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐναγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον μίαν τοπικὴν ἀρχὴν εἰς περίπτωσιν διαφωνίας καὶ εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον 'Επιτροπὴ 'Ασφαλείας νὰ ἀντιταχθῇ εἰς αἴτησιν τοῦ 'Υπουργοῦ. 'Ανεξαρτήτως τῶν ἀνωτέρω, σήμερον, αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς Κυβερνήσεως, ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐκ τῆς ὁποίας λαμβάνουν χορηγίαν, ἤτοι τὸ ἥμισυ τῶν 'Αστυνομικῶν δαπανῶν. Κατὰ συνέπειαν μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τῶν λοιπῶν μέσων διὰ νὰ πεισθῇ ἡ διαφωνοῦσα 'Επιτροπὴ ἐπὶ τῆς ἀπόψεως τοῦ 'Υπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ὁ τελευταῖος δύναται ν' ἀπειλήσῃ παῦσιν τῆς 'Αστυνομικῆς χορηγίας καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλήν. Εἰς τὴν προαναφερθεῖσαν περίπτωσιν ἡ ἀπειλὴ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ δι' ὃν ἐγένετο, ἡ δὲ 'Επιτροπὴ 'Ασφαλείας ἐξέλεξεν ἕτερον 'Αξιωματικὸν πλέον κατάλληλον τοῦ πρώτου διὰ τὴν θέσιν τοῦ Διοικητοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος αὐτῆς.

4. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ καταδεικνύει ὅτι τὸ 'Υπουργεῖον 'Εσωτερικῶν ἀποτελεῖ σήμερον τὴν ἀνωτέραν ἀρχὴν διὰ κάθε 'Αστυνομικὸν Σῶμα. Παρ' ὅλα ταῦτα δὲν ἔχει ἀπόλυτον δικαίωμα διοικήσεως. 'Ο 'Υπουργὸς δύναται μόνον νὰ ἐγκρίνῃ ἢ ν' ἀπορρίψῃ τὸν διορισμὸν Διοικητοῦ ἑνὸς Σώματος, χωρὶς νὰ ἔχῃ δικαίωμα ἐπιβολῆς ἑτέρου ἰδίας ἀρεσκείας. 'Επὶ πειθαρχικῶν παραπτωμάτων ὁ 'Υπουργὸς δύναται μόνον νὰ ἐξετάζῃ προσφυγάς, ἄνευ δικαιώματος αὐτεπαγγέλτου παρεμβάσεως, ἐκτὸς τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν ἤθελεν κληθῇ. Οὐδὲ εἰς τὰ ζητήματα ἀποδοχῶν καὶ παροχῶν δικαιοῦται νὰ παρέμβῃ οὐδὲ δύναται νὰ διατάξῃ τὴν διάθεσιν χρημάτων. "Εχει μόνον δικαίωμα «ἀρνησικυρίας» ἐπὶ θεμάτων διοικήσεως καὶ χρησιμοποιήσεως τῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων, ἐξαιρέσει τῆς Μητροπολιτικῆς 'Αστυνομίας.

(Συνεχίζεται)

15) 'Εντεῦθα ἐννοεῖται ἡ μείωσις τῆς ἀποδόσεως καὶ ἡ δυσχέρεια ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν 'Αστυνομικῶν ἁρμοδιοτήτων.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΝΔΟΞΟΤΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΔΕΡΒΕΝΑΚΙΑ (*)

Πάνω σ' ένα βράχο, στὶς τέσσερες στενόπορτες ποὺ συγκοινωνεῖ ἡ 'Αργολίδα μὲ τὴν Κορινθία, βρίσκεται ἕν' ἄγαλμα ποὺ μνημονεύει μιὰ ἀπὸ τὶς ἐνδοξότερες σελίδες τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας. Μᾶς θυμίζει τὰ Δερβενάκια. Καὶ κάθε χρόνο, σὰν αὐτὲς τὶς ἡμέρες, τέλη 'Ιουλίου, ποὺ εἶναι καὶ ἡ ἐπέτειος τῆς ἡρωϊκῆς αὐτῆς μάχης, οἱ πολιτικὲς καὶ στρατιωτικὲς ἀρχὲς τῆς γύρω περιοχῆς, πηγαίνουν ν' ἀποτίσουν φόρον τιμῆς σ' αὐτὴ τὴ μεγάλη ἱστορικὴ μνήμη. Γιατί, πραγματικά, ἡ μάχη τῶν Δερβενακίων, ποὺ τὸ σχέδιο της συνέλαβε καὶ ἐξετέλεσε ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, αὐτὸς ὁ Γέρος τοῦ Μοριᾶ μὲ τὴ συμπυκνωμένη σοφία τῆς ρωμιοσύνης, ἀποτελεῖ ἕναν ἐξαιρετικὸ σταθμὸ στὴ μεγάλη ἐθνεγερτικὴ πορεία τοῦ ἔθνους μας ποὺ ἀποζητοῦσε τὴ λευτεριά του. Καὶ ἔχει ἀκόμα μεγαλύτερη σημασία ἀφοῦ στὴ μάχη αὐτὴ τῶν Δερβενακίων ἐπιβραβεύτηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ἡ στρατηγικὴ εὐστροφία μὲ τὴν βαθύτατη ἐπίγνωσι τῶν πραγμάτων, καὶ ἡ τόλμη τῶν λιγοστῶν 'Ελλήνων. Οἱ λίγοι "Ελληνες εἶχαν ν' ἀντιμετωπίσουν ἕνα ριψοκίνδυνο καὶ ἀνδρεῖο 'Οθωμανὸ παληκάρι, τὸν Δράμαλη, ποὺ ἀρχιστράτευε 30.000 ἀνδρῶν. 'Αρκεῖ νὰ σημειώσουμε πὼς ἡ Μεγάλη Πύλη, στὸν Δράμαλη εἶχε ἀναθέσει νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἀπείθαρχο 'Αλῆ Πασᾶ τῶν 'Ιωαννίνων καὶ σ' αὐτόν, μετὰ τὴν ἐξόντωσι τοῦ 'Αλῆ εἶχε ἀναθέσει νὰ καταπνίξῃ τὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα τῶν ραγιάδων ποὺ ὕψωναν περήφανα τὸ κεφάλι σὲ κάθε γωνιὰ τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Μ' αὐτόν, λοιπόν, τὸν περίφημο 'Οθωμανὸ στρατηγὸ εἶχε νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἡ ἑλληνικὴ ἀνδρεία καὶ ἡ σοφὴ καρτερία τῶν ἔξυπνων στρατηγημάτων. Τὸν 'Ιούλιο λοιπόν, τοῦ 1822, ξεκίνησε ὁ Δράμαλης, χωρὶς κανένα ἐμπόδιο ἀπὸ τὰ Γιάννενα κι' ἔφθασε ὡς τὴν Κόρινθο, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸ Μοραΐτικο βιλαέτι τῶν Κολοκοτρωναίων, καὶ τῆς ἁγίας Λαύρας. 'Ο στρατὸς τοῦ Δράμαλη ἀριθμοῦσε 30.000 ἄνδρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ 24.000 ἦσαν πολεμιστὲς (18.000 ἱππεῖς καὶ 6.000 πεζοί), μὲ 30.000 μεταγωγικὰ καὶ 500 καμῆλες. Τὸ ἐπιτελεῖο του εἶχε συγκροτηθῆ ἀπ' ὅ,τι πιὸ ἐκλεκτὸ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς τέχνης εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ἡ ὀθωμανικὴ αὐτοκρατορία. Αὐτὸς ὁ πελώριος συρφετὸς ποὺ ἀνενόχλητος κατέβαινε ἀπὸ τὰ 'Ηπειρωτικὰ βουνὰ ἀφοῦ ἔφθασε στὴν Κόρινθο, ξεκίνησε γιὰ τὸ "Αργος. "Οταν, ὅμως, μπῆκε μέσα στὴν ἀργολικὴ πεδιάδα, τότε ἔνιωσε ὁ Δράμαλης πὼς τὸ στράτευμά του δὲν εἶχε ἐπάρκεια τροφίμων, καὶ ἄρχισε νὰ στερῆται καὶ αὐτὸ ἀκόμα τὸ νερό. Γιαυτὸ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναγυρίσῃ πάλι πίσω, πρὸς τὴν Κόρινθο. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως ἐκεῖ, στὶς στενόπορτες ποὺ συγκοινωνεῖ ἡ 'Αργολίδα μὲ τὴν Κορινθία, μιὰ φοῦχτα "Ελληνες ὑπὸ τὴν σοφὴ καὶ ἔμπειρη στρατηγία τοῦ Γέρου τοῦ Μοριᾶ, ἔφραξαν τὸ δρόμο στὸν συρφετὸ τῶν 'Οθωμανῶν ποὺ τὴν ἐρήμωσι καὶ τὴν καταστροφὴ εἶχε προκαλέσει στὸ διάβα του ἀπὸ τὰ Γιάννενα ὡς τὸ "Αργος. 'Από τὶς 25 ὡς τὶς 28 'Ιουλίου τοῦ 1822 δόθηκε μία ἀπὸ τὶς φονικώτερες μάχες τοῦ ἀγῶνος καὶ ἔμελλε νὰ γραφτῇ γιὰ τὴν 'Ελλάδα μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἔνδοξες σελίδες της. 'Απλούστατα γιατὶ ἡ στρατιὰ τοῦ Δράμαλη, αὐτοῦ τοῦ ἀνδρείου ὀθωμανοῦ στρατηλάτη ποὺ τόσο εἶχε ὑποτιμήσει τὸν ἑλληνικὸ ἡρωϊσμό, ἔπαθε μιὰ πανωλεθρία χωρὶς προηγούμενο. 'Ελάχιστα μονάχα λείψανα κατώρθωσαν νὰ διασωθοῦν ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεγάλη στρατιὰ ποὺ ἦρθε μὲ πρόθεσι νά... καταπνίξῃ τὸν ἐθνεγερτικὸ ἀγῶνα τῶν 'Ελλήνων, καί, κακὴν κακῶς μαζὶ μὲ τὸν Δράμαλη, φθάσανε στὴν Κόρινθο. 'Η μεγάλη θλίψι τοῦ ἄδοξου αὐτοῦ 'Οθωμανοῦ στρατηγοῦ τὸν ὡδήγησε στὸ θάνατο, πέθανε στὴν Κόρινθο στὶς 26 'Οκτωβρίου 1822, δηλ. τρεῖς μῆνες μετὰ ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ συμφορά του.

(*) 'Αναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Στρατιωτικὰ Νέα» τῆς 31)7)55.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶχε ἕνα διπλὸ ἀντίκτυπο σ' ὅλη τὴν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα. Εἶχε καὶ τὸν ψυχολογικό, ἀλλὰ καὶ τὸν πραγματικὸ ἀντίκτυπό του. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀναπτερώθηκε τὸ ἠθικὸ ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ συνειδητοποίησαν ὅλοι τους πώς, ἡ νίκη δὲν ἀνήκει στὸ σίδερο καὶ στὶς μυρμηγκιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ἡ νίκη ἀνήκει στὴν ἀδάμαστη ψυχή, στὴ θέλησι καὶ στὴν πίστι πρὸς τὸν ἀγῶνα. Αὐτό, ὑπῆρξε ἕνα μεγάλο δίδαγμα ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὴ μάχη τῶν Δερβενακίων. Οἱ Ἕλληνες, λοιπόν, οἱ λίγοι, οἱ ἀσήμαντοι σὲ «ποσότητα», οἱ χθεσινοὶ κλέφτες ποὺ ἐξορμοῦσαν ἀπὸ τὴν παρανομία τους στὰ βουνά, μποροῦσαν νὰ ἀντιμετωπίζουν κάθε φορὰ τὸν ὀργανωμένο στρατὸ τῶν ὀθωμανῶν. Ἔστω κι' ἂν εἶναι 30.000 κάθε φορά, ἔστω κι' ἂν ἀρχιστράτηγος εἶναι ἕνας μεγάλος Ὀθωμανός, ἀνδρεῖος καὶ ριψοκίνδυνος, σὰν τὸν Δράμαλη. Ἀλλά, ἐκτὸς τοῦ ψυχολογικοῦ παράγοντος, εἶναι καὶ ὁ πραγματικός. Καὶ αὐτός, εἶναι μιὰ χειροπιαστὴ πραγματικότητα. Ξεκίνησαν δηλ. 30.000 Ὀθωμανοὶ γιὰ νὰ καταστείλουν τὴν ἑλληνικὴ ἐπανάστασι ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη. Καὶ οἱ 30.000 αὐτὲς ἀποδεκατίζονται, παθαίνουν μιὰ πανωλεθρία καταπληκτικὴ στὴν ἱστορία. Πρῶτο θετικὸ κέρδος εἶναι ὅτι ἡ Ἑλλάδα ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸν φοβερὸ αὐτὸ συρφετό, ἀναπνέει πιὰ ἐλεύθερα ἔχει φουντώσει πιὰ κι' ἀνεμίζουν τὰ μπαϊράκια τῶν χθεσινῶν σκλάβων. Τὰ Δερβενάκια φανέρωσαν παντακάθαρα ὄχι μόνον τὴν μέλλουσα ἔκβασι τοῦ ὅλου ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τοῦ 1821, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκτασι ποὺ εἶχε πάρει ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα. Φανέρωσαν τὴ βαθύτατη πίστι τῶν Ἑλλήνων στὸ ἰδανικὸ τῆς ἐλευθερίας καὶ τὴν τεράστια ἠθικὴ δύναμι ποὺ αὐλάκωνε δημιουργικὰ τὴ συνείδησι καὶ τὴ σκέψι τῶν φιλοπάτριδων Ἑλλήνων. Ἄλλωστε, μοναδικά, στὴν προκειμένη περίπτωσι τοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑλλήνων, ἡ ἠθικὴ δύναμι, ἡ ἀκατάβλητη αὐτὴ δύναμι ἦταν ποὺ ἔστεψε τὸν ὅλο ἀγῶνα μὲ τὴν ἐπιτυχία καὶ μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴ νίκη ποὺ χαιρόμαστε ἐμεῖς σήμερα σὰν ἔθνος καὶ σὰ πολίτες.

Τὰ Δερβενάκια, ἕνας ἱστορικὸς σταθμός, στὴ νεώτερη πορεία τοῦ Γένους, εἶν' ἕνα σημάδι χτυπητὸ ποὺ δείχνει τὸν ἐσωτερικὰ δημιουργημένο κόσμο τοῦ ἑλληνισμοῦ. Δείχνει τὰ ἰδανικά του, τὴν πίστι του, τὶς ἠθικές του δυνάμεις, τὴν ἀνδρεία του, τὴ θέλησί του, τὴν ἐξυπνάδα του, τὴν ὡριμότητά του, τὴ σοφὰ καὶ χιλιαποχτημένη πεῖρα του σ' ὅ,τι πιὸ μεστό, πιὸ ἀκριβὸ καὶ ἀνεκτίμητο ἔταξε νὰ πιστεύῃ στὴ μακραίωνη πορεία τῆς ἱστορίας του. Ἀλλά, Δερβενάκια, ἔχει παντοῦ ἡ Ἑλλάδα. Τὸ Δερβενάκι τοῦ 1822 εἶναι μιὰ ἐπὶ πέον συμβολὴ στὴν ἱστορία τοῦ Ἔθνους. Εἶναι μιὰ ἀκόμα χαρακτηριστικὴ ἐκδήλωσι ποὺ ὑπογραμμίζει τὸ νοοτροπία καὶ τὸν τρόπο ποὺ σκέπτονται οἱ Ἕλληνες στὰ ἐπίμαχα ζητήματά τους ποὺ ἀπ' αὐτὰ ἐξαρτῶνται ἡ ὑπόστασί τους καὶ ἡ ἀξιοπρέπειά τους σὰν ἐθνότητα καὶ σὰν ἄτομα. Καὶ τονίζουμε πὼς τὰ Δερβενάκια τοῦ 1822 εἶναι μόνον ἐκδήλωσι γιατί, ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα, εἶναι ἕνα καθημερινὸ ἕνα ἀδιάκοπο παράδειγμα ἠθικῆς ἀκατάλυτης δυνάμεως παρομοίων ἀγώνων σὰν τῶν Δερβενακίων. Στὸ σημεῖο αὐτό, ἡ Ἑλλάδα ὁλόκληρη μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι ἕνα ΔΕΡΒΕΝΑΚΙ!

ΚΩΣΤΑΣ ΖΗΛΕΜΕΝΟΣ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΣ ΤΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΣΗΨΕΩΣ ΑΛΛΟΙΩΘΕΝΤΩΝ ΠΤΩΜΑΤΩΝ ΔΙ' ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΚΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Ὑπὸ κ. **ΙΩΑΝΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ** Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν

Παραθέτομεν κατωτέρω τὸ λίαν ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Ἐθνικῷ μας Πανεπιστημίῳ κ. Ἰωάννου Γεωργιάδη.

Τὸ ἄρθρον τοῦτο ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 20 τεῦχος τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1948 τῆς Revue Internationale de Police Criminelle.

Τὸ θέμα ὅπερ πραγματεύεται ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων, ὅστις ἤδη εἶναι καὶ ἐπιστημονικὸς Δ]ντὴς τοῦ Ἐργαστηρίου ἐξετάσεως πυροβόλων ὅπλων, καλύκων, καὶ βλημάτων τῆς Δ]σεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, εἶναι πρωτότυπον καὶ λίαν ἐνδιαφέρον.

Ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ὅτι οἱ ἀναγνῶσται τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους θὰ συμμερισθοῦν τὴν χαρὰν τὴν ὁποίαν δοκιμάζομεν διὰ τὴν συνεργασίαν Ἕλληνος ἐπιστήμονος εἰς ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον διεθνοῦς κυκλοφορίας καί κύρους.

Θ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ
Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας

Πάντοτε μὲν καὶ ἰδίως μεταπολεμικῶς, λόγῳ τῆς καθ' ὅλον τὸν κόσμον ὡς ἐκ τῆς θεομηνίας τοῦ πολέμου σημαντικῶς αὐξηθείσης ἐγκληματικότητος, ἐκ τῶν οὐχὶ σπανίως παρουσιαζομένων εἰς τὴν Ἰατροδικαστικὴν καὶ Ἀστυνομικὴν πρᾶξιν θεμάτων εἶναι καὶ τὸ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ταυτότητος ἐπὶ πτωμάτων ἀγνώστων ἀνθρώπων θανόντων ἐξ οἱασδήποτε αἰτίας, ἐφ' ὧν οὐδὲν ἀντικείμενον ἢ ἐνδεικτικὸν σημεῖον ἀνευρίσκεται, εἰς ὃ βασιζομένη ἡ ἐνδιαφερομένη Ἀρχὴ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ νεκροῦ ἀτόμου, προκειμένου δὲ περὶ βιαίου τούτου θανάτου, προσανατολίσῃ ἀναλόγως τὰς ἐνεργείας αὐτῆς.

Καὶ προκειμένου περὶ προσφάτου τινὸς πτώματος ἀγνώστου ἀνθρώπου, ἀνευρεθέντος ἀκεραίου τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὡς γνωστὸν δὲν καθίσταται δύσκολος ἡ ἀναγνώρισις ἢ ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος ἐὰν χρησιμοποιηθοῦν περίπου αἱ αὐταὶ γνωσταὶ μέθοδοι ὡς αἱ ἐπὶ τῶν ζώντων, τουτέστι τῆς φωτογραφήσεως—γενομένης ἐνταῦθα μετὰ τὴν κατὰ τὰς γνωστὰς μεθόδους προπαρασκευὴν καὶ καλωπισμὸν τοῦ προσώπου, ὅπως ἀποδοθῇ ὡς οἷον τε ἐπακριβέστερον ἡ φυσιογνωμία ἣν τὸ ἄτομον εἶχεν ἐν ζωῇ καὶ ἣν ὁ θάνατος ἐν μέρει ἠλλοίωσε—τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν δακτύλων, τῶν χαρακτηριστικῶν ἰδιαιτέρων σημείων καὶ δὴ τῶν ἐπαγγελματικῶν τοιούτων, τέλος δὲ τῆς καταστάσεως, τοῦ εἴδους καὶ τῶν χαρακτήρων τῶν ὀδόντων, οἵτινες, ὡς ἐκ πείρας βεβαιοῦμεν, πολλάκις πολύτιμον ἀπέβη βοήθημα ἐπὶ δυσκόλων ἀναγνωρίσεων ὁποῖαι συνήθως εἶναι αἱ ἐπὶ πτωμάτων ἐξαχθέντων ἐκ πυρκαϊῶν ἢ ἐκ τῶν ἀνευρισκομένων εἰς κατάστασιν ἀποσυνθέσεως.

Ἐπὶ μὴ σήψεως, δυσκολωτάτη καθίσταται ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος καὶ ἡ ἀναγνώρισις μόνον ἐπὶ πτωμάτων τῶν κατατμημένων τυχαίως ἢ καὶ σκοπίμως εἰς πλείονα τεμάχια καὶ ἰδίως τῶν ἐχόντων ἀκρωτηριασμένον τὸ πρόσωπον, ὅπερ δὲν εἶναι σπάνιον παρεπόμενον καὶ συμπλήρωμα ἀνθρωποκτονίας, διαπραττόμενον πρὸς εὐκολωτέραν ἐξαφάνισιν τοῦ πτώματος ἢ καὶ πρὸς παραπλάνησιν τῆς Ἀρχῆς. Ἐπὶ τῶν τοιούτων περιπτώσεων, ὡς γνωστόν, πλὴν τῶν ἐν χρήσει τρόπων τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος, ἐὰν εἶναι κατορθωτόν, ἀξιολόγους βοηθείας παρέχει ἡ λεπτομερὴς νεκροτομία τόσον τῶν μαλακῶν μορίων ὅσον καὶ τοῦ σκελετοῦ, καθ' ὅσον ἐκ ταύτης εἶναι δυνατόν, ὡς ἡ πεῖρα ἡμῶν ἀπέδειξε, νὰ προκύψωσιν ἀξιόλογα δεδομένα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ἀναγνωρίσεως, ὡς φερ' εἰπεῖν παθολογικαὶ ἀλλοιώσεις σπλάχνων, βλάβαι μυῶν, ραφαὶ ὀστῶν, πόρρωσις καταγμάτων, βλάβαι ἀρθρώσεων κ.τ.τ.

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῶν πτωμάτων τῶν ἀνευρεθέντων ἐν προκεχωρηκυίᾳ σήψει, τῶν ἠλλοιωμένων καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ ἰδιαίτατα τὸ κυριώτερον διὰ τὴν ἀναγνώρισιν, τὸ πρόσωπον, μὴ καθισταμένης δυνατῆς καὶ τῆς λήψεως τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν δακτύλων λόγῳ τυχὸν καταστροφῆς ἐκ τῆς σήψεως ἢ ἄλλης τινος αἰτίας ὡς καὶ τῶν λοιπῶν διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος

ἀναγκαιούντων ἀνατομικῶν σημείων, τυγχάνει ἐκ τῶν δυσκολωτέρων προβλημάτων, καθ' ὅτι ἀφ' ἑνὸς ἡ μεταβολὴ τῆς χροιᾶς τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου ἐπὶ τὸ σκοτεινότερον, ἡ ἐκτυμπάνωσις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἀερίων τῆς σήψεως, αἱ κατὰ τὸ δέρμα ἀναπτυσσόμεναι ἐκ τῆς σήψεως φλύκταιναι, ἡ προοχὴ τοῦ βολβοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ διόγκωσις τῶν χειλέων ἡ ἀλλοίωσις τῆς ρινός, ἡ μερικὴ ἢ καὶ ὁλικὴ ἐπισυμβαίνουσα φαλάκρωσις καὶ αἱ λοιπαὶ πτωματικαὶ ἀλλοιώσεις τοῦ προσώπου μεταβάλλουσι τοὺς μορφολογικοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν καθ' ὅλου ὄψιν, ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ καθίσταται ἡ ἀναγνώρισις αὐτοῦ δυσκολωτάτη, ἂν μὴ καὶ ἀδύνατος καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ οἰκειότατα πρὸς τὸν τεθνεῶτα πρόσωπα.

'Αποκλειομένου παντὸς ἑτέρου τρόπου διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀναγνωρίσεως ἐπὶ τῶν τοιούτων περιπτώσεων μόνον ἐφικτή, ἔστιν ὅτε, καθίσταται ἡ ἀναγνώρισις καταλλήλως διασκευαζομένων τῶν μορφολογικῶν χαρακτήρων. Πολλοὶ τρόποι μέχρι τοῦδε πρὸς τοῦτο ἔχουσι προταθῆ, ἐπιτυχεῖς μὲν συχνάκις ἐπὶ μὴ προκεχωρηκυίας σήψεως, σπανιώτερον δὲ ἐπὶ τοιαύτης λίαν προκεχωρηκυίας.

Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς μὴ προκεχωρηκυίας σήψεως, ἐλλειπούσης ἐξοιδήσεως τοῦ προσώπου, ἡ διασκευὴ τῶν μορφολογικῶν χαρακτήρων εὐχερῶς, ὁπωσδήποτε, δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ διὰ τῆς καταλλήλου ψιμμιθιώσεως τοῦ προσώπου, διανοίξεως τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐγχύσεως ἀπὸ τοῦ ἔξω κανθοῦ ἐντὸς τοῦ βολβοῦ καθαρᾶς γλυκερίνης ἢ καὶ ἀντικαταστάσεως τούτων διὰ τεχνητῶν καὶ ἀπαλείψεως τέλος τῶν ἐκ τῆς σήψεως τυχὸν ὑπαρχουσῶν κηλιδώσεων ἢ ἑτέρων ἀλλοιώσεων, αἵτινες δὲν ἀπελείφθησαν διὰ ψιμμιθιώσεως, ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς εἰκόνος τῆς φωτογραφίας. 'Επὶ τῆς προκεχωρηκυίας ὅμως τοιαύτης ἀποβαίνει λίαν ἀμφίβολος ἡ διὰ τῆς διασκευῆς τῶν μορφολογικῶν χαρακτήρων ἀναγνώρισις, πάντως ὅμως ὁπωσδήποτε δέον αὕτη νὰ διενεργῆται πάντοτε, ὡς μὴ ἀποκλειομένου ἐνδεχομένου ἱκανοποιητικοῦ ἀποτελέσματος.

'Ἐκ τῶν ὑποδειχθέντων μέχρι τοῦδε τρόπων ἐπὶ προκεχωρηκυίας σήψεως φρονοῦμεν ὅτι ἐπιτυχέστερος ἀποβαίνει ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν ὑπεδείξαμεν καὶ δι' οὗ ἐπετεύχθη ἡ ἀναγνώρισις ἐνδρὸς 35 ἐτῶν δολοφονηθέντος, τὸ πτῶμα τοῦ ὁποίου ριφθὲν ἐντὸς φρέατος ἀνευρέθη ἐν αὐτῷ μετὰ εἰκοσαήμερον εἰς κατάστασιν λίαν προκεχωρηκυίας σήψεως ἐν ὕδατι, φέρον βαθὺ τοῦ θώρακος τραῦμα καὶ τὴν κεφαλὴν σχεδὸν ἀποκεχωρισμένην τοῦ κορμοῦ.

Τῆς περιπτώσεως ταύτης εἶναι αἱ παρατιθέμεναι εἰκόνες κατὰ σειρὰν κατεργασίας τῆς κεφαλῆς, ἥτις διενεργεῖται ὡς ἀκολούθως :

'Αποχωρίζοντες τὴν κεφαλὴν τοῦ σώματος ἀποπλύνομεν ταύτην παντὸς ῥύπου διὰ σαπωνούχου ὕδατος. Διενεργοῦμεν κατὰ διάφορα σημεῖα τοῦ ἰνιακοῦ τμήματος τῆς κεφαλῆς ἱκανὰς καθέτους βαθείας τομὰς τοῦ δέρματος, ὡς καὶ τοιαύτας

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ

Εἰς τὸ ἀπὸ 28/7/1955 Βασ. Δ/γμα ἐδημοσιεύθη ἡ προαγωγὴ εἰς Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τοῦ κ. Θεοδώρου Λεονταρίτου.

Ὁ κ. Θ. Λεονταρίτης

Ὁ κ. Λεονταρίτης ὑπηρετεῖ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων ἀπὸ τῆς 18ης Μαΐου 1922, μεταταγεὶς ἐκ τῆς Χωροφυλακῆς μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β' τάξεως, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφοίτησεν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Χαλίνταιη ὀργανωθεῖσαν πρώτην Ἀστυνομικὴν Σχολὴν στελεχῶν τοῦ Σώματος.

Ὁ κ. Λεονταρίτης ὑπηρέτησεν ἀλληλοδιαδόχως εἰς ὅλας τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας διακριθεὶς διὰ τὸ ἦθος, τὸ ἀκέραιον τοῦ χαρακτῆρος, τὴν λεπτὴν συμπεριφορὰν, τὴν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν αὐτοῦ καὶ τὴν μετ' ἐξαιρέτου θάρρους ἀντιμετώπισιν ζητημάτων τάξεως καὶ ἀσφαλείας εἰς δεινὰς περιστάσεις διὰ τὸ Ἔθνος.

Ἡ προαγωγὴ τοῦ κ. Λεονταρίτου ἱκανοποίησεν ἀπολύτως τὸ ἀστυνομικὸν αἴσθημα.

ἐν τῇ κοιλότητι τοῦ στόματος κατὰ τὴν ἔσω ἐπιφάνειαν τῶν παρειῶν καὶ τῶν χειλέων καὶ τοῦτο πρὸς διευκόλυνσιν τῆς διαφυγῆς τῶν ἐκ τῆς σήψεως ἀερίων καὶ ἐκροῆς τῶν πτωματικῶν ὑγρῶν. Ἀκολούθως ἐξορύσσομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ προβαίνομεν εἰς τὴν διὰ μηχανικοῦ τινὸς μέσου τμηματικὴν παρασκευὴν τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ προσώπου ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀποκαταστάσεως ὡς οἷόν τε ἐμφανέστερον τῶν ἀλλοιωθεισῶν ἢ καὶ ἐξαφανισθεισῶν ὡς ἐκ τῆς διαστάσεως τοῦ δέρματος τοῦ προσώπου ἐκ τῶν ἀερίων τῆς σήψεως φυσικῶν γραμμώσεων, αἵτινες καὶ κυρίως ἀποδίδουσι τοὺς φυσιογνωμικοὺς χαρακτῆρας τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Πρὸς ἐπίτευξιν τούτου τοποθετοῦμεν ἐπὶ τῶν ἐξωθηκότων μερῶν τοῦ προσώπου πλάκας ἐξ ἐλαστικοῦ ἢ παχέος στρώματος βάμβακος μὴ ὑδροφίλου καὶ περιελίσσοντες τὴν κεφαλὴν διὰ στενοῦ ἐπιδέσμου ἐξασκοῦμεν ἰσχυρὰν πίεσιν ἐπ' αὐτῶν. Ἐπὶ μεγάλου βαθμοῦ ἐξοιδήσεως τοῦ προσώπου ἀνάγκη τυγχάνει ὅπως προασπίζεται ἡ ρὶς ἐκ τῆς πιέσεως, κατορθοῦται τοῦτο διὰ τῆς παρεμβολῆς ἐκ τῶν πλαγίων τῆς ρινὸς ἐπιμήκων τεμαχίων μαλακοῦ φελλοῦ. Τούτου ὕστερον τοποθετοῦμεν τὴν κεφαλὴν ἐν κιβωτίῳ ἐπὶ διήμερον, καλύπτοντες ταύτην δι' ἀφθόνου ποσότητος ξηρῶν ρινημάτων ξύλου καὶ κόνεως ἄνθρακος μεμιγμένων μετὰ ταννίνης ἢ ὀξικοῦ ἀργιλλίου, ὅπως ἐπιτευχθῇ πλὴν τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ὑγρῶν καὶ μικροῦ βαθμοῦ ξήρανσις τοῦ δέρματος. Ἀφαιρουμένων τῶν ἐπιδέσμων ἀποπλύνομεν ἐκ νέου τὴν κεφαλήν, ἐφαρμόζομεν τεχνητοὺς ὀφθαλμούς, ἐπιπάσσομεν τὸ πρόσωπον διὰ λευκῆς τινὸς κόνεως τῇ βοηθείᾳ φυσητῆρος, χρωματίζομεν διὰ καρμινίου τὰ χείλη, δι' ἄνθρακος τὰ βλέφαρα ἐὰν ἔχωσι ἐξαφανισθῇ, ὡς ἐπὶ τῆς ἀναγραφομένης περιπτώσεως, διευθετοῦμεν τὴν κόμην καὶ φωτογραφοῦμεν τέλος κεφαλὴν καὶ πρόσωπον κατὰ διαφόρους θέσεις, ἀποσβένοντες ἐπὶ τῆς ἀρνητικῆς εἰκόνος τὰς ἐκ τῆς σήψεως διαφαινομένας ἀλλοιώσεις.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ

Ἀκοῦτε τὴ φωνή μας: «Σᾶς ἀγαποῦμε»

15 Ἰουλίου 195...

«...Ἡ ὥρα εἶναι δέκα... Δέκα τὸ βράδυ... Κι' οἱ δρόμοι εἶναι πλημμυρισμένοι κόσμο...

Ἄνθρωποι κάθε λογῆς καὶ κάθε τάξης ξεχύθηκαν ἔξω πρὸς ἕνα σωρὸ κατευθύνσεις γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴ λάβα αὐτῆς τῆς τρελλῆς, καλοκαιριάτικης νύχτας... Ἡ ζέστη ἔχει γίνει ἀνυπόφορη, τυρανική...

Στέκω πίσω ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς κάμαράς μου κι' ἀκούω χιλιάδες κουβέντες ἀπ' τοὺς περαστικούς...

Νὰ ἕνα ζευγαράκι... κάτω ἀπὸ τὶς φυλλωσιὲς τῆς ἀντικρυνῆς λεύκας... ἔχει ξεχάσει τὴν ζέστη, τὸν κόσμο, τὴν ζωή, τὰ προβλήματά της... Σφιχταγγαλιασμένους τρυφερὰ τοὺς φαντάζουμε καθὼς τὸν ἀκούω νὰ τῆς ψιθυρίζῃ :

«...Δὲν ξέρω πῶς ἀκριβῶς μπορῶ ν' ἀνταποκριθῶ στὶς προσδοκίες σου. Ψάχνω νἄβρω ἕνα τρόπο ποὺ νὰ ταιριάζῃ σὲ Σένα καὶ τὴν καρδιά Σου...Νοιώθω ἀπόψε τὴν ἀνάγκη νὰ μείνω ἄνθρωπος.. σκέτος, ἥσυχος, χωρὶς «καμουφλάζ», χωρὶς προσποιήσεις... Καὶ νὰ τραγουδήσω σεμνὰ τὴν ὁμορφιά Σου... Ἦλθες χωρὶς νὰ σὲ καλέσω... ξαφνικά, σὰν τὴν Ἀστραπή. Καὶ φώτισες ἕνα κομμάτι τῆς καρδιᾶς μου ποὺ δὲν τὄξερα οὔτε κι' ἐγώ...».

...Πιὸ κεῖ δυὸ ἔμποροι, ζεστοὶ ἀπὸ τὴ δίψα τοῦ κέρδους, λογομαχοῦν ζωηρά, παζαρεύοντας κάποια σπουδαία συμφωνία... Κι' εἶναι τὰ λόγια τους σὰν παραφωνία στὴν Νύχτα στὸ φεγγάρι, στὰ λόγια τοῦ Ἔρωτα ποὺ βγαίνουν συνεσταλμένα ἀπ' τὰ παιδιάστικα χείλη...

Τὰ ἴδια σχεδὸν κάθε βράδυ λόγια, οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, οἱ ἴδιες σκηνὲς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου...

Κι' ἐγὼ στέκω παράμερα χωρὶς νὰ συμμετέχω στὴ βουὴ ἐτούτης τῆς θερινῆς καταιγίδας...

Ἔχω ἀνάγκη ἀπόψε ἀπὸ κάποιον, ἀπὸ ἕναν φίλο καλό... Νὰ τοῦ ψιθυρίσω κι' ἐγὼ τὰ λόγια τὰ δικά μου... Τὰ λόγια τῆς ψυχῆς μου... ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς κοινωνίας, αὐτῆς τῆς γαλάζιας ἀστικῆς κοινωνίας ποὺ μ' ἔμαθε ν' ἀγαπῶ, νὰ πιστεύω καὶ νὰ ἐλπίζω...

Μὰ πιστεύουν οἱ ἀστυφύλακες; Ἀγαποῦν; Ἐλπίζουν;

Ξέρουν τὶ εἶναι ἀγάπη, τὶ εἶναι πόνος, τὶ εἶναι χρῆμα, τὶ κρασί;

Σ' αὐτὲς τὶς ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ τέθηκαν ἀπρόσμενα πρὶν 5—6 ὧρες θἄθελα ν' ἀπαντήσω κουβεντιάζοντας φιλικὰ μὲ κάποιον καλό μου φίλο... Μὰ εἶμαι μόνος, αὐτὸ τὸ βράδυ... Μόνος μέσα στὴν μικρὴ καμαρούλα μου...

Μοῦ γεννιέται ἔτσι ἡ διάθεση νὰ φωνάξω ὅλους αὐτοὺς τοὺς διαβάτες ποὺ περνᾶν κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό μου καὶ νὰ τὰ πῶ σ' αὐτούς... νὰ πῶ ὅσα κι' οἱ ἴδιοι διψοῦν νὰ μάθουν...

Ἀπευθύνουμαι λοιπὸν σὲ ὅλους σας—καθὼς κάθουμαι νὰ συνεχίσω αὐτὴν τὴν μεγάλη ἀστυνομικὴ ἱστορία στὸ Ἡμερολόγιο τῆς Ζωῆς μου...

Τὸ ἡμερολόγιο ἑνὸς ἀστυφύλακος... φτωχὸ καὶ ξεχασμένο ἀπὸ ὅλους, μέσα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου...

Ποιὸς ξέρει...'Ισως βρεθῆ κάποιος νὰ μεταφέρη τὶς γραμμές μου σὲ σᾶς, τοὺς ἄλλους, σὲ ὅσους ἀποτελεῖτε τὴν Κοινωνία τῶν συνανθρώπων μου...

'Ακοῦστε τὴν φωνή μου... Χωρὶς προκατάληψη σᾶς μιλάω... Χωρὶς φιλοσοφίες καὶ ποιητικὲς ἐκφράσεις...'Ανθρώπινα...

Θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάποιο κεφάλαιο τῆς ἀστυνομικῆς μου ζωῆς ποὺ θίγει τὰ συμφέροντά σας, σᾶς ἀναστατώνει σᾶς κάνει νὰ μᾶς ἀντιπαθῆτε πολύ...

Εἶναι ἡ μήνυση...

Ὅλοι λίγο-πολὺ ξέρετε τὶ εἶναι... Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς θἄχετε ἀντικρύση τὴν μορφή της...

Καὶ οἱ πιὸ πολλοὶ θὰ σταθήκατε ἐπικριτές μας...

Οἱ προϊστάμενοί μας μᾶς συνιστοῦν νὰ τὴν ἀποφεύγουμε... Κι' ὅμως ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἀλλοιῶς... Μὴν μᾶς κρατᾶτε κακία... Γιὰ τὸ καλό σας καταφεύγουμε σ' αὐτὸ τὸ σκληρὸ μέσον.

Κάθε μιὰ 'Αστυνομικὴ Διάταξη ἔχει καὶ ἕναν ἀντικειμενικὸ σκοπό...'Εκ πρώτης ὄψεως ἴσως νὰ μὴν φαίνεται...'Αλλὰ γιὰ ἕναν καλῆς πίστεως ἄνθρωπο ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ὠφέλεια εἶναι φανερή... Εὔκολο εἶναι γιὰ μᾶς νὰ παραβλέπουμε, πάντα νὰ παραβλέπουμε. Γινόμαστε ἔτσι πιὸ δημοφιλεῖς...'Αλλὰ ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὸν ὅρκο ποὺ δώσαμε κι' ἀπὸ τὴν ὑπαλληλική μας συνείδηση... Μὲ λύπη καταφεύγουμε σ' αὐτὸ τὸ ὀδυνηρὸ μέσο. Πιστέψετέ το. Λέω τὴν ἀλήθεια... Γυμνὴ τὴν ἀλήθεια, χωρὶς φόβο καὶ χωρὶς πάθος... 'Αλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε ἀλλοιῶς...

Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὶ συνέβη σήμερα μὲ κάποιον συνάνθρωπό μου...ἕνα καλὸ παιδὶ ποὺ ἐργαζόταν ὡς εἰσπράκτορας σ' ἕνα λεωφορεῖο τῆς γραμμῆς Πατησίων καὶ βγάλτε μόνοι σας τὰ συμπεράσματα ποὺ χρειάζονται...

Κώστας λέγεται...Κι' εἶναι ἡλικίας γύρω στὰ 25 χρόνια...Τύπος ἐνθουσιώδης καὶ ἐπιπόλαιος, ἀλλὰ κατὰ βάθος καλός...

Τὸν γνώρισα πρὶν ἕξη μῆνες, ἕνα ἀπόγευμα ποὺ ἔκανα ὑπηρεσία στὴν ὁδὸν Πατησίων...'Η γνωριμία μας ἦταν καθαρὰ ὑπηρεσιακή...Καὶ τὴ θυμήθηκα σήμερα νοσταλγικὰ καθὼς τὸν φέρανε κρατούμενο στὸ Τμῆμα γιὰ ἀνθρωποκτονία ἐξ ἀμελείας...

'Ο Κώστας λοιπὸν ἦταν τύπος καὶ ὑπογραμμὸς στὴ δουλειά του. Γι' αὐτὸ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι οἱ προϊστάμενοί του.

'Εκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ ἔκανα ὑπηρεσία παρετήρησα ὅτι εἶχε ξεχάσει τὴν πίσω πόρτα τοῦ λεωφορείου ἀνοικτή, ἂν καὶ ἦταν τὸ αὐτοκίνητο γεμᾶτο.

Τὸν σταμάτησα λοιπὸν καὶ τοῦ ὑπέδειξα νὰ κλείση τὴν πόρτα. 'Υπάκουσε πρόθυμα.

'Αλλὰ μετὰ δυὸ ἡμέρες πάλι τὰ ἴδια. Τὸν ξανασταμάτησα καὶ τοῦ ὑπενθύμισα (ξανὰ φιλικὰ) τὴν ὑπόδειξή μου. Καὶ πάλι ὑπάκουσε πρόθυμα.

Τρίτη φορὰ τὸν κατέλαβα νὰ διατηρῆ ἀνοικτὴ τὴν πίσω πόρτα καὶ τέταρτη καὶ πέμπτη, καὶ ἕκτη, καὶ ἕβδομη. Τοῦ ἔκανα συνέχεια προφορικὲς συστάσεις μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ συμμορφωνότανε τελικά. Ὅταν ὅμως βεβαιώθηκα ὅτι ἐξακολουθοῦσε νὰ δείχνη τὴν ἴδια ἐπικίνδυνη ἀμέλεια, ἔβγαλα τὸ σημειωματάριό μου καὶ σημείωσα τὰ στοιχεῖα του, τοῦ δήλωσα συγχρόνως ὅτι ἐπειδὴ πιστεύω ὅτι θὰ μ' ἀκούση περιορίζομαι νὰ τοῦ κάνω μία γραπτὴ σύσταση—ὅπως μοῦ δίνει τὸ δικαίωμα ἡ ὑπηρεσία μου. 'Αλλὰ ὁ Κώστας δὲν ἐννοοῦσε νὰ συμμορφωθῆ. Τέσσερις γραπτὲς συστάσεις τοῦ ἔκανα καὶ οἱ προϊστάμενοί του δυσφόρησαν:

«Ὄχ! βρὲ ἀδελφέ! Ὅλο τὸν ἴδιο καὶ τὸν ἴδιο. Κανένα ἔγκλημα κάνει; Τὶ τοῦ κολλᾶς κάθε τόσο καὶ λιγάκι; Πεισματικὰ τὸ πῆρες τὸ ζήτημα;»

Ἔδωσα ἐξηγήσεις, ἀλλὰ δὲν μὲ κατάλαβαν.

Τότε πῆρα τὸν Κώστα ἕνα βράδυ μόλις σχόλασε καὶ τὸν πῆγα σ' ἕνα καφενεῖο, τοῦ πρόσφερα καφὲ καὶ τοῦ ἐξήγησα ὅτι ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα μπορεῖ νὰ

πέσῃ κάποιος ἀφηρημένος σὲ μιὰ ἀπότομη στάση τοῦ αὐτοκινήτου καὶ νὰ πάῃ φυλακή. Ἀλλὰ τὸ πιὸ σοβαρὸ εἶναι ὅτι μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία νὰ χάσῃ ἕνας ἄνθρωπος τὴ ζωή του.

Ἐφάνηκεν ὅτι πρόσεξε τὰ λόγια μου κι' ἔφυγε ἀμίλητος καὶ σκεφτικός.

Ἀλλὰ νά τον πάλι!... σὲ μιὰ βδομάδα—κάπου ἐκεῖ γύρω στὰ μεσάνυχτα κι' ἐνῶ τὸ λεωφορεῖο ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμᾶτο ἐπιβάτες—ὁ Κώστας ξέχασε πάλι τὴν πόρτα ἀνοικτή. Τότε τοῦ ἔκανα μήνυση καὶ ἐμνημόνευσα ὅτι προηγουμένως τοῦ εἶχα κάνει συστάσεις χωρὶς νὰ συμμορφωθῇ. Ὁ τότε διαχειριστὴς τῆς γραμμῆς του ἦλθε στὸ Τμῆμα καὶ μὲ βρῆκε θυμωμένος: «Μὰ ἐπὶ τέλους, γιατὶ τὸ κυνηγᾶς αὐτὸ τὸ παιδί;» μὲ ρώτησε...

Καὶ πάλιν ἔδωσα ἐξηγήσεις ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔγινα πιστευτός.

Στὸ Δικαστήριο ὁ Κώστας εἶπε ὅτι τὸν κυνηγοῦσα γιατὶ εἶχαμε προηγούμενα, ἀλλὰ παρὰ τὰ λόγια του καταδικάστηκε μὲ τὴ βαρύτερη ποινὴ αὐτῆς τῆς παραβάσεως. Τὸν ξαναβρῆκα καὶ τοῦ δήλωσα ὅτι δὲν τοῦ κρατῶ κακία γιὰ ὅσα εἶπε στὸ Δικαστήριο καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μὲ ἀκούσῃ ἐπὶ τέλους.

Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐφάνηκε ὅτι μ' ἄκουσε.

Κι' ἔβλεπα τὸ λεωφορεῖο κλειστό, κατάκλειστο νὰ διαβαίνῃ στὴν Πατησίων καὶ τὸν Κώστα νὰ μὲ χαιρετᾶ φιλικὰ μέσα ἀπ' τὸ τζάμι...

***

Ἔτσι ἔμειναν τὰ πράγματα ὡς σήμερα...ὡς σήμερα τὸ μεσημέρι...

Σήμερα λοιπὸν τὸ μεσημέρι ἦλθε δυστυχῶς ἡ δικαίωση τν λόγων μου. Λυπᾶμαι Κώστα, ποὺ λέω αὐτὸ τὸ κακὸ ποὺ σὲ βρῆκε, δ ι κ α ί ω σ η, ἀλλὰ συνδέεται μὲ ὁλόκληρη τὴν Ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία καὶ χωρὶς νὰ σοῦ κακοφανῇ θὰ σὲ φέρω γιὰ παράδειγμα στοὺς ἄλλους. Ὄχι διὰ νὰ θριαμβολογήσω. Ἀλλὰ γιὰ νὰ προστατέψουμε κι' ἄλλους πολλοὺς συναδέλφους σου ποὺ δείχνουν τὴν ἴδια ἐγκληματικὴ ἀμέλεια, παίζοντας μὲ τὶς ζωὲς τῶν ἄλλων.

Φίλος μου εἶσαι—καὶ θὰ μείνῃς πάντα φίλος μου—ὅσα κι' ἂν λένε οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ εἶσαι λικάκι ἀδικαιολόγητος, γιατὶ περιφρόνησες τὰ λόγια μου ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλο σκοπὸ ἀπὸ τὸ νὰ προφυλάξουν καὶ σένα καὶ τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων.

Ἂν μ' ἄκουγες τότε δὲν θἄκλαιγες σήμερα σὰν μωρὸ κυνηγημένος ἀπὸ τὴ συνείδησή σου μέσα στὸ Τμῆμα, οὔτε καὶ θὰ σχιζόταν ἡ καρδιὰ τῆς δυστυχισμένης τῆς μανούλας σου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τὴ βρῆκε...

Ἀλλὰ ἂς ξανάρθω στὸ λεωφορεῖο τὸ γεμᾶτο κόσμο αὐτὸ τὸ μεσημέρι ποὺ βαίνει στὴν ὁδὸν Πατησίων μὲ ἀνοικτὴ τὴν πίσω πόρτα γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησεν ὁ Κώστας.

Πρὶν φτάσει σὲ μιὰ πλατεῖα, κάποιο ἐμπόδιο παρουσιάστηκεν ἄξαφνα μπροστά του...ὁ ὁδηγὸς φρενάρισε ἀπότομα, τὸ αὐτοκίνητο τραντάχτηκεν κι' ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἕνα κορίτσι ὁλόδροσο, μιὰ 16χρονη κοπελίτσα, γλυκειὰ σὰν Ἄγγελος τινάχτηκεν ἔξω, κτύπησε στὸν ἀπέναντι ἠλεκτρικὸ στῦλο καὶ ἔπεσε αἱμόφυρτη στὸ πεζοδρόμιο...Ἡ πληγὴ ἦταν θανατηφόρα τὸ κεφάλι της εἶχε ἀνοίξει...Ἡ αἱμορραγία ἦταν ἀκατάσχετη. Καὶ πρὶν προλάβῃ νὰ φτάσῃ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Σταθμοῦ Α' Βοηθειῶν ἔγειρε τὸ κεφαλάκι της καὶ ξεψύχησε ἐνῶ τὰ ἀνοιχτὰ μάτια της κοίταζαν πάντα μὲ παράπονο τὸν εἰσπράκτορα ποὺ ἀπέναντί της ἔνοιωθε νὰ τοῦ σαλεύῃ τὸ λογικό.

Ὅταν ἔφεραν τὸν Κώστα στὸ Τμῆμα, ἤμουνα τηλεφωνητής. Μόλις μὲ εἶδε ἔπεσε στὴν ἀγγαλιά μου καὶ ξέσπασε σ' ἕνα σπαραχτικὸ κλάμμα, ἐνῶ ἀσυνάρτητες φράσεις ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ ὠχρὰ χείλη του!

«...Γιατὶ νὰ μὴν σ' ἀκούσω; Μοῦ τὄχες πῆ! Γιατὶ δὲν μοῦκανες κι' ἄλλες μηνύσεις; Πῶς θὰ ζήσω; Ἡ μάννα μου θὰ πεθάνῃ ὅταν τὸ μάθῃ...»

Κι' ἡ μάννα του δυστυχῶς τὄμαθε. Κι' ἦλθε ἀναμαλλιασμένη στὸ Τμῆμα.

Τὸ θέαμα ἦταν σπαραχτικό. Κρατούσαμε ὅλοι τὶς ἀναπνοές μας..Στὸ Τμῆμα ἁπλώθηκε μιὰ ἀπέραντη συμπόνοια γιὰ τὸ δύστυχο παλληκάρι ποὺ ἔγινε ἄθελά του φονηᾶς..."Αδικα προσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω. "Αδικα προσπάθησα νὰ μετριάσω τὸν πόνο του.

"Εφυγα γιατὶ δὲν ἄντεχα ἄλλο...

Ναί! Πονᾶνε καμμιὰ φορὰ κι' οἱ ἀστυφύλακες...

Καὶ κλαῖνε κρυφὰ μαζί σας σὲ κάτι τέτοιες στιγμές...

"Ηλθα στὴν καμαρούλα μου νὰ συγκεντρώσω τὶς σκέψεις μου, νὰ βρῶ ἕνα τρόπο νὰ τὸν βοηθήσω.

Αὐτὸ ἐκεῖ τὸ δεματάκι ποὺ εἶναι πάνω στὸ τραπέζι μου εἶναι γιὰ τὸν Κώστα, τὸν ἄτυχο φίλο μου ποὺ εἶπε στὸ Δικαστήριο ὅτι τὸν κυνηγῶ. Τοῦ ἔχω μέσα τσιγάρα, λίγο κέϊκ ἀπ' αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ ἀδελφή μου σήμερα κι' ἕνα βιβλιαράκι Χριστιανικὸ γιὰ ὅσους πονοῦν...

Θὰ πάω σὲ λίγο νὰ τὸν βρῶ στὸ κρατητήριο. Θὰ ξενυχτίσω μαζί του.

Μὰ πρῶτα θέλω νὰ ζητήσω λίγη βοήθεια ἀπὸ τὸ εἰκόνισμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔχω πάνω στὸ κρεβάτι μου. Μονάχα ἐκεῖνος μπορεῖ νὰ μὲ καταλάβῃ καὶ ν' ἀπαλύνῃ τὸν πόνο του.

'Αλλὰ πρὶν φύγω θέλω νὰ σᾶς ἱκετεύσω.

'Ακοῦτε μας. 'Ακοῦτε τὴ φωνή μας πάντα. Ποτὲ δὲν θέλουμε τὸ κακό σας. Σᾶς ἀγαποῦμε.

Ναί! Σᾶς ἀγαποῦμε ὅλους σας πολύ...πολύ...μὰ πάρα πολύ. Σᾶς τὸ ὁρκίζουμαι στὸν θεὸ ποὺ πιστεύω.

"Ενας 'Αστυφύλακας
Σ. Κ. Π.

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

«Σύντροφοι», λέει μιὰ μέρα ὁ Πρόεδρος τοῦ γεωργικοῦ συνεταιρισμοῦ μιᾶς ἀπὸ τὶς χῶρες τοῦ Παραπετάσματος, «αὔριο εἶναι ἡ τρίτη ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τοῦ Συνεταιρισμοῦ μας. Τὶ θὰ λέγατε ἂν σφάζαμε μερικὲς χῆνες γιὰ νὰ τὴ γιορτάσωμε;»

«Καὶ τὶ φταῖνε οἱ χῆνες;», ρωτάει μὲ ἀφέλεια ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς, «μήπως αὐτὲς τὸν ἵδρυσαν;».

ΜΑΡΙΧΟΥΑΝΑ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΩΝ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΩΝ

Ὑπὸ NORMAN DANIELS, κατὰ μετάφρασιν κ. Γ. ΚΟΜΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

—Θαυμάσια, ἀπήντησε ὁ Σλὶμ. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ θὰ τοὺς πάρω μέσα. Καὶ τώρα, ἀκοῦστε ἐδῶ σεῖς οἱ δυό. Καὶ μιὰ κίνηση ἂν κάνετε, θὰ σᾶς ρίξω, καὶ δὲν πρόκειται νὰ πάῃ στὸν ἀέρα. Ὁ κόσμος θὰ εἶναι πολὺ καλύτερος χωρὶς τέτοια καθάρματα σὰν ἐσᾶς. Προχωρῆστε καὶ οἱ δυὸ πρὸς τὸ μέρος μου μὲ τοὺς καρπούς τεντωμένους μπροστά...Μπάρμπα—Πῆτερ, μοῦ κάνεις τὴ χάρη νὰ τοὺς περάσῃς τὰ βραχιολάκια;

—Σὲ καλό σου, παλληκάρι, τὶ ἔπαθες; μουρμούρισε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κακοποιούς. Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, ἄσε μας νὰ φύγουμε γιατὶ μ' αὐτὸ σκάβεις τὸ λάκκο σου. Θὰ σὲ καθαρίσουν οἱ σύντροφοι καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ κλάψῃ...

—Ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς, συμπλήρωσε ὁ Σλίμ, τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀκοῦτε τὸν δικαστὴ νὰ σᾶς στέλνῃ στὴ φυλακὴ γιὰ καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια. Ἀφῆστε τὶς κουβέντες καὶ προχωρῆστε, μὴ σᾶς ἀρχίσω καὶ στὸ ξύλο.

Ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἕνα αὐτοκίνητο ἀκούστηκε νὰ κορνάρῃ ἀνυπόμονα. Μέσα στὴν ταραχή, κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι μιὰ πολυτελέστατη λιμουζίνα εἶχε σταθῆ ἔξω ἀπὸ τὴν ἀντλία τῆς βενζίνας. Στὸ ἄκουσμα τοῦ κλάξον, ἀσυναίσθητα σχεδόν, ὁ Πῆτερ Βάρρελ κινήθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Ἡ Γκλόρια πλησίασε λίγο πρὸς τὸ μέρος του καὶ ὁ Σλὶμ ἔρριξε μιὰ λοξὴ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Θυμόταν καθαρὰ τὶ εἶχε συμβῆ στὸν Μπὶγκ Μάϊκ καὶ δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ σὲ καμμιὰ παγίδα.

Μὰ τὸ μισὸ αὐτὸ δευτερόλεπτο ποὺ χαλάρωσε τὴν προσοχή του ἔδωσε στοὺς δυὸ κακοποιοὺς τὴν εὐκαιρία ποὺ περίμεναν. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἅρπαξε τὴ Γκλόρια καὶ τὴν ἔφερε μπροστά του, σὰν ἀσπίδα. Ὁ ἄλλος ὥρμησε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο, δίνοντας στὸ πέρασμά του ἕνα δυνατὸ χτύπημα στὸν Πῆτερ Βάρρελ, ποὺ τὸν πέταξε ζαλισμένον στὸ πάτωμα.

—Πυροβόλησε λοιπόν, τὶ κάθεσαι; φώναξε στὸν Σλὶμ ἐκεῖνος ποὺ κρατοῦσε τὴ Γκλόρια. Ἡ σφαῖρα σου θὰ τρυπήσῃ πρῶτα τὴν κοπέλλα...καὶ βλέπουμε μετὰ... Θὰ ξαναγυρίσω ὅμως παλληκάρι μου. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, θὰ γκρεμίσω αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καὶ μετὰ θὰ λογαριαστοῦμε καὶ μαζί.

Μὲ δυσκολία ὁ Σλὶμ συγκράτησε τὴ λύσσα του. Τὸ δάχτυλό του ἔσφιγγε σταθερὰ τὴ σκανδάλη τοῦ περιστρόφου του, μὰ δὲν μποροῦσε νὰ τραβήξῃ, τουλάχιστον χωρὶς νὰ σκοτώσῃ τὴ Γκλόρια. Ἔρριξε μιὰ ματιὰ πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ κακοποιοῦ. Ὁ ὁδηγὸς τῆς πολυτελοῦς λιμουζίνας στεκόταν μὲ τὰ χέρια στὸν ἀέρα, πλάϊ στὸ αὐτοκίνητό του, ἐνῶ ὁ δεύτερος λαθρέμπορος εἶχε ἀνέβῃ στὸ τιμόνι. Ἡ Γκλόρια προσπαθοῦσε μὲ δυνατὲς κινήσεις παλεύοντας νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακοποιοῦ, μὰ χωρὶς νὰ καταφέρνῃ τίποτε. Κλωτσῶντας δεξιὰ κι' ἀριστερά, τὴν ἔσερνε πρὸς τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ πίσω πόρτα του ἄνοιξε, μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ κακοποιὸς ποὺ τὴν κρατοῦσε ἔκανε ἕνα μοιραῖο λάθος. Πάτησε τὸ ἕνα του πόδι μέσα στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀνασηκώθηκε γιὰ νὰ μπῇ, χωρὶς νὰ σηκώσῃ συγχρόνως, μαζί του καὶ τὴν Γκλόρια. Τὸ περίστροφο τοῦ Σλὶμ ἐκπυρσοκρότησε. Μιὰ κόκκινη τρύπα φάνηκε ἀμέσως στὸ μέτωπο τοῦ λαθρεμπόρου, ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Γκλόρια, ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια του πέφτοντας, κυλίστηκε γρήγορα χάμω, ἐνῶ ἔβγαζε μιὰ τρομακτικὴ στριγγλιά. Ὁ κακοποιὸς ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σὰν μετέωρος στὸν ἀέρα καὶ μετὰ ἔπεσε στὸ

δρόμο ἀκίνητος. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ σύντροφός του πάτησε μὲ δύναμη τὸ γκάζι καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἀπομακρύνθηκε ὁλοταχῶς.

Μὲ δυὸ πηδήματα ὁ Σλὶμ βρέθηκε στὸ δρόμο καὶ ἄδειασε τὸ περίστροφό του ἐπάνω στὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἀπομακρυνόταν ὁλοταχῶς. Ἕνα κομμάτι λάστιχο φάνηκε νὰ τινάζεται ἀπὸ τὴ μιὰ ἀπὸ τὶς πίσω ρόδες, μὰ κανένα λάστιχο δὲν ἔσκασε καὶ ἡ λιμουζίνα ἐξακολούθησε νὰ ἀπομακρύνεται. Γυρίζοντας πίσω, ὁ Σλὶμ κύτταξε τὸν πληγωμένο κακοποιό. Ἦταν νεκρός. Ὁ Πῆτερ Βάρρελ κρατοῦσε τὸ πονεμένο του κεφάλι καὶ ἡ Γκλόρια τὸν ὑποστήριζε, βοηθῶντας τον νὰ μπῇ στὸ μπάρ.

Ὁ ἰδιοκτήτης τῆς λιμουζίνας ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ φάνηκαν τὰ ἄσπρα του μαλλιὰ καὶ ἕνα μέτωπο μουσκεμένο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα. Σκούπισε τὸ μέτωπό του μὲ τὸ χέρι του καὶ τρεμούλιασε.

—Νομίζω πὼς εἴμαστε τυχεροὶ ποὺ βρισκόσουν ἐδῶ, παλληκάρι μου, εἶπε, ἀλλοιῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἔχουμε σκοτωθῇ ὅλοι μὲ τὸ κακὸ ποὺ ἔγινε.

—Βέβαια, βέβαια, ἀπάντησε σὰν ἀφηρημένος ὁ Σλίμ. Ἐλᾶτε τώρα μέσα, νὰ μοῦ δώσετε μιὰ περιγραφὴ τοῦ αὐτοκινήτου σας ὥστε νὰ τὴν τηλεφωνήσω ἀμέσως γιὰ νὰ μεταδοθῇ σὲ ὁλόκληρη τὴν Πολιτεία.

—Τὸ ὄνομά μου εἶναι Τζὲντ Τζάρβις, εἶπε ὁ νεοφερμένος. Μένω στὴν Λευκὴ ἀγροικία, καμμιὰ εἰκοσαριὰ χιλιόμετρα πιὸ πέρα. Θὰ σᾶς ἤμουν ὑποχρεωμένος ἂν μπορούσατε νὰ μοῦ βρῆτε τὸ αὐτοκίνητό μου. Τὸ πλήρωσα τελευταῖα, δυὸ χιλιάδες δολλάρια.

—Θὰ τὸ βροῦμε, μὴ φοβᾶστε, ὑποσχέθηκε ὁ Σλὶμ Λούϊς.

Εἰδοποίησε μὲ τὸ τηλέφωνο τὸ ἀρχηγεῖο καὶ κάθησε γιὰ λίγο σὲ μιὰ καρέκλα, παρακαλῶντας ἀπὸ μέσα του νὰ ἦταν μαζί του ὁ Σκότ. Ὁ Πῆτερ Βάρρελ ἔκανε ἕναν μορφασμὸ πόνου, καθὼς ἡ Γκλόρια ἔβαζε ἰώδιο στὶς πληγές του.

—Αὐτὸς ὁ δρόμος ἔχει καταντήσει φόβος καὶ τρόμος, εἶπε. Δὲν μπορεῖ πιὰ κανεὶς νὰ ζήσῃ τίμια ἐδῶ πέρα. Στὴν ἀρχή, μιὰ ὁμάδα ἀπὸ κακοποιοὺς μοῦ κουβαλήθηκε ἐδῶ καὶ μοὺ ζήτησαν νὰ πουλάω τὰ βρωμο-τσίγαρά τους μὲ τὴ μαριχουάνα. Δεκαοχτὼ χρόνια ἔχω αὐτὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ποτέ μου δὲν πούλησα τίποτα ποὺ νὰ εἶναι ἀντίθετο μὲ τὴ συνείδησή μου. Ὕστερα, ἔρχονται κάτι ἄλλοι καὶ μοῦ λένε πὼς ἂν πάρω τσιγάρα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, θὰ μοῦ γκρεμίσουν τὸ μαγαζί...

—Θὲς νὰ πῆς, ρώτησε ὁ Σλίμ, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἄλλη συμμορία ποὺ πουλάει ναρκωτικά; Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, θὰ τὸν μεταβάλουν σὲ πεδίο μάχης τὸν τόπο. Αὐτοὶ οἱ λαθρέμποροι πολεμοῦν σὰν λυσσαμένοι ὅταν καμμιὰ ἄλλη συμμορία ἐπιχειρήσῃ νὰ πατήσῃ τὰ χωράφια τους. Μὲ συγχωρεῖτε μιὰ στιγμὴ νὰ τηλεφωνήσω.

Μὰ στὸ Ἀρχηγεῖο ὁ ταγματάρχης Νίκολς ἄκουσε τὴν ἀναφορὰ τοῦ Σλὶμ χωρὶς ἄλλα σχόλια ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ἐπαινετικὴ φράση γιὰ τὴν καλὴ δουλειὰ ποὺ εἶχε κάνει ὁ Σλίμ.

Μετὰ τὸ τηλεφώνημα, ὁ Σλὶμ βγῆκε στὸ δρόμο καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τὸ πτῶμα τοῦ κακοποιοῦ, ἐνῶ ὁ Τζὲντ Τζάρβις τὸν παρακολουθοῦσε.

—Δὲν καταλαβαίνω καλὰ τί εἶναι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ γιατὶ γίνεται, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τζάρβις, μὰ φαντάζομαι πὼς θὰ πρόκειται γιὰ κάτι σπουδαῖο, γιὰ νὰ τσακώνονται δυὸ συμμορίες γι' αὐτό. Ἐσεῖς στὴν ἀστυνομία δὲν ἔχετε καμμιὰ ἰδέα γιὰ τὸ ποιὸς διευθύνει αὐτὸ τὸ λαθρεμπόριο;

—Ὄχι, ἀπήντησε ὁ Σλίμ. Ἡ πρώτη συμμορία ἐνεργεῖ στὰ φανερὰ καὶ κακομεταχειρίζεται τοὺς καταστηματάρχες, ἂν ἀρνηθοῦν νὰ πουλήσουν τὰ τσιγάρα μὲ τὴν μαριχουάνα. Τὸ κακὸ εἶναι πὼς δὲν εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἀρνοῦνται. Βλέπετε, ἡ ὑπόθεση αὐτὴ ἀφήνει εὔκολο καὶ σημαντικὸ κέρδος καὶ δὲν τὸ παραμερίζει κανεὶς εὔκολα. Καὶ ἔχουν στὴ διάθεσή τους ἀρκετοὺς παλιανθρώπους σὰν αὐτὸν ἐδῶ ποὺ φροντίζουν νὰ πουλιέται τὸ ναρκωτικό, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἔχει στοὺς νέους. Ὕστερα, φροντίζουν ὥστε καὶ ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς

ἀνθρώπους τους πιαστῆ μόνος ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, νὰ κλείνουν τὸ στόμα του ὥστε νὰ μὴ μιλάῃ. Μὰ νὰ εἶσθε βέβαιος πὼς ἂν τὸν εἶχαν πιάση ζωντανὸν αὐτὸν ἐδῶ, θὰ εἶχαν φροντίσει ὁπωσδήποτε νὰ τὸν ξεκάνουν, ἔστω κι' ἂν διακινδύνευαν νὰ πάῃ φυλακὴ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τους γιὰ φόνο.

Τελειώνοντας τὴ φράση του ὁ Σλὶμ ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητό του. Ὁ Τζάρβις μπῆκε πίσω του καὶ κάθησε σκεπτικὸς στὸ πίσω κάθισμα, ἐνῶ ὁ Σλὶμ ἔβαζε μπρὸς καὶ ἔπαιρνε τὸ δρόμο πρὸς τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Τζάρβις.

—Ξέρεις, κύριε ἀστυφύλακα, νομίζω...νομίζω πὼς ὁ συνάδελφός σας ποὺ ἔχει χαθῆ βρίσκεται κρυμμένος σ' ἕνα παλιὸ ἐρημικὸ σπίτι, δυὸ περίπου χιλιόμετρα μακρύτερα ἀπὸ τὴ φάρμα μου, εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Τζάρβις.

Τὸ πόδι τοῦ Σλὶμ πάτησε ἀπότομα τὸ πεντάλι τοῦ φρένου καὶ τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.

—Πέστε μου, τὶ ξέρετε; παρακάλεσε.

—Νὰ σοῦ πῶ, παλληκάρι μου, γιὰ νὰ φτάσω, ἀπὸ τὸ δημόσιο δρόμο, στὴ φάρμα μου, χρησιμοποιῶ ἕναν ἀρκετὰ μακρὺ καὶ γεμᾶτο στροφὲς καρρόδρομο. Σὲ ἕνα σημεῖο του, στὴ μέση τοῦ δρόμου πρὸς τὸ σπίτι μου, ὑπάρχει μιὰ διασταύρωση. Ὁ δεύτερος δρόμος ποὺ ξεκινάει ἀπὸ κεῖ ὁδηγεῖ σ' ἕνα παλιὸ καὶ ἐγκαταλελειμμένο ἀπὸ καιρὸ σπίτι. Τὶς δυὸ ὅμως τελευταῖες μέρες, παρατήρησα ἴχνη ἀπὸ τροχοὺς αὐτοκινήτου νὰ παίρνουν τὴν κατεύθυνση τοῦ ἐρημικοῦ αὐτοῦ δρόμου. Φαίνεται καθαρὰ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἔχουν περάσει πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πὼς δὲν μένει πιὰ κανεὶς στὸ σπίτι αὐτό.

—Κύριέ μου, φώναξε μὲ ἀνυπομονησία ὁ Σλίμ, μοῦ δίνετε μιὰ σπουδαία πληροφορία. Πάω νὰ ψάξω ἀμέσως ἐκεῖ. Θέλετε μήπως νὰ πᾶμε μαζί;

—Θἄθελα εὐχαρίστως, ἂν δὲν ἐπρόκειτο νὰ πέσουν πιστολιές, ἀπήντησε ὁ Τζάρβις κουνώντας τὸ κεφάλι. Εἶμαι πολὺ γέρος πιὰ γιὰ τέτοιες ἱστορίες. Μὰ πάντως, βρίσκεται στὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι μου. Θὰ σᾶς δείξω τουλάχιστον τὸ μέρος. Μὰ δὲν νομίζετε πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχετε καὶ καμμιὰ βοήθεια;

—Ὅταν ἐξετάσω τὸ σπίτι, θὰ ἰδῶ πόσοι ἄνδρες χρειάζονται, ἀπήντησε ὁ Σλίμ. Ἐξ ἄλλου ἡ ἔφοδός μας θὰ εἶναι καλύτερα νὰ γίνῃ νύχτα. Θὰ ρίξω μόνο μιὰ ματιὰ τώρα γιὰ ν' ἀντιληφθῶ τὴν κατάσταση.

Ὁ Τζάρβις τὸν ὡδήγησε ὡς τὴ διασταύρωση τῆς δημοσίας ὁδοῦ μὲ τὸν καρρόδρομο. Ἐκεῖ, σταμάτησαν τὸ αὐτοκίνητο κρυμμένο πίσω ἀπὸ μιὰ πυκνὴ συστάδα δένδρων καὶ θάμνων καὶ προχώρησαν πεζῇ στὸν καρρόδρομο ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ συνάντησαν ἕναν δεύτερο, στενώτερο δρόμο, ποὺ ἔστριβε πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ χωνόταν στὰ πυκνὰ δένδρα.

—Εἶναι περίπου χίλια πεντακόσια μέτρα ἀπὸ δῶ, εἶπε ὁ Τζάρβις. Μά...ἂν δὲν σᾶς πειράζῃ...θὰ προτιμοῦσα...νομίζω πὼς εἶναι καλύτερα νὰ περιμένω ἐδῶ. Χρειάζονται νειάτα γιὰ νὰ τὰ βάλῃ κανεὶς μὲ τὶς σφαῖρες καί, ὕστερα ἀπὸ ὅτι εἶδα στοῦ Πῆτερ Βάρρελ, νομίζω πὼς θἄχουμε πάλι ἄγριο πιστολίδι. Μά...γιὰ στάσου...τώρα ποὺ τὸ σκέπτομαι...θὰ ἔρθω μαζί σου ὡς ἕνα μέρος τοῦ δρόμου. Μπορεῖ νὰ μὲ χρειαστῇς γιὰ νὰ εἰδοποιήσω γιὰ βοήθεια.

Ὁ Σλὶμ κούνησε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ προχώρησαν μὲ γρήγορο βῆμα στὸν στενὸ δρόμο. Ἕνα μισογκρεμισμένο παληὸ ἐρημικὸ ἀγροτικὸ σπίτι φάνηκε σὲ λίγο μπροστά τους, φωτισμένο παράξενα ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου ποὺ βασίλευε. Ὁ Σλὶμ τράβηξε τὸ πιστόλι του, ξαπλώθηκε χάμω καὶ ἔδωσε ψιθυριστὰ διαταγὲς στὸν Τζάρβις.

—Ἐσεῖς μείνετε ἐδῶ. Ἐγὼ θὰ πλησιάσω καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ καταλάβω πόσοι εἶναι. Ἂν ἀκούσετε πιστολιές, τρέξτε γιὰ βοήθεια. Πάρτε τὸ αὐτοκίνητό μου.

(Συνεχίζεται)

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 69

Περὶ ἀντικαταστάσεως τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 63 Κανονισμοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος «περὶ κανονισμοῦ στολῆς Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῶν Ἀρχιφυλάκων, Ὑπαρχιφυλάκων, Ἀστυφυλάκων καὶ μαθητῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν».

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 7, παρ. 7 τοῦ κωδικοποιηθέντος Νόμου 4971)1931 «Περὶ Ἀστυνομίας Πόλεων» ἀντικαθιστῶμεν ὡς ἀκολούθως τὸ ἄρθρον 13 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 63 Κανονισμοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος «περὶ κανονισμοῦ στολῆς Ἀξιωματικῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τῶν Ἀρχιφυλάκων Ὑπαρχιφυλάκων, Ἀστυφυλάκων καὶ μαθητῶν τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν».

Ἄρθρον 13. Περιγραφὴ εἰδῶν στολῆς ὑπηρεσίας κατωτέρων

Ἡ στολὴ ἀρχ)κων. ὑπαρχ)κων καὶ ἀστ)κων καθορίζεται ὡς ἑξῆς:

1. Πηλίκιον: Τὸ πηλίκιον κατασκευάζεται ἐκ τοῦ ὑφάσματος τῆς στολῆς καὶ εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιον μὲ τὸ τῆς στολῆς ὑπηρεσίας τῶν ὑπαστυνόμων, δὲν φέρει τὴν περιβάλλουσαν τὴν στεφάνην βαθυκύανον ταινίαν, μεταξὺ ὅμως τῆς περιφερείας τοῦ κύκλου καὶ τῶν τεσσάρων συρραπτομένων τεμαχίων τοποθετεῖται σειρήτιον ἐξ ὑφάσματος μαλλίνου βαθέος κυανοῦ, διαστάσεων 0,002 μ.

2. Χιτώνιον: Τοῦτο ἀποτελεῖται ἐκ τῶν προσθίων φύλλων (προστερνίων), τῶν κομβίων, τῶν θυλακίων, τῶν ὀπισθίων φύλλων, τῶν χειρίδων, τῶν ἀκροπεριχειριδίων, τῶν ἐπιχειριδίων, τῶν διακριτικῶν τοῦ βαθμοῦ καὶ τοῦ ἀνοικτοῦ περιλαιμίου.

Τὰ πρόσθια φύλλα (προστέρνια): Ῥάπτονται πλαγίως καὶ ἄνω πρὸς τὰ ὀπίσθια φύλλα, ἐμπρὸς δὲ συνάπτονται πρὸς ἄλληλα διὰ μιᾶς σειρᾶς τεσσάρων μεγάλων ἐπαργύρων μεταλλικῶν κομβίων. Τὰ κομβία ῥάπτονται ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ προστερνίου, εἰς ἴσας ἀποστάσεις μεταξύ των καὶ εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἀνώτατον νὰ εὑρίσκεται κατὰ 0,06 μ. ἄνωθεν τῆς ξιφοειδοῦς ἀποφύσεως τὸ δὲ κατώτερον νὰ εἶναι ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς ζώνης. Ἐφ' ἑκάστου προστερνίου ὑπάρχει τὸ ἄνω ἐξωτερικὸν θυλάκιον. Τὰ δύο ἄνω ἐξωτερικὰ θυλάκια προσαρμόζονται διὰ ραφῆς ἐπὶ τῶν προσθίων φύλλων, φέρουσι δὲ κατὰ τὸ μέσον αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω πτυχὴν διπλῆν, ἐπιτρέπουσαν τὴν εὔρυνσιν τοῦ πλάτους αὐτῶν καὶ ἔχουσαν ὁλικὸν πλάτος 0,08, ὁρατὸν δὲ 0,04 μ. Τὰ θυλάκια ταῦτα ἔχουσι πλάτος 0,14 καὶ ὕψος 0,17 μ. Κλείονται ἄνωθεν διὰ πτερυγίων, ἅτινα ἀπολήγουσι κατὰ τὸ κάτω μέρος εἰς τρεῖς αἰχμὰς καὶ κομβοῦνται διὰ μικρῶν μεταλλικῶν κομβίων. Πρὸς τὸ ἀριστερὸν καὶ κάτω μέρος τοῦ θώρακος φέρει ἕτερον θυλάκιον ἐσωτερικὸν διὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἐπιδέσμου. Φέρει ὁμοίως δύο κάτω θυλάκια, ἀνὰ ἓν ἑκατέρωθεν παρὰ τὸ ἰσχίον, ἐσωτερικὰ εἰκονικὰ ἀπαρτιζόμενα μόνον ἐκ τῶν πτερυγίων, ἅτινα εἶναι ἐρραμμένα ἐπὶ τῶν προστερνίων χωρὶς νὰ κομβοῦνται.

Τὸ ὀπίσθιον μέρος τοῦ χιτωνίου, κατασκευάζεται ἐκ δύο φύλλων ὑφάσματος συρραπτομένων κατὰ τὴν ῥάχιν καὶ μέχρι τῆς ὀσφύος, κάτωθεν τῆς ὁποίας εἶναι ἀνοικτὸν καὶ ἄνευ κομβίων.

Αἱ χειρίδες ῥάπτονται κατὰ τὴν βάσιν αὐτῶν πρό τε τὰ πρόσθια καὶ ὀπίσθια φύλλα τοῦ χιτωνίου, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα αὐτῶν φέρουσιν ἐπιχειρίδια ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, ἐφ' ἑκάστου καὶ ἐπὶ τῆς ραφῆς τῶν ὁποίων εἰσὶν ἐστερεωμένα δύο μεταλλικὰ ἐπάργυρα κομβία.

Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρίδος ῥάπτονται δύο θηλεῖαι, τὸ κάτω ἄκρον τῶν ὁποίων ἀπέχει ἀπὸ τοῦ ἄκρου τῆς χειρίδος 0,03 μ. Αἱ θηλεῖαι αὗται ἔχουσι μῆκος 0,05 μ. ἑκάστη καὶ χρησιμοποιοῦνται πρὸς τοποθέτησιν τοῦ σήματος ὑπηρεσίας.

Περιλαίμιον: Τὸ περιλαίμιον τοῦ χιτωνίου εἶναι ἀνοικτὸν καὶ ἀναδεδιπλωμένον, διαστάσεων δὲ ἀναλόγων τοῦ ἀναστήματος καὶ τῆς σωματικῆς διαπλάσεως. Τὸ ἀνώτατον μέρος τῶν πτερυγίων τοῦ προσθίου ἀνοίγματος τοῦ χιτωνίου (πέττον) ἔχει πλάτος 0,10—0,12 μ. σχηματίζει δὲ γωνίαν μὲ τὸ ἄνοιγμα αὐτῆς πρὸς τὰ ἄνω.

3. Ἐπώμια: Κατασκευάζονται ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος μετὰ παραρραμμάτων βαθυκυάνου χρώματος. Ἐπ' αὐτῶν καὶ εἰς τὸ πρὸς τὸ περιλαίμιον ἄκρον ῥάπτεται ἀνὰ ἓν μικρὸν μεταλλικὸν κομβίον. Ἐσωτερικῶς παρεντίθεται διπλοῦν λινὸν ὕφασμα (καναβάτσο) ὥστε ἡ ὅλη ἐπωμὶς νὰ καθίστανται κατά τι δύσκαμπτος.

4. Ζωστήρ : Κατασκευάζεται ἐκ τοῦ ἰδίου μὲ τὴν στολὴν ὑφάσματος καὶ εἶναι σταθερῶς ἐρραμμένη ἐπὶ τοῦ χιτωνίου, πορποῦται δὲ μὲ πόρπην ὀρθογώνιον μεταλλικὴν λευκήν.

5. Περισκελίς : Λύτη εἶναι ὁμοία καθ' ὅλα μὲ τὴν μακρὰν περισκελίδα τῆς στολῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀξιωματικῶν, φέρει δὲ προσθέτως ἐσωτερικὸν θυλάκιον διὰ τὴν τοποθέτησιν τῆς ἀστυνομικῆς ράβδου.

6. Ὑποκάμισον μετὰ περιλαιμίου : Δέον νὰ εἶναι ἐξ ὑφάσματος ποπλὶν χρώματος μετρίως κυανοφαίου (γκρί).

7. Λαιμοδέτης (γραβάτα) : Δέον νὰ εἶναι ἐξ ὑφάσματος λινοῦ χρώματος μέλανος.

8. Ὑποδήματα : Κατασκευάζονται ἐκ μέλανος δέρματος (σεβροῦ ἢ ἀδιαβρόχου) μεθ' ἱμάντων, εἶναι δὲ χαμηλὰ (σκαρπίνια) ἄνευ ποικιλμάτων εἰς τὰ ἄκρα καὶ τὰ πλάγια.

9. Χλαίνη (μακρά) : Κατασκευάζεται ἐκ μελανοφαίου βαθέος χρώματος ἐριούχου ὑφάσματος καὶ σύγκειται ἐκ δύο προσθίων μερῶν καὶ ἑνὸς ὀπισθίου, συρραπτομένων πάντων μετὰ τοῦ περιλαιμίου. Τὰ δύο πρόσθια μέρη ἀναπτύσσονται καὶ ἐπαλλήλως σταυροῦνται ἀναλόγως τῆς σωματικῆς διαπλάσεως ἑκάστου. Ἡ ράχις σύγκειται ἐκ δύο φύλλων καὶ καταλήγει ἀπὸ τῆς ὀσφύος καὶ κάτω εἰς πτύχωσιν μετ' ἀνοίγματος, τοῦ ὁποίου τὸ μῆκος εἶναι 0,40—0,80 μ. ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος.

Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἀνοίγματος ράπτονται τρία μέχρι πέντε (ἀναλόγως τοῦ ἀναστήματος) μικρὰ μεταλλικὰ κομβία, ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τμημάτιον ἑρέας μετ' ἰσαρίθμων κομβιοδόχων πρὸς συναφὴν καὶ κόμβωσιν τοῦ ἀνοίγματος κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται τὰ κομβία. Ὄπισθεν ἐπὶ τῆς ὀσφύος καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου ἀφ' οὗ ἄρχεται τὸ ἄνοιγμα προσαρμόζεται πρόσθετος ζώνη, πλάτους 0,05 μ., μήκους δὲ ἀναλόγου τῆς σωματικῆς διαπλάσεως τοῦ φέροντος τὴν χλαίνην, ἐφ' ἧς τοποθετοῦνται τέσσαρα μεγάλα μεταλλικὰ κομβία.

Τὸ περιλαίμιον διπλοῦται πρὸς τὰ κάτω, εἶναι πλάτους 0,12 μ. ὄπισθεν καὶ 0,15 μ. εἰς τὰ πρόσθια ἄκρα, συνάπτεται δὲ ἔμπροσθεν διὰ μιᾶς ἐνετῆς. Τὸ μῆκος τῆς χλαίνης δέον νὰ εἶναι τοιοῦτον, ὥστε ἱσταμένου τοῦ φέροντος ταύτην νὰ φθάνῃ 0,10 μ. κάτωθεν τῆς ἐπιγονατίδος.

Ἑκατέρωθεν τοῦ κέντρου τοῦ θώρακος καὶ μὲ διαγώνιον κλίσιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ράπτονται ἀνὰ ἓξ (6) μεγάλα μεταλλικὰ ἐπάργυρα κομβία, ἅτινα κομβοῦνται εἰς ἀντιστοίχους κομβιοδόχας. Ἐφ' ἑκατέρου τῶν ὤμων φέρει ἐπώμια ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος μετὰ βαθυκυάνου παραρράμματος γύρωθεν καὶ ἑνὸς μεταλλικοῦ κομβίου.

Αἱ χειρίδες εἶναι ἁπλαῖ μὲ περιχειρίδια ἐκ τοῦ ἰδίου ὑφάσματος καταλήγοντα εἰς γωνίαν. Ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρίδος ράπτονται δύο θηλεῖαι πρὸς τοποθέτησιν τοῦ σήματος ὑπηρεσίας, οἵαι καὶ εἰς ἂς θέσεις αἱ τοιαῦται τοῦ χιτωνίου. Ἑκατέρωθεν καὶ εἰς τὸ ὕψος τῶν ἰσχύων κατασκευάζονται δύο ἐσωτερικὰ θυλάκια καλυπτόμενα διὰ πτερυγίων καταληγόντων εἰς τρεῖς γωνίας. Τὸ δεξιὸν θυλάκιον δὲν φέρει ἐσωτερικὸν σάκκον, ἀλλ' εἶναι διὰ τὴν ἐλευθέραν χρησιμοποίησιν τῆς ἀστυνομικῆς ράβδου καὶ τοῦ περιστρόφου. Ἡ χλαίνη φερομένη κομβοῦται ὑποχρεωτικῶς δι' ὅλων τῶν κομβίων.

10. Ἀδιάβροχον : Εἶναι οἷον τὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Σώματος, χρώματος μέλανος ἢ φαιοῦ. Οἱ ἀρχιφύλακες, ὑπαρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των δύνανται νὰ φέρωσι τὸ τοιοῦτον τύπου μπέρτας.

11. Διακριτικὰ βαθμοῦ ἀρχιφυλάκων καὶ ὑπαρχιφυλάκων : Ταῦτα φέρονται ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν χειρίδων τοῦ χιτωνίου καὶ τῆς χλαίνης εἰς τὸ μέσον τοῦ βραχίονος καὶ πρὸς τὸ πρόσθιον καὶ ἐξωτερικὸν τμῆμα αὐτοῦ, ἀποτελοῦνται διὰ τοὺς ἀρχιφύλακας ἐκ τριῶν καὶ διὰ τοὺς ὑπαρχιφύλακας ἐκ δύο ἀργυρῶν σειρήδων, πλάτους 0,012 μ. ἑκάστης ἐρραμμένων ἐπὶ ἑρέας βαθυκυάνου, ἐν εἴδει ὀξείας γωνίας μὲ τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὰ ἄνω. Ἡ ἀπόστασις τῶν σειρήδων τῶν δύο γωνιῶν μεταξύ των εἶναι 0,002 μ. τὸ δὲ μῆκος ἑκάστου τῶν σκελῶν τῶν γωνιῶν 0,07 μ.

12. Διακριτικὰ Πόλεων καὶ Ὑπηρεσιῶν : Πρὸς διάκρισιν τῶν Ὑπηρεσιῶν παρ' αἷς ὑπηρετοῦσιν οἱ ἀρχιφύλακες, ὑπαρχιφύλακες καὶ ἀρχιφύλακες φέρουσιν ἐπὶ τῶν ἐπωμίων εἰς τὸ πρὸς τὴν χειρίδα ἄκρον διακριτικὰ ἐξ ὑφάσματος ἑρέας (τσόχας) πλάτους 0,025 μ. καὶ μήκους ἀναλόλου τῆς ἐπωμίδος ὥστε νὰ συρράπτεται κάτωθεν αὐτῆς. Τὸ χρῶμα τῶν ἐπὶ τῶν ἐπωμίων διακριτικῶν τυγχάνει δηλωτικὸν τῶν πόλεων ἐν αἷς ἐδρεύουσιν αἱ Ὑπηρεσίαι παρ' αἷς οἱ ἀρχιφύλακες ὑπαρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες ὑπηρετοῦσι, καθορίζεται δὲ ὡς ἀκολούθως :

1) Ἀθηνῶν ΠΡΑΣΙΝΟΝ, 2) Πειραιῶς ΕΡΥΘΡΟΝ, 3) Πατρῶν ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΟΥ, 4) Κερκύρας ΚΥΑΝΟΥΝ καὶ 5) Ἀστυνομίας Τουρισμοῦ ΛΕΥΚΟΝ δι' ἁπάσας τὰς πόλεις.

Τὸ αὐτὸ τεμάχιον ἐρέας μὲ τὰς αὐτὰς διαστάσεις ἐπιρράπτεται καὶ εἰς τὰ ἐπώμια τῆς χλαίνης.

β) Ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐπωμίων τοῦ τε χιτωνίου καὶ χλαίνης ἐπιρράπτονται ἐν σειρᾷ, καθέτως πρὸς τὸ μῆκος τῆς χειρίδος, τὰ διακριτικὰ γράμματα τοῦ Τμήματος ἢ Ὑπηρεσίας παρ' ἣ ὑπηρετοῦσι καὶ ὁ αὔξων ἀριθμὸς ὑφ' ὃν εἶναι κατεχωρημένοι εἰς τὸ βιβλίον δυνάμεως τοῦ Τμήματος ἢ Ὑπηρεσίας, χωρὶς δι' αὐτῶν νὰ καλύπτεται τὸ διακριτικὸν πόλεως :

Τὰ διακριτικὰ γράμματα τῶν Ὑπηρεσιῶν εἶναι τὰ ἀκόλουθα :

1) Τοῦ Ἀρχ. Ἀστυν. Ρ.
2) Τοῦ Ἐπιτελ. Ἀστυν. Δ)νσεων Χ.
3) Τῶν Ἀστυν. Τμημάτων Α, Β, Γ, Δ, Ε, κλπ
4) Τῶν Τμημάτων Γεν. Ἀσφαλ. Κ.
5) Τῶν Τμημάτων Ἀγορανομίας Μ.
6) Τῶν Τμημ. Τροχ. Κινήσεως Τ.
7) Τῆς Δ)νσεως Ἀλλοδαπῶν Υ.Α.
8) Τῆς Δ)νσεως Ἐγκλ. Ὑπηρ. Ε.Υ.
9) Τῆς Ἀστυν. Τουρισμοῦ Α.Τ.
10) Τῆς Γεν. Ἐποπτ. Ἀγοραν. Γ. Ε.
11) Τοῦ Ὑφ)γείου Ἐσωτερικῶν Υ.Ε.
12) Τῆς Ὑπ. Προστ. Ἐθν. Ν)τος Σ.
13) Τῆς Ἀποθ. Ὑλικ. Ἀστ. Πόλ. Υ.
14) Τῶν Ἀστυν. Σχολῶν Α.Σ.
15) Τῆς Φιλαρμονικῆς Φ.
16) Τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Η. Ε.Τ.
17) Τῶν Μηχ. Ὑπ)νσεων καὶ Ὑπηρ. Ν.
18) Τοῦ Ἀστυνομικοῦ Νοσοκομείου Ν.Α.
19) Τῶν Προσθέτων Ἀστ)κων Π.Α.

Τὰ διακριτικὰ γράμματα συσταθησομένων ἐν τῷ μέλλοντι Ὑπηρεσιῶν θὰ ὁρίζωνται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

13. Ἀνθηλιακὸν κράνος : Φέρεται κατὰ τὰς θερμὰς μόνον ἡμέρας καὶ περιόδους καὶ χορηγεῖται εἰς ὑπαλλήλους ὑπηρετοῦντας εἰς Ὑπηρεσίας ὁριζομένας ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Κατασκευάζεται ἐκ φελλοῦ ἐπενδεδυμένου διὰ λευκοῦ βαμβακίνου ἢ λινοῦ ὑφάσματος, ἀερίζεται δὲ ἀφ' ἑνὸς διὰ τῆς περιμετωπίου δερματίνης λωρίδος καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐκ τῆς κορυφῆς δι' ἀφαιρετικοῦ κάλυκος. Φέρει ὑποσιάγωνον δερμάτινον, χρώματος καστανοῦ.

14. Ράβδος : Κατασκευάζεται ἐκ βαρέος ξύλου, εἶναι μήκους 0,375 μ. καὶ φέρει δερμάτινον ἱμάντα, τοποθετεῖται δὲ εἰς ἐπὶ τοῦτο ἐσωτερικὸν θυλάκιον τῆς περισκελίδος κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ φαίνεται ὁ δερμάτινος ἱμάς.

15. Συρίκτρα : Κατασκευάζεται ἐκ μετάλλου καὶ φέρει ἄλυσσον καὶ κρίκον διὰ νὰ ἀναρτᾶται ἐκ τῆς πρώτης κομβιοδόχης τοῦ χιτωνίου, τοποθετεῖται δὲ εἰς τὸ ἀριστερὸν θυλάκιον αὐτοῦ.

16. Σῆμα Ὑπηρεσίας : Τοῦτο εἶναι ταινία πλάτους 0,045 καὶ μήκους ἀναλόγως πρὸς τὸ εὖρος τῆς περιχειρίδος, φέρουσα κυανὰς καὶ λευκὰς ἐναλασσομένας ραβδώσεις πλάτους 0,008 μ. ἑκάστη. Φέρεται ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς περιχειρίδος, τῶν ἄκρων αὐτῆς συναπτομένων διὰ δύο ἢ τριῶν πορπῶν ἢ κομβίων καὶ διέρχεται διὰ τῶν θηλειῶν τῶν χειρίδων, εἰς τρόπον ὥστε τὸ κάτω μέρος αὐτῆς νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς χειρίδος 0,03 μ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Μαΐου 1955

Ὁ Ἀρχηγὸς

Θ. ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες Κυριαζῆς Δ. Πέτρος, Τεπετὲς Κ. Νικόλαος, Σταυρόπουλος Ι. Ἀναστάσιος, Μαγκλάρας Ι. Εὐάγγελος, Μπερδὲς Γ. Γεώργιος, Πατρινὸς Β. Θεόδωρος, Μαργέτης Γ. Χαράλαμπος, Τσιγάρας Κ. Ἀριστοτέλης, Χριστοδούλου Α. Γεώργιος καὶ Φιλιππακόπουλος Λ.Ε.

Ἀνεκλήθησαν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυν. Σώματος οἱ ἀστυφύλακες Πάπαρης Α. Ἐλευθέριος καὶ Καμπούρης Ι. Κων/τῖνος, τῶν ὁποίων μετερρυθμίσθη ἡ ποινὴ τῆς ὁριστικῆς ἀπολύσεως κατόπιν ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας.

***

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυν. Σώματος προήχθη εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀρχ/κος ὁ ὑπαρχιφύλαξ Μυγδάλης Γ. Κωνσταντῖνος, ὡς κεκτημένος τὰ πρὸς τοῦτο νόμιμα προσόντα.

Ἐπίσης δι' ἀποφάσεων τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυν. Σώματος προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπαρχ/κος οἱ ἀστυφύλακες Σοῦλτος Π. Βασίλειος καὶ Ἀθανασόπουλος Α. Κων/νος, διότι οὗτοι ἐξέθεσαν ἀποδεδειγμένως τὴν ζωήν των, εἰς ἄμεσον καὶ προφανῆ κίνδυνον κατὰ τὴν δίωξιν δραστῶν σοβαρῶν ἐγκλημάτων καὶ διεκινδύνευσαν αὐτὴν πρὸς διάσωσιν τῆς ζωῆς ἄλλων ἀτόμων ἐν κινδύνῳ διατελούντων.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθησαν ὑλικαὶ ἀμοιβαὶ εἰς τοὺς κάτωθι Ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

α) Ἀστυνόμον Β' Ρηγόπουλον Κανέλλον, διότι οὗτος Διοικητὴς τοῦ ΙΑ' Παρ/τος Ἀσφαλείας τυγχάνων ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ κατηύθυνε λίαν ἐπιδεξίως τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους, ἐπιτυχὼν οὕτω τὴν σύλληψιν τοῦ Μπέρμπη Κων/νου δράστου ληστείας εἰς βάρος Ἀμερικανοῦ.

β) Ὑπαστυνόμον Α' Μιχαλᾶν Εὐστάθιον, διότι ἐργασθεὶς φιλοτίμως καὶ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν, συνέτεινεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου.

γ) Ἀστυφύλακα Σκαρτσουλῆν Βασίλειον, διότι οὗτος τυγχάνει ὁ κύριος συντελεστὴς τῆς ἐξιχνιάσεως τοῦ ἀδικήματος καθ' ὅσον λόγῳ τῆς παρατηρητικότητός του καὶ τῆς πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσιώσεώς του ὑπέδειξε βάσει τῶν δοθέντων χαρακτηριστικῶν στοιχείων, ὡς πιθανὸν δράστην τὸν συλληφθέντα κακοποιὸν

καὶ δ) Ἀστυφύλακα Σαρριδάκην Γεώργιον, διότι εὐθὺς ὡς ἔλαβε γνῶσιν τῆς διαπράξεως τοῦ ἀδικήματος προσέτρεξεν ἀμέσως εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του καὶ ἐργασθεὶς φιλοτίμως συνετέλεσε τὰ μέγιστα, εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ.

—Ὁμοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἐχορηγήθησαν αἱ κάτωθι ἀμοιβαί:

α) Ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς Ἀρχ/κα Γραμμένον Δ., Ὑπαρχ. Δημακόπουλον Χαρ., καὶ ἀστ/κας Μερκούρην Τρ., Μπελεγράτην Γ., καὶ Μεσσάδον Β., διότι, οἱ μὲν δύο πρῶτοι, πληροφορηθέντες τέλεσιν ἀδικήματος ληστείας καὶ ἐξαναγκασμοῦ εἰς ἀσέλγειαν ἄρρενος, ἐπέτυχον διὰ τῶν εὐστόχων καὶ μεθοδικῶν ἐνεργειῶν των τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ δράστου, οἱ δὲ λοιποὶ συνετέλεσαν καὶ οὗτοι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν αὐτοῦ, ὡς καὶ τὴν κατάσχεσιν τῶν προϊόντων τῆς ληστείας.

β) Ἔπαινος εἰς τὸν Ὑπαστυν. Α' Πλατίτσαν Γ., διότι, ἐπιληφθεὶς τοῦ ἀδικήματος καὶ ἐργασθεὶς μετὰ δραστηριότητος καὶ μεθοδικότητος ἐπέτυχε τὴν πλήρη ἐξιχνίασιν τῆς ὑποθέσεως.

—Διὰ διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Ἀμύνης ἀπενεμήθη τὸ Ἀναμνηστικὸν Μετάλλιον Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως εἰς τοὺς κάτωθι Ἀξ/κούς : Ἀστυν. Α΄ Δασκαλόπουλον Ι., καὶ Ὑφαντῆν Δ., Ἀστυν. Β΄ Τσακανίκαν Γ., Μιχαηλίδην Δ., Διακουμῆν Ἡλ., καὶ Δημητρίου Ἀθ.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑφυπουργείου Ἐθν. Ἀμύνης ἀπενεμήθη εἰς τὸν ἀστ/κα Δορμπαράκην Προκ., τὸ Ἀναμνηστικὸν Μετάλλιον Ἐθν. Ἀντιστάσεως 1941—45. Ἐπίσης τῷ ἀπενεμήθη δίπλωμα μετὰ Σήματος Ἀργυροῦ διὰ τὰς πρὸς τὸ Ἵδρυμα «Φανέλλα τοῦ Στρατιώτου» παρασχεθείσας ὑπηρεσίας.

***

ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ι. Τὴν 21/7/55 εἰς τοὺς τελεσθέντας ἐν Βαρκελώνῃ Μεσογειακοὺς Ἀγῶνας Στίβου μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ 1) Σίλλης Βασίλειος καὶ 2) Κόρμαλης Λ. εἰς τὸν δρόμον 400 μ.

Ἀμφότεροι οἱ ἀνωτέρω ἐξεπροσώπευσαν τὰ ἐθνικὰ χρώματα εἰς τὰς σκυταλοδρομίας 4 Χ 100 μ καὶ 4 Χ 400 μ.

ΙΙ. Τὴν 31ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἤρξαντο ἐνταῦθα οἱ Διεθνεῖς Ἀγῶνες Στίβου πρωταθλήματος C. I. S. M. (Διεθνὲς Συμβούλιον Στρατιωτικοῦ Ἀθλητισμοῦ). Μετέσχον 12 ἐν συνόλῳ Κράτη. Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων, παρισταμένου καὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἐτελέσθη μεγαλοπρεπὲς τελετουργικὸν πρόγραμμα μὲ συμμετοχὴν 150 νεανίδων τοῦ Λυκείου Ἑλληνίδων, μὲ ἀρχαϊκὰς καὶ νεοελληνικὰς ἐνδυμασίας, αἵτινες ἐξετέλεσαν ἀνάλογον παράστασιν ἀρχαϊκῶν ἐκδηλώσεων καὶ νεοελληνικῶν χορῶν μὲ μουσικὴν ὑπόκρουσιν τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Ἀστυν. Σώματος.

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ τελετουργικοῦ προγράμματος ἐκ τῆς εἰσόδου τῶν προπυλαίων τοῦ Σταδίου εἰσῆλθον εἰς τὸν χῶρον αὐτοῦ τρέχοντες 5 στεφανοδρόμοι φέροντες μόνον ἀρχαϊκὸν σλὶπ μὲ καλλίγραμμα σώματα, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 4 ἦσαν ἀστυφύλακες ἀθληταί, οἵτινες ἀνῆλθον εἰς βωμὸν ἔναντι τῆς κερκίδος τῶν ἐπισήμων, ὅπου ἔλαβε χώραν ἡ εἰδικὴ ἀρχαϊκὴ παράστασις συμμετασχουσῶν καὶ τῶν νεανίδων, αἵτινες ἔστεψαν αὐτούς. Τὸ ὅλον τελετουργικὸν πρόγραμμα καὶ εἰδικῶς ἡ συμμετοχὴ τῶν στεφανοδρόμων ἐπροξένησε τὸν θαυμασμὸν τῶν 40.000 περίπου θεατῶν. Ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησε μεγάλη παρέλασις εἰς ἣν ἔλαβον μέρος ἀντιπροσωπεῖαι τῶν Ἐνόπλων Ἑλληνικῶν Δυνάμεων καὶ Σωμάτων Ἀσφαλείας, μὲ ἐκπροσώπους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἐκ 42 Ἀστυφυλάκων ἀθλητῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐθνικὴν ὁμάδα Στίβου περιελαμβάνοντο καὶ 10 ἀστυφύλακες ἀθληταὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ 9 διεκρίθησαν μεταξὺ 250 ἀθλητῶν ξένων καὶ Ἑλλήνων ἀθλητῶν.

Κατὰ τὴν Α΄ ἡμέραν εἰς τὸν δρόμον 400 μ. ὁ ἀστυφύλαξ Σίλλης Βασίλειος μετέσχε δύο διαδρομῶν 400 μ. ἤτοι προκριμματικοῦ καὶ ἡμιτελικοῦ σημειώσας χρόνους 50΄΄4 καὶ 50΄΄6 ἀντιστοίχως, προκριθεὶς διὰ τὸν τελικὸν ὅπου παρέμειναν ἀπὸ τοὺς 27 μετασχόντας μόνον 6.

Ὁ ἀστυφύλαξ Παπαγεωργίου Ἀνδρέας κατέλαβε τὴν 6ην θέσιν εἰς τὸν ἀκοντισμὸν μὲ ἐπίδοσιν 55 μέτρων, ὑπερτερήσας 15 ἀντιπάλων του.

Κατὰ τὴν Β΄ ἡμέραν τῶν ἀγώνων 2/8/55 ὁ ἀστυφύλαξ Τρουλινὸς Ἐμμανουὴλ κατετάγη 6ος εἰς τὴν σφυροβολίαν μὲ βολὴν 45.58 μ. ὑπερτερήσας σοβαρῶν ξένων ἀντιπάλων του. Ὁ ἀστυφύλαξ Σίλλης Βασ. μετὰ μίαν δραματικὴν καὶ συναρπαστικὴν πάλην πρὸς σοβαροὺς ξένους ἀντιπάλους, κατέλαβε τὴν 3ην θέσιν μὲ τὸν ἄριστον χρόνον 49΄΄2. Οἱ ἀστυφύλακες Πολίτης Κ. καὶ Γυφτάκης Δ. κατέλαβον τὴν 4ην καὶ 5ην θέσιν ἀντιστοίχως σημειώσαντες καὶ οἱ δύο, ἐπίδοσιν 1.80 μ,

Ἡ Ἑλληνικὴ ὁμὰς Σκυταλοδρομίας 4 Χ 400 μ. προεκρίθη διὰ τὸν τελικὸν τῆς 4/8/55.Οἱ δύο δρομεῖς ἐκ τῆς τετράδος ἦσαν οἱ ἀστυφύλακες Κόρμαλης Λ.καὶ

Σίλλης Β. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν ἀγώνων 4/8/55 ὁ ἀστυφύλαξ Ντόντος Κ. κατετάγη 2ος εἰς τὸ ἄλμα τριπλοῦν μὲ τὴν ἀρίστην ἐπίδοσιν τῶν 14.30 μ. Ὁ ἀστυφύλαξ Ντόκος Γεώργιος κατέλαβε τὴν 6ην θέσιν εἰς τὸ ἄλμα ἐπὶ κοντῷ μὲ ἐπίδοσιν 3.60 μ., ὁ ἀστυφύλαξ Σύριος Ἰωάννης κατέλαβε τὴν 3ην θέσιν εἰς τὸν δρόμον 3.000 μ. μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων μὲ ἐπίδοσιν 9'54''6 μ.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἀπετέλεσαν τὸ μεγαλύτερον ἀθλητικὸν γεγονὸς μετὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἔτους 1896. Ἡ ὀργάνωσις τῶν ἀγώνων ὑπῆρξεν ἀρτιωτάτη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Αἱ σημειωθεῖσαι ἐπιδόσεις εἰς διάφορα ἀγωνίσματα ἦσαν ὑψηλοῦ ἐπιδέδου. Πλεῖστα ὅσα ὑφιστάμενα ρεκὸρ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου κατερρίφθησαν, ἐδημιουργήθη δὲ πρωτοφανὴς ἅμιλλα διὰ τὴν κατάληψιν τῶν πρώτων 6 θέσεων.

Οἱ ξένοι ἀνεχώρησαν μὲ τὰς καλυτέρας ἐντυπώσεις διὰ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα καὶ ἡ πραγματοποίησις τῶν ἀγώνων τούτων ἦτο ἡ καλλιτέρα διαφήμισις διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Τουρισμόν.

ΙΙΙ. Τὴν 12 τρέχοντος μηνός, ἐν τῷ Γηπέδῳ τοῦ Παναθηναϊκοῦ, συνηντήθησαν εἰς ἀγῶνα προπονήσεως αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες τῆς ἀστυνομικῆς Σχολῆς καὶ τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας Πόλεων. Ὁ ἀγὼν ἔληξεν μὲ σκὸρ 2—4.

***

ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5219Φ14/189/4-7-55 ἐγγράφου τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Κερκύρας, ἐνεγράφησαν 30 νέοι συνδρομηταὶ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Κερκύρας. Τὸ ἐπιδεικνυόμενον ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Κερκύρας, τῶν κ.κ. βαθμοφόρων καὶ τῶν ἀστυφυλάκων, μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἐφέσεως πάντων πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς γενικῆς μορφώσεώς των εἰς ἀνώτερα ἐπίπεδα, ὡς ἀξιοῖ σήμερον ἡ κοινὴ γνώμη.

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Βασίλ. Πηλιχόν, ἀστυφύλακα.—Ἔκθεσίς σας «Ἀκαδημαικὴ σταδιοδρομία» ἐλήφθη. Λόγῳ τοῦ δυσνοήτου τῶν περιεχομένων ἐννοιῶν, δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ. Ἀσκηθῆτε γράφοντας θέματα ἁπλᾶ, μὲ σαφήνειαν ἐννοιῶν καὶ μὲ μικρὰς προτάσεις καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτύχετε.

Ν. Ρουμανᾶν, ἀστυφύλακα.—Ἔκθεσίς σας μὲ τίτλο: «Σχέσις θείας καὶ ἀνθρωπίνης νομοθεσίας» ἐλήφθη. Ὡς λίαν δυσνόητος δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ. Γράφετε ἁπλᾶ καὶ διατυπώνετε σαφῶς, εἰς μικρὰς προτάσεις, τὰ διανοήματά σας, διὰ νὰ ἐπιτύχητε εἰς τὸν τομέα τοῦτον τῆς μελέτης τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Μὲ ὁλοὲν αὐξανομένην ἐπιτυχίαν συνεχίζονται πάντοτε αἱ ραδιοφωνικαὶ ἐκπομπαὶ τῆς Ἀστυνομίας, σὲ κείμενα καὶ ἐπιμέλειαν Τμήματος Πνευματικῆς Ἀγωγῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς.

Πλούσια σὲ κέφι καὶ σὲ καλλιτέχνας ἡ ἐκπομπὴ τῆς 10ης Αὐγούστου 1955, ἐνεθουσίασε τοὺς ἀκροατάς της.

Κατ' αὐτὴν ἐτραγούδησαν ἡ μοναδικὴ Βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ ἡ μπριόζικη Εὔα Στύλ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ γνωστὸ Τρίο—Μπελκάντο, ἡ γλυκειὰ Μάγια Μελάγια μὲ τὸν Τάκη Ἀθηναῖο στὸ πιάνο, καὶ ὁ Κώστας Μανιατάκης μὲ τοὺς Ἄκην Λυμούρη καὶ Βαγγέλη Λυκιαρδόπουλο σὲ δυὸ πιάνα.

Μετεδόθη ἐπίσης, μὲ ἀφηγητὴ τὸν Τάσσο Γκούβα, ἕνα εὔθυμο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ 'Ημερολόγιο ἑνὸς ἀστυφύλακος, γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλό, στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος εὐγενῶς προσφερθέντες οἱ Μεγάλοι Πρωταγωνισταὶ τοῦ μουσικοῦ μας Θεάτρου Ντώρα Νούσια, Κώστας Χατζηχρῆστος καὶ Κούλης Στολίγκας. Τὸ πρόγραμμα παρουσίασε ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης.

'Η ἐκπομπὴ τῆς 17ης Αὐγούστου 1955 ὑπῆρξεν πανηγυρικὴ καὶ ἐχαρακτηρίσθη ὡς μία ἀπὸ τὰς καλυτέρας τῶν μέχρι τοῦδε.

Κατ' αὐτὴν συμμετεῖχεν ἡ διάσημη καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ Ροζαλίντα, ἥτις εἶχε τὴν μεγίστη καλωσύνην πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της διὰ Λονδῖνον νὰ δώσῃ τὴν μεγάλην ἀποχαιρετιστήριον συμμετοχήν της εἰς τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, ἀπὸ τὴν ἐκπομπὴν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, τὴν ὁποίαν, ὡς γνωστόν, ἰδιαιτέρως συμπαθεῖ. 'Ετραγούδησε δύο τραγούδια τῆς 'Αμερικῆς τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ὡς τὰ μεγαλύτερα σουξέ της εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, συνοδευομένη ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν ὀρχήστραν Θεοφανίδη.

Μετὰ τὴν Ροζαλίντα ἐτραγούδησεν ὁ μοναδικὸς ἕλλην καντσονετίστας, ὁ Νάσσος Πατέτσος, τὸ πρῶτον συμμετέχων εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἐκπομπήν. Τὸν συνώδευσεν ἡ ὀρχήστρα Σουγιούλ. 'Ηκολούθησαν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς ἀστυφύλακος, μὲ τίτλον «Μέτρα τάξεως», γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρον Πηλόν. Εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἡμερολόγιον ἔλαβαν μέρος οἱ ἐκλεκτοὶ πρωταγωνισταὶ τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου: Κα Σπεράντζα Βρανᾶ, ὁ Πρόεδρος τῶν 'Ελλήνων ἠθοποιῶν κ. Βασίλης Μεσσολογγίτης καὶ ὁ ἐξαίρετος κωμικὸς κ. Νῖκος Ρῖζος, μεταδώσαντες ἄφθονο κέφι.

'Αφηγητὴς ὁ γνωστὸς συνεργάτης τοῦ ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ κ. Γεώργιος Ντούμας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἡμερολογίου μετεδίδετο ἐκλεκτὴ μουσικὴ ἀπὸ δίσκους. Ραδιοσκηνοθεσία κ. Πορετσιάνου.

Τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ μοντέρνους ρυθμοὺς τῆς Λατινικῆς 'Αμερικῆς.

(Κομφερασιὲ ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης. Κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς).

Κάθε Τετάρτη καὶ ὥραν 7,30 — 8 μ.μ. ὁ Κεντρικὸς Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων μεταδίδει τὴν ἡμίωρον καθοδηγητικὴν καὶ μουσικὴν ἐκπομπὴν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Πρέπει νὰ τὴν παρακολουθῆτε ὅλοι καὶ θὰ πεισθῆτε περὶ τῆς ἀξίας καὶ ὠφελιμότητος αὐτῆς.